

ЛИЙ ГОЛДБЪРГ Г-Н МОНК ОТИВА В ГЕРМАНИЯ

Част 6 от „Мистър Монк“

Превод от английски: Деница Райкова, 2008

chitanka.info

На Валъри и Мадисън

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Тази книга беше писана в Лос Анжелис, Калифорния, и в Лор, Германия... и в хотелски стаи в Мюнхен, Кьолн, Лондон и Монреал, и в многобройните самолети и влакове, с които сновях между тези дестинации.

Задължен съм на Херман Йоха, Елке Шуберт, Ясмин Щайглер, персонала на хотел „Франциск“, и на любезните жители на Лор за техните съвети, напътствия и добронамерена услужливост относно всичко, свързано с Германия. Дълга благодарности също и на Джъстин Бренеман, д-р Д. Лайл, Кристен Вебер, Кери Донован и Джина Макоби. И накрая, написването на тази книга нямаше да е възможно без изобретателността и ентусиазма на моя приятел Анди Брекман и всички сценаристи на поредицата „Монк“.

Макар голяма част от това, което съм написал за Лор и района около него, да е вярно, голяма част не е. Вината за всички грешки — по отношение на фактите, географското разположение, логиката или добрия вкус — е изцяло моя.

Действието в тази книга се развива преди събитията в епизода „Г-н Монк е преследван“. Макар че усърдно се опитвам да се придържам към последователността на телевизионната поредица „Монк“, това невинаги е възможно, като се има предвид продължителния период между времето на написване на книгите, които са ми възложени, и времето на издаването им. Възможно е през този период в ефир да излязат нови епизоди, които противоречат на подробностите или ситуацияите, споменати в моите книги. Ако се натъкнете на подобни противоречия, разбирането от ваша страна ще бъде оценено.

1. Г-Н МОНК И НЕГОВАТА АСИСТЕНТКА

Да си личен асистент на някого е трудна работа. Трябва да вдигаш телефона вместо него, да се занимаваш с кореспонденцията му, да изпълняваш поръчките му, да му плащаш сметките, да организираш графика му, и всъщност да изпълняваш всякакви задачи, от черна работа до важни поръчки, когато те са твърде заети, погълнати от себе си, разсеяни, разглезени или отегчени да свършат сами.

Знам, че има много други професии, които изискват много повече образование, талант, смелост, търпение, умение и издръжливост. Има също и много професии, значително по-трудни, по-унизителни, по-отвратителни или по-опасни от тази на някакъв си личен асистент.

Разбира се, това може и да не е толкова смъртоносно и неприятно като лова на раци в Арктика, или толкова рисковано като обезвреждането на мини в Афганистан, или толкова отвратително като това, да се тътриш из изхвърлените от хората отпадъци в канализацията на Ню Йорк. Но, повярвайте ми, да бъдеш личен асистент е много по-трудно, отколкото си мислите.

Това включва много повече неща от приготвянето на кафе, правенето на резервации за ресторанти и прибиране на дрехите от химическото чистене. Трябва да бъдете в еднаква степен психиатър, социален работник и наемен работник, та не само да отгатвате на мига и да удовлетворявате непрестанно променящите се професионални, лични, физически и емоционални потребности на своя работодател, но също и да предвиждате и да се справяте с въздействието, което той ще има върху заобикалящите го хора и което те ще имат върху него.

Вашият интелект, вашата цялост, вашата етика и физическата ви издръжливост са подложени на изпитание всеки ден по начини, които никога не сте си представяли.

И можете да забравите за идеята, че ще работите само от девет до пет. Да бъдеш личен асистент е работа на пълно работно време, които никога не свършва. Това е работно време, продължаващо по 24

часа в денонощието, 7 дни в седмицата. Вие сте на повикване повече, отколкото който и да било лекар, пожарник или полицаи, но за много по-малко заплащане, почти без никакво уважение и без никакви надбавки към заплатата.

Животът ви и всичките ви евентуални нужди се ръководят от прищевките на вашия работодател. Вие съществувате на тази земя, за да му служите.

Сега вземете всичко това и го умножете по хиляда. Така е, когато си личен асистент на блестящ детектив, каквато съм аз на Ейдриън Монк.

Блестящите детективи умеят да виждат неща, които ние не можем, сред незначителните подробности и дразнещия неритмичен шум, които нормалните хора като нас просто изключват от съзнанието си.

Те могат да откриват връзки между предмети, събития и поведения, които всеки друг би сметнал за произволни, случайни или просто прищевки на съдбата, защото, ами, повечето неща наистина са такива.

Те могат да забелязват нелогични неща, които биха останали незабелязани от всеки друг, защото ние имаме други приоритети и просто не обръщаме достатъчно сериозно внимание.

Те общуват със света по напълно различен начин, отколкото ние с вас. Те наблюдават начина, по който живеем, вместо да живеят като нас.

Именно това превръща детективите в гениални. И именно това ги прави напълно неспособни да се справят с всекидневния живот и основите на простото човешко общуване. Това е причината, поради която толкова много гениални детективи биват смятани за „трудни“ и „ексцентрични“ от повечето хора, които се срещат с тях.

Гениалността на Ейдриън Монк произтича от обесивно натрапчиво разстройство и безброй фобии, които до една най-сетне взели връх над него, когато съпругата му, Труд, загинала в колата си от взрив, чийто извършител остава неразкрит, и това го преследва до днес. След смъртта ѝ бил уволнен от Полицейското управление на Сан Франциско и сега си изкарва прехраната като консултант по случаи на убийства, работейки за капитан Лилънд Стотълмайер.

Монк върви през живота, като се грижи всичко да си е на мястото, следвайки подробни правила за ред, които съществуват единствено в ума му и никъде другаде. Затова е чувствителен към всичко, което не си е на мястото, и има неконтролируема нужда да връща нещата обратно по местата им. Или поне там, където според него им е мястото.

За него едно неразкрито убийство представлява история, на която ѝ липсва завършек, пъзел, от който липсва парче, краен и фатален пример за безредие в един подреден свят.

Той трябва да го поправи.

За да върши това, той има нужда някой да управлява живота му, да го води до там, където трябва да отиде, и да държи далече от него всички неща, които могат да отвлечат вниманието му или да провокират фобиите му, така че да може да изкара деня, без да получи нервен срив. И, ако нещата вървят наистина добре, ами, може би може да разкрие и някое убийство.

Но не е лесно да си имаш работа с човек, който редовно дезинфектира с дезинфекционна кърпичка кутията си с дезинфекционни кърпички, който мери ледените си кубчета, за да се увери, че са съвършено кубични, и който веднъж на едно местопрестъпление настоя полицията да препоръчи колите на паркинга до сградата по азбучен ред, според табелките с регистрационните им номера, а след това — по групи според марката, модела и годината им на производство, за да може да се съсредоточи.

Знам, че съм ви се оплаквала от работа си по-рано и че, до неотдавна, това беше всичко, което можех да направя, за да облекча стреса си. Но това се промени наскоро, когато полицаите от Сан Франциско спряха работа и излязоха на стачка и Монк беше временно върнат на работа в полицията като началник на отдел „Убийства“.

Той беше определен за ръководител на трима други детективи, които също бяха уволнени от полицията заради проблеми с психическото здраве. Единият детектив имаше сериозен проблем с контролирането на гнева си, вторият страдаше от параноидна шизофрения, а третият изпадаше в старческо слабоумие.

Независимо колко различни бяха проблемите им, всичките трима имаха помежду си едно общо нещо: всеки от тях имаше асистент, който да му помага.

За мен това беше откровение и облекчение.

Дотогава, ако исках съвет, трябваше да търся мъдрост и напътствия в преживелиците на измислени помощници като този на Шерлок Холмс — доктор Уотсън, този на Ниро Улф — Арчи Гудуин, и помощника на Еркюл Поаро — капитан Хейстингс. Онези дни бяха свършили. Най-послед бях намерила истински хора, които можеха да ме разберат и да ми съчувстват за ежедневните борби.

Вече не бях сама.

Сега тримата асистенти и аз се събираме горе-долу веднъж месечно в едно кафене в Марина Дистрикт, за да си разказваме за неволите си и да си даваме взаимно съвети. Гледам на това като на безплатни психологически консултации, тъй като двама от асистентите са професионалисти, занимаващи се с умственото здраве.

От време на време дори имаме гости. Преди два месеца се запознахме с един човек, който работи в Санта Барбара с детектив, преструващ се на медиум. Само си го представете. Неговото тежко положение накара всички ни да се почувстваме малко по-добре по отношение на положението, в което сме самите ние.

Джаспър, психиатричен болногледач, който помага на страдащия от параноична шизофрения детектив, доведе на последната ни сбирка един тип, работещ с детектив от Атланта, който е патологичен лъжец. Асистентът се казваше Гевин, а детективът лъжец, за когото той работи, беше Стиив Стоун.

— Поне така *мисля*, че му е името — каза ни Гевин. — Възможно е това да е лъжа. Той лъже за всичко. Пропилявам по-голямата част от времето и енергията си в опити да синтезирам истината от онова, което казва, а после го казвам на ченгетата, за които работи като консултант.

— Как го правиш? — попитах.

— Правя текущ списък на това, което казва, а после в края на деня го връзвам за детектор на лъжата и го разпитвам за всяка направена от него забележка — каза Гевин.

— И той ти позволява да правиш това? — попита Джаспър.

— Знае, че ако не ми позволява, ще напусна — каза Гевин. — Но доста добре се е научил да мами машината. Така че понякога тайно му давам по малко натриев пентотал^[1].

— Дрогираш шефа си? — попитах, шокирана.

— Че кой не го прави? — каза Спароу, млада жена с толкова много пиърсинги по тялото, че приличаше на магнит, пуснат в кутия с игли. Тя неохотно изпълняваше ролята на асистентка на дядо си, Франк Портър, пенсиониран детектив от Полицейското управление на Сан Франциско, който, въпреки старческото си изглупяване, пак беше по-добър детектив от повечето ченгета с идеална памет.

— Не и аз — казах.

— Познавам Монк — рече Спароу. — Би трябвало да го правиш.

Всъщност имаше едно експериментално хапче, което Монк можеше да взема, ако искаше, и което облекчаваше повечето от обсесивно натрапчивите му склонности. То обаче го лишаваше от детективските му умения. Освен това го превръщаше в непоносима откачалка. Монк и без друго си беше невъзможен, но поне не беше откачалка.

— Проблемът е, че Стоун е развил имунитет към серума на истината — каза Гевин. — Така че през повечето време нямам друг избор, освен да разчитам на интуицията си и да го наблюдавам в очакване на издайническите му реакции.

— Издайнически реакции ли? — попита Джаспър, като бързо тракаше с палци по клавиатурата на джобния си компютър, докато си водеше бележки. Всичко, за което говорехме, влизаше в научния му труд, чиято точна тема се променяше всяка седмица.

— Езикът на тялото, малки тикове, несъзнателни привички — каза Гевин, като почеса внимателно подстриганата си брада. — Като начина, по който аз се почесвам по брадата, което, сигурен съм, разкрива нещо за емоционалното ми състояние, макар че не съм достатъчно наясно със себе си, за да знам какво е то.

— Желаяш ме — каза Спароу.

— Не, не те желая — отрече Гевин.

— Да, желаяш ме — каза Спароу. — Затова се почесваш по брадата.

— Може би просто го сърби брадата — обясних аз.

— Когато мъжете ме желаят — каза Спароу, — те се чешат.

Гевин се прокашля и продължи.

— Това, което искам да кажа, е, че има някои несъзнателни жестове, които Стоун прави всеки път, когато изрича някоя опашата

лъжа. Но дори тези характерни жестове могат да бъдат лъжливи. Водя постоянна битка с него.

— Тогава защо продължаваш да го правиш? — попита Арни, оплешивяващият консултант по овладяване на гнева, който работеше с пословично с жестокостта си бивше ченге на име Уайът.

Помислих си, че това е нелеп въпрос от страна на Арни, като се има предвид, че Уайът го беше прострелвал три или четири пъти и поне два пъти го беше изхвърлял през прозорец, и това беше само откакто се бях запознала с него.

Гевин се замисли продължително по въпроса, сякаш беше нещо, върху което не се беше замислял никога преди. Аз обаче бях сигурна, че е мислил за това много пъти. Предположих, че просто се опитва да реши колко честен иска да бъде със себе си и с нас.

— Стоун е забавен, умен, внимателен, и е истински гений. Но постоянните му лъжи са провалили кариерата му на полицаи и са отчуждили всички около него. Никой не може да му има доверие. Така че сега в живота му не е останал никой, освен мен. Тъжно е. И се безпокоя какво може да направи без мен.

— Съжаляваш го — казах.

— Възхищавам му се — заяви Гевин.

— И ти харесва да се чувстваш нужен — каза Джаспър, като кимна мъдро. Той не е мъдър, но е овладял кимането. Мисля, че го преподават в школата за психиатри.

Гевин сви рамене:

— Със сигурност не съм се захванал с това заради парите.

Всички закимахме в знак на съгласие като курдисани.

Като чух историята на Гевин, почти се почувствах виновна заради това колко добре вървяха напоследък нещата с Монк. Той все още имаше всичките си obsесивно натрапчиви проблеми, но напоследък те някак изглеждаха по-лесно управляеми, и за него, и за мен. Или може би просто свиквах с положението.

Нямаше спор обаче, че напоследък нещата вървяха плавно за него също и в професионално отношение. Разкриваше случаите толкова бързо, та ми се струваше, че вероятно може да започне да си върши работата по телефона, без изобщо да посещава местопрестъпленията.

— Понякога ми се струва, че може би ако се задържа достатъчно дълго и се опитвам наистина упорито, мога да го спася — каза Гевин.
— Както той ме спаси.

Разбих как се чувства, повече, отколкото бих си направила труда да си призная пред когото и да било в стаята.

— От какво те спаси? — попитах.

— От посредствеността — каза Гевин. — Преди да го срещна, бях в бизнеса с телевизионните продажби. Звънях на хората точно наред вечеря и се опитвах да им продавам боклуци, които не искаха. Сега помагам при разкриването на убийства. Правя с живота си нещо важно. Вие с какво се занимавахте преди?

— Пишех дисертацията си — каза Джаспър.

— Провеждах групови терапевтични сеанси — каза Арни.

— Бях барманка — казах аз.

— Наслаждавах се на живота — поясни Спароу. — Наистина очаквам с нетърпение да се върна към това.

Гевин погледна към нас, останалите.

— Вие бихте ли искали да се върнете?

— Аз никога не съм си тръгвал — каза Джаспър. — Все още пиша дисертацията си, само че сега в нея става дума за жената, за която работя. Това ще насочи по нов път разбирането за хората, страдащи от параноидна шизофрения.

— Аз прекарвах дните си в офис заедно с многобройни нещастни, сърдити хора, преди да се появи Уайът — каза Арни. — Сега скачам в движение от летящи с бясна скорост коли.

— Уайът те *изблъска* навън — казах. — Ти лежа в болница две седмици.

— Превърнах се в екшън герой — каза Арни. — Ще получавам по някоя и друга дракотина и синина.

— Екшън героите нямат ли обикновено повече коса? — каза Спароу.

— Това го кажи на Брус Уилис — рече Арни.

— Ти не си Брус Уилис — каза Спароу.

— Но се *чувствам*, сякаш съм — подчерта Арни. — И това си струва всички неприятности, които ми причинява Уайът.

Гевин ме погледна:

— Ами ти? Ти би ли могла да се върнеш към работата като барманка?

Поклатих глава:

— Сервирането на напитки никога не е било моята цел в живота. Не съм сигурна дали някога съм имала цел, което вероятно е причината, че съм сменила толкова много работи. Това е най-дългият период, през който съм работила на едно място. Но истината е, че не мисля, че бих могла да се откажа от работата си за господин Монк.

— Страхуваш се какво ще стане с него ли? — попита Джаспър.

— Страхувам се какво ще стане с мен — отвърнах.

[1] Известен още като „серум на истината“. — Б.пр. ↑

2. Г-Н МОНК И ПРИРОДНОТО РАВНОВЕСИЕ

Беше прекрасна понеделнишка сутрин, от онези, в които ви се приисква да скочите във въжения трамвай и да запееете „Оставих сърцето си в Сан Франциско“ колкото ви глас държи.

Но аз не бях в трамвая. Бях в един „Буик Люцерн“, който ми купи баща ми, когато старият ми джип най-накрая сдаде багажа. Едва по-късно открих истинската причина за татковата щедрост. Той всъщност беше купил буика за седемдесет и седем годишната си майка, която го беше отказала, защото не искала същата кола, каквато карали всички в нейната пенсионерска общност. Баба се страхуваше, че никога няма да може да различи колата си от другите на паркинга.

Така че баба получи черно беемве серия 3, а аз получих кола, която петнайсетгодишната ми дъщеря, Джули, не ми позволява да карам в радиус километър от училището ѝ, от страх, че може да ни видят. Твърди се, че Тайгър Уудс кара кола като моята, но ако е така, обзалагам се, че го прави само за да си мъкне стиковите из игрището за голф.

Денят обаче беше прекрасен, така че ми се струваше, че карам не буик, а ферари кабриолет. Радостното ми настроение продължи, докато свих зад ъгъла пред апартамента на Монк и видях черно-бялата полицейска кола, паркирана на бордюра, и жълтата полицейска лента, опасваща сградата.

Почувствах как ме пробожда страх, който вля гореща вълна адреналин в кръвта ми и накара сърцето ми да запрепуска по-бързо от хамстер върху колелото си.

Откакто се бях запознала с Монк, бях посещавала много места, отцепени с полицейска лента, и онова, което беше общото между всички тях, беше, че там имаше труп.

Това не беше хубаво. Монк си беше създал много врагове през годините и се страхувах, че някой от тях най-сетне го беше проследил.

Паркирах успоредно на тротоара зад полицейската кола, прескочих жълтата лента като шампион по лека атлетика, и изтичах в сградата. Бях ужасена какво ще открия, когато вляза вътре.

Вратата на апартамента му беше отворена и в антрето стояха двама униформени полицаи, с гръб към мен, препречвайки пътя ми.

— Пуснете ме да мина — казах, като се промуших със сила покрай тях и видях Монк, застанал с лице към нас. Беше напълно отпуснат и спокоен, колосаната му бяла риза беше закопчана на яката, а ръкавите — закопчани на китките. Повярвайте ми, за него това е равносилно на размъкнатост.

Прегърнах го силно и почувствах как цялото му тяло се сковава. Беше отвратен от докосването ми, но поне реакцията му доказваше, че е жив и здрав.

— Добре ли сте? — Отдръпнах се назад и огледах хубавичко него и обкръжението му. Всичко беше подредено, спретнато, балансирано и симетрично.

— Малко съм поразтърсен — каза Монк, — но се справям.

— Какво е станало? — попитах, като хвърлих поглед отново към двамата полицаи.

И двамата правеха гримаси. Или бяха изяли нещо, което не им беше харесало, или бяха говорили с Монк. На табелките с имената им пишеше, че са сержант Дентън и офицер Брукс.

— Обраха ме — каза Монк.

— Какво са взели? — попитах.

— Един чорап — каза Монк.

— Чорап ли? — попитах.

— Ляв чорап — уточни Монк.

— Няма такова нещо — каза офицер Брукс. — Чорапите са взаимозаменяеми.

Монк се обърна към сержант Дентън:

— Сигурен ли сте, че вашият партньор е завършил полицейската академия?

— Може би просто сте забутали чорапа някъде — каза сержант Дентън.

— Аз не забутвам нещата — рече Монк.

Това беше вярно. Животът му беше отдаден на това, да се грижи всичко да е на правилното си място.

— Кога забелязахте, че го няма? — попитах.

— Тази сутрин си изпрах дрехите в пералнята на приземния етаж и ги качих обратно в апартамента си да ги сгъна — каза Монк. — Тогава чух да пристига камионът от чистотата, затова си сложих ръкавиците и ботушите и излязох навън да наглеждам събирането на боклука си.

Офицер Брукс се втренчи невярващо в него:

— Наглеждате събирането на боклука си?

— Не питайте — казах на офицера, после се обърнах отново към Монк: — Е, а после какво направихте?

— Върнах се вътре да се заема отново със сгъването на прането си — продължи Монк. — И именно тогава открих, че срещу мен е извършена брутална жестокост.

— Загубили сте си един чорап — каза сержант Дентън.

— И невинността си — каза Монк.

— Потърсихте ли го? — попитах го.

— Разбира се, че го потърсих — каза Монк. — Претърсих пералното помещение, а после претършувах апартамента си.

— На мен не ми изглежда претършуван — каза офицер Брукс.

— Беше претършуване, последвано от бързо прибиране на всичко на място.

— Чорапите непрекъснато изчезват, господин Монк — каза сержант Дентън.

— Така ли? — каза Монк.

— Никой не знае къде отиват — каза сержантът. — Това е една от великите загадки на живота.

— Откога продължава това? — попита Монк.

— Откакто се помня — каза сержант Дентън.

— И какво се прави по въпроса?

— Нищо — рече сержантът.

— Но на вас това ви е работата — възрази Монк.

— Да намираме изгубени чорапи? — попита офицер Брукс.

— Да разкривате престъпления — отвърна Монк. — Из този град вилнее подъл крадец на чорапи, а вие не правите нищо по този въпрос. Вие полицаи ли сте, или не сте?

— Никой не краде чорапи — каза сержант Дентън.

— Но вие току-що казахте, че има бум от изчезвания на чорапи — рече Монк.

— Случва се — казах. — Аз съм изгубила цели тонове.

— Значи и ти си си изпатила? — попита Монк. — Защо не каза нищо?

— Защото не бяха откраднати — казах.

— Тогава какво се случи?

— Не знам — казах.

— Тогава как можеш да кажеш, че не са откраднати? — попита Монк. — Чорапите не изчезват просто така.

Бях изненадана и малко разочарована, че Монк превърташе така заради това. Справяше се толкова добре през последните няколко седмици.

— Защо някой ще иска да ви краде чорапите? — попита офицер Брукс.

— Те са много хубави чорапи — каза Монк. — Сто процента памук.

Сержант Дентън въздъхна:

— Сега си тръгваме.

— Дори още не сте взели показанията ми — каза Монк.

— Ако го направим, след това ще трябва да ви задържим, докато пристигне някой от психиатрията и направи оценка на поведението ви, което би могло да отнеме цели часове — каза сержант Дентън. — Не мисля, че някой от нас иска това, нали, господин Монк?

— Някой е проникнал с взлом в дома ми и ми е откраднал чорапа — рече Монк. — Отцепил съм местопрестъплението. Искam щателно разследване.

— Можете ли да се справите с него? — попита ме офицер Брукс. Кимнах.

— Аз съм консултант на полицията — обърна се Монк към тях. — Работя пряко с капитан Лилънд Стотълмайер в отдел „Убийства“.

— Тогава защо не се обадохте на него? — попита офицер Брукс.

— Това щеше да бъде прекалено емоционална реакция — каза Монк. — Това е само един чорап. Не е като да са убили някого.

— Хубаво е да се знае, че все пак имате някакво усещане за перспектива — каза сержант Дентън. — Има надежда.

— Никога няма надежда — каза Монк.

Полицаяте ни обърнаха гръб и излязоха.

Монк ме погледна:

— Клинчат от изпълнението на дълга си.

Не ми се спореше с него:

— Това не е особено ценна вещ, господин Монк. Предлагам просто да забравите за това и да си купите нов чифт чорапи.

— А какво да правя с останалия чорап?

Свих рамене:

— Използвайте го като парцал за чистене на къщата. Аз така правя.

— Чистиш си къщата с чорапите си? — възкликна Монк, с разширени от ужас очи. — Това е варварство. Не искам даже и да си помислям какво правиш с долното си бельо. Не че някога мисля за долното ти бельо. Или за чието и да е долно бельо. О, Господи, сега ми се привижда долно бельо. В главата ми се въртят образи на бельо. Какво да правя?

— Можете да изхвърлите чорапа.

— Не мога — каза Монк. — Той ще ме преследва.

— Така ли?

— Винаги ще знам, че целостта на един чифт е била разрушена и че някъде там навън има един чорап, който чака да се събере отново с другата си половина.

— Чорапът не чака — казах. — Това е чорап. Той няма чувства.

— Ще издирвам чорапа си до края на земята — каза Монк. — Няма да намеря покой, докато природното равновесие не бъде възстановено.

— Нужен е само един чорап, за да наруши природното равновесие?

— Не го ли чувстваш?

Телефонът в дневната иззвъня. Вдигнах вместо Монк. Обаждаше се капитан Стотълмайер.

— Идеално избран момент — казах. — Извършено е престъпление.

— Затова се обаждам — каза той.

— Вече сте разбрали за чорапа? — попитах.

— Разбрах за убийство — каза капитанът. — Какъв чорап?

— Онзи, който господин Монк изгуби и мисълта за който ще го преследва, докато го намери.

С други думи, Стотълмайер можеше да се прости с мисълта Монк да се съсредоточи върху каквото и да било убийство, докато чорапът липсваше.

— Ясно — каза Стотълмайер. — Не ти плащат достатъчно.

— Нито пък на вас — казах.

— Но на мен не ми се налага да виждам Монк всеки ден, ако не искам — каза той. — И имам право да нося пистолет и да карам кола със сирена.

— Вие сте благословен — казах.

— Не бих казал така — рече той. — Жена ми ме напусна, а последната ми сериозна приятелка се оказа хладнокръвна убийца.

— Предполагам, че животът си има начин да изравнява нещата — казах.

— С моя помощ — каза Монк.

От въздишката на Стотълмайер разбрах, че е чул това.

— Би ли помолила Монк да вдигне другия телефон?

Направих го. Монк вдигна телефона в кухнята. Виждахме се един друг през отворената врата.

— Искам да съобщя за двама полицаи, които се скатават от изпълнението на служебните си задължения — каза Монк. — Отявлено клинчат.

— Имам убийство тук, Монк — каза Стотълмайер. — Случаят е заплетен. Би ми дошла добре помощта ти.

— Подсигурих това местопрестъпление — каза Монк. — Не мога просто да си тръгна. Може да се изгубят жизненоважни вещественни доказателства.

Стотълмайер въздъхна отново. Можех да си го представя как разтрива слепоочията си, борейки се с усилващото се, породено от Монк, главоболие в черепа си.

— Ще сключа сделка с теб, Монк. Ако дойдеш тук, ще прехвърля Ранди на служба в Специалния отряд за откриване на чорапи и ще го изпратя у вас да оглави разследването.

— Имате Специален отряд за откриване на чорапи? — попита Монк.

— Вече имаме — каза му Стотълмайер.

Монк се усмихна. Равновесието се възстановяваше.

Всеки друг полицаи би бил вбесен, ако го откъснат от разследване на убийство и го изпратят в апартамента на Монк да търси изгубен чорап. Но не и лейтенант Ранди Дишър, ентусиазираният и предан помощник на капитана. Дишър беше направо обзет от трепетно вълнение, че ще оглавява специален отряд, дори ако съществуваше само на думи, с цел да удовлетвори откачените мании на едно-единствено умствено разстроено бивше ченге.

Това пак си беше специален отряд. А Дишър беше шефът.

Дишър не ми каза това, но то беше очевидно от начина, по който дотърча в апартамента на Монк, с изваден бележник и широка усмивка на лицето.

— Какъв е случаят? — попита Дишър.

Монк му разказа. Дишър си водеше подробни бележки.

— Можеш ли да опишеш чорапа?

— Бял, без оформена пета, размер 10/12 — каза Монк. — За ляв крак.

— Това е доста обикновен чорап — каза Дишър. — Ще можеш ли да го разпознаеш, ако го видиш отново?

— Абсолютно — каза Монк.

Зачудих се как щеше да го направи, но си замълчах.

— Заемам се със случая — каза Дишър. — Ще направя подробен разчет на времето, ще проследя отново стъпките ти от пералното помещение и ще разпитам заподозрените.

— Какви заподозрени? — попитах.

— Онези, които ще изникнат в хода на моето разследване — каза Дишър.

— Става въпрос за изгубен чорап, Ранди — казах.

Монк се наведе плътно към Дишър и зашепна:

— Аз бих започнал с новия наемател в апартамент 2С.

— Защо? — прошепна Дишър в отговор.

Монк посочи с глава към прозореца. Тримата погледнахме навън. Млад мъж на двайсет и няколко години вървеше по тротоара, подпирайки се на патерици. Десният му крак липсваше.

— Това е той — каза Монк. — Той е очевидно небалансиран индивид. Разбрах го инстинктивно в мига, щом го видях.

— Той е еднокрак — казах. — Това не е престъпление или отражение на характера му.

— Той няма десен крак — подчерта Монк. — Следователно го интересуват само леви чорапи. И ще забележите, че е обут с бял чорап. Не бях забелязала.

— Това не го превръща в крадец.

— В деня, след като той се нанася, един от най-хубавите ми бели чорапи бива откраднат — каза Монк. — Съвпадение? Не мисля.

Значи заради това беше цялата история. Новият наемател беше разстроил деликатното равновесие на света на Монк. Той не можеше да понесе представата, че над него живее някой, който има само един крак. Вероятно това беше единственото, за което Монк бе в състояние да мисли, откакто мъжът се беше нанесъл, и тази лишена от разумни основания нервност беше намерила израз в един изгубен чорап.

Почувствах се като детектив, който току-що е разкрил някакъв случай.

— Ще го разпитам — каза Дишър, като посочи с глава към мъжа отвън.

— Не говориш сериозно — заявих. — Ще го обидиш.

— Ще бъда ловък — каза Дишър.

— Няма начин да попиташ еднокрак човек дали е откраднал чорапа на съседа си, без да го обидиш.

— Не разбирам как би могло да бъде по-обидно, отколкото да зададеш същия въпрос на човек, на когото и двата крака са си на мястото — каза Дишър.

— Прав си — казах. — Така че, ако бях на твое място, не бих задала този въпрос на никого.

— Само че ти не носиш полицейска значка — каза Дишър. — А аз — да. Да бъдеш ченге означава да задаваш неудобните въпроси.

— Той не бяга от отговорност — каза Монк.

Не исках да присъствам, когато Дишър започне разпита. Идвах в апартамента на Монк почти всеки ден и исках да мога да гледам съседите му в очите без смущение или срам.

— Вие също не бихте искали да избягате от вашата, господин Монк. Трябва да се консултират с вас по разследването на убийство.

Монк кимна. Взехме от Дишър адреса на местопрестъплението и имената на жертвите.

— Това не би трябвало да отнеме много време — каза Монк.

— Още не знаете нищо за случая — казах.

— Това е убийство — каза Монк. — Толкова ли е трудно?

— Не е като да става дума за изгубен чорап — подметнах.

— Именно — каза той.

Монк не умееше да долавя сарказма. Благодаря на Бога за това. Ако умееше, вероятно щеше да ме уволни още преди години.

3. Г-Н МОНК ВЗЕМА ТОРТАТА

Ерик и Ейми Клейсън бяха прекрасна двойка, която водеше прекрасен живот. Бяха към трийсет и няколко годишни, с достойни за манекени, изваяни съвършени тела и тен, живеещи в чудесен, много съвременен апартамент на Телеграф Хил, който беше изключително светъл и предлагаше вълнуваща гледка към залива. Семейство Клейсън бяха идеалната двойка, изобразявана в рекламите на всеки продукт или услуга, които обещаваха здраве, жизненост, сексапил и безкрайно щастие. Единственото, което не беше наред в тази картина, беше, че семейство Клейсън бяха мъртви.

Но дори в смъртта изглеждаха страхотно. Нямаше и следа от насилие или кръвопролитие, само вкочанените им тела, подобно на два прекатурени манекена на витрината на магазин.

Ерик беше без риза и носеше късо долнище на пижама. Съпругата му беше по нощница и тънък халат. И двамата бяха на пода до масата за вечеря, столовете им още стояха изправени. На масата имаше отворена бутилка вино, две чаши и полуизядено парче сватбена торта, с две вилици на ръба на чинията.

Когато влязохме, екип съдебни медици чакаше нетърпеливо да прибере в торба нещата от масата, а двама служители от моргата чакаха също толкова нетърпеливо да приберат в чували двата трупа на пода. Бях ги виждала да се мотаят и нервничат така преди. Несъмнено Стотълмайер им беше казал да изчакат, за да може Монк да огледа местопрестъплението.

Преди да стигнем там, ни пресрещна капитан Стотълмайер, който ни дръпна настрани за кратки инструкции и потърка с показалец гъстите си мустаци. Това беше жестът, който го издаваше. Беше напрегнат.

— Жертвите са Ерик и Ейми Клейсън. Продават недвижими имоти заедно. Прислужницата им ги открила тази сутрин в осем часа — каза Стотълмайер. — Според медицинския експерт смъртта им е настъпила около полунощ.

Монк вдигна глава и огледа телата от определен ъгъл.

— Били са отровени.

— Така смята и медицинският експерт — каза Стотълмайер. — Ще анализираме виното, тортата и стомашното им съдържание. Не би трябвало да се затрудним с разпознаването на отровата и какво е било поръсено с нея.

Монк се приближи до масата, с протегнати пред тялото ръце, като режисьор, очертаващ границите на кадър.

— Коя е заплетената част? — попитах капитана.

Стотълмайер отново потри мустака си и посочи към мъж със здраво стиснати устни, който стоеше до панорамния прозорец и правеше гримаси към гледката. Имаше военна подстрижка и изглежда, се чувстваше неудобно в убито сивия си костюм.

— Това е Андрю Уокър, от службата за защита на съдебната система на САЩ — прошепна капитанът. — Семейство Клейсън са били включени в програма за защита на свидетелите.

Когато чу името си, Уокър рязко извъртя глава. Имаше свръхчувствителния слух на доберман пинчер и вероятно същия фризьор. С маршова стъпка се приближи право към нас. Страхувах се, че смята или да ни застреля, или да ни ухапе.

— Какво правят тук тези цивилни граждани? — попита Уокър. Говореше през стиснати зъби, сякаш челюстите му бяха пристегнати с тел. Или може би се опитваше едновременно да ръмжи и да говори. — Достатъчно лошо е, че сигурността ни е била пробита, и без двама външни хора.

— Това там е Ейдриън Монк, а това е неговата асистентка, Натали Тийгър — каза Стотълмайер. — Ако искате този случай да бъде приключен бързо, Монк е човекът, който може да го направи.

Уокър хвърли поглед към Монк, който се мръщеше на тортата, почти докосвайки с нос засъхналата бяла глазура.

— Не съм впечатлен — каза Уокър.

— Още не е направил нищо — рекох.

— Обучен съм да преценявам способностите на противник в рамките на наносекунда.

— Той не е противник — каза Стотълмайер.

— Важат същите критерии — каза Уокър. — Той е от лека категория.

— Защо семейство Клейсън са били включени в програма за защита на свидетелите? — попитах.

— Това е поверителна информация, сладурче — рече Уокър.

— Те са мъртви, Уокър — каза Стотълмайер. — Какво значение има сега?

— Това разкрива методите ни — каза Уокър.

— Които и без друго трябва да се заемете да промените, тъй като явно не действат — каза Стотълмайер, после се обърна към мен: — Двамата Клейсън са били любовници, работещи като счетоводители за мафиотска фамилия в Ню Джърси. Правителството заплашило двойката с двайсет години затвор, освен ако не ни кажат къде мафията си крие парите.

Наблюдавах Монк. Той обикаляше из апартамента, оправяше разни предмети по полиците и бършеше прах.

— Съгласили се да проговорят в замяна на закрила, имунитет срещу съдебно преследване, и голяма сватба в Манхатън — продължи Стотълмайер. — Заминали на меден месец и така и не се върнали. Правителството им дало нови лица, нови имена и нов живот тук в Сан Франциско. Всичко било прекрасно, досега.

Нищо чудно, че двамата Клейсън изглеждаха като съвършената двойка, водеща съвършения живот. Те бяха фалшиви, отвътре и отвън. Но оценявах символиката на това, че буквално започваха живота си наново в сватбения си ден. Бяха престъпници с чувство за романтичност.

Монк спря пред телевизора. Екранът беше черен, но DVD плейърът беше включен. Той изопна плещи и наклони глава на една страна, после на друга. Не се опитваше да поправи стойката си: разкриваше престъплението. Още не беше казал и дума, но знаех, че сме приключили тук.

Хвърлих поглед към Стотълмайер. Той също го знаеше.

— Погрижихме се те никога да не бъдат открити. Но някой в Министерството на правосъдието трябва да се е разприказвал — каза Уокър. — Не бяха чак толкова много хората, които знаеха кои са те и къде се намират. Ще намеря мястото, откъдето е изтекла информацията, и ще го запуша с куршум.

— Няма „теч“ — каза Монк.

— Тогава как ги е открила мафията? — попита Уокър. — Дори ако сам Големият Карло Де Сантини се беше сблъскал лице в лице с тях на улицата, пак нямаше да ги познае.

— Ако това е бил удар на мафията, защо са отровени? — попита Стотълмайер. — Защо не са ги застреляли, или намушкали, или не са ги хвърлили от балкона им?

— Мъртвият си е мъртъв — каза Уокър.

Стотълмайер поклати глава в знак на несъгласие:

— Но бихте си помислили, че Де Сантини ще иска да го направи възможно най-мъчително и жестоко, за да изпрати послание на всеки друг, който смята да сътрудничи на правителството: Ще ви открием и ще умрете от ужасна смърт.

— Мафията не ги е открила — каза Монк.

— Само след седмица Министерството на правосъдието щеше да се сдобие с многобройни обвинения, които да отправи срещу фамилията Де Сантини — каза Уокър. — Убийството на двамата Клейсън снощи проваля целия случай. Не виждате ли връзката?

— Семейство Клейсън не са убити снощи — каза Монк.

Побързах да се включа в разговора, преди Уокър да успее да застреля Монк на място:

— Мисля, че господин Монк иска да каже, че, технически погледнато, е било тази сутрин — казах. — Медицинският експерт казва, че са умрели след полунощ.

— Навън е било тъмно — каза Уокър. — По моему това значи, че е било нощ.

— Не са убити и тази сутрин — каза Монк.

Уокър се обърна към Стотълмайер:

— И този ненормалник е най-добрият ви детектив? Това не говори особено добре за прилагането на закона във Фриско. — Той се обърна към Монк: — Аз виждам на пода двама мъртъвци. Вие какво виждате?

— Аз виждам двама души, които са били убити преди година — рече Монк.

— Не мислите ли, че щяха да са малко по-разложени? Освен това бях на сватбата им преди година, представяйки се за барман, и те си бяха съвсем живи.

Стотълмайер разтри слепоочията си:

— Монк, мислиш ли, че можеш да бъдеш по-малко загадъчен и да минеш направо на въпроса?

Разбира се, че не. Монк трябваше да си получи забавлението. Знаех го, и Стотълмайер също го знаеше, но не и Уокър, и лицето му придобиваше зловещ оттенък на червеното. Зловещ за Монк, не за Уокър.

— Цялата история е точно тук — каза Монк и включи DVD плейъра.

Беше заснета на видео сватба. Привлекателна двойка полагаше брачните си обети пред съдия с кисела физиономия в нещо, което приличаше на величествена банкетна зала в стар хотел. Тъй като говорехме за сватба, предположих, че двойката са семейство Клейсън, преди да се сдобият с новите си лица. Старите им лица също не изглеждаха толкова зле.

— Какво, по дяволите, са правели със записа от сватбата си? — каза Уокър. — Това е сериозно нарушение на сигурността. Ако някой е видял това, то е щяло да провали прикритието им.

Те бяха романтици по сърце, затова, разбира се, запазили записа, независимо от риска, който не ми се струваше твърде висок.

— Не проумявам как — казах. — Можело е да бъде запис от сватбата на приятел или роднина.

— Станало е причина да ги убият, нали? — изсъска ми Уокър. Поне зъбите му не ми разкъсаха кожата.

— Не, не е — каза Монк. — Но показва извършването на убийството.

— Как е възможно? — попита Уокър. — Записът е направен преди година.

— Сега започвате да схващате — каза Монк.

— Нищо не схващам, по дяволите — заяви Уокър.

— Просто изплюй камъчето, Монк — рече Стотълмайер. — Кой ги е убил?

— Не знам кой го е направил — каза Монк. — Но вие знаете.

Уокър се приближи с отсечени крачки до Монк и застана така, че носът му почти опираше в неговия:

— Би трябвало да ти изритам задника още тук и сега. Да не ме обвиняваш, че информацията е изтекла от мен? Или се опитваш да кажеш, че самият аз съм ги убил?

Монк отстъпи една крачка назад, за да остави известно разстояние между двамата, и се блъсна в телевизора.

— Нито едното, нито другото. Ето какво се е случило. По някакъв начин фамилията Де Сантини е открила, че двамата Клейсън, или както са се казвали преди, възнамеряват да съдействат на властите и че във въпросната нощ ще бъдат включени в програма за защита на свидетелите. Двойката щяла скоро да има нови имена и лица и щяла да бъде почти неоткриваема. Така че сватбата била последният шанс на фамилията Де Сантини да ги убие, но двойката била твърде добре защитена.

— Дяволски си прав, че бяха — каза Уокър. — Всички гости бяха щателно проучени, имаше охрана на всички входи и изходи, а всички сервитьори бяха от службата за защита на съдебната система. Дори комар не можеше да проникне в онази стая и да ги ужили.

— Но въпреки това фамилията Де Сантини се е добрала до тях — каза Монк и бързо превъртя дивидито напред, като застопори кадъра на щастливата двойка, разрязваща сватбената торта. — Традиция е новобрачните да запазват парче торта и да го прибират във фризера, за да го изядат на първата си годишнина. Така че някой е отровил парчето торта, знаейки, че където и да се намират, и в които и хора да са се превърнали, двамата ще го изядат след дванайсет месеца, колкото по една случайност е продължил периодът от време, нужен на Министерството на правосъдието да подготви техния случай. Тортата е била бомба със закъснител. Семейство Клейсън са били мъртви още преди да си тръгнат от сватбата. Просто не са го знаели.

Погледнах отново към двойката, и към тортата на масата. Снощи бяха празнували годишнината си. Ето защо дивидито със записа от сватбата беше в плейъра и защо телевизорът още беше включен. Вероятно са го гледали, когато са умрели.

Докато смъртта ни раздели. Това беше трагичен романс, обречен още от началото.

— Кумът го е направил — каза Уокър. — Именно той е запазил парчето торта и им го е опаковал. Де Сантини трябва да са се добрали до него. Но аз бях глупавият кучи син, който държеше тортата замразена и се погрижи тя да е във фризера им тук, когато пристигнаха. Значи ти беше прав, Монк. Именно аз ги убих.

— Проявил си грижливост — рече Стотълмайер. — Не си знаел, че в тортата е сложена отрова.

— Знаех, че не бива да вземат със себе си нищо от стария си живот, нито дори парче торта — каза Уокър. — Ще си върна значката и ще се пенсионирам рано.

— Заради това ли? — попита Стотълмайер.

Уокър посочи Монк:

— И заради него. Напълно подцених възможностите му. Заради такава грешка може да загине човек.

Трябва да призная, че изпитвах удоволствие от унижението на Уокър, и гордост от успеха на Монк. Уокър беше мижитурка и заслужаваше да му посмачкат фасона. И бях доволна, и облекчена, че невероятно добрият късмет на Монк продължаваше. Вече не помнех колко убийства беше разкрил напоследък направо на местопрестъплението.

— Сега може ли да си вървя, капитане? — попита Монк.

— Разбира се — каза Стотълмайер.

Монк понечи да си тръгне, но Уокър спря пред него, препречвайки му пътя, и протегна ръка.

— Длъжник съм ти — каза Уокър.

Монк се ръкува с него, после ми даде знак да му дам дезинфекционна кърпичка. Дадох му една.

— Всъщност, би ми дошла добре помощта на Федералното правителство по един случай.

— Какъв е той? — попита Уокър, докато наблюдаваше как Монк си бърше ръцете. Това очевидно го обиди.

— Губи ми се един чорап — каза Монк.

Уокър изгледа Монк с присвити очи:

— Вие някаква объркана шега ли си правите с мен?

— Аз никога не правя бъркотии — каза Монк.

— Но се справя дяволски добре с разчистването им — каза ми Стотълмайер.

4. Г-Н МОНК ОТИВА НА ПСИХИАТЪР

Въпреки че Уокър беше задължен на Монк, задето той беше разкрил убийството за по-малко от трийсет минути (бързо дори по стандартите на Монк), полицейският началник нямаше желание да впрегне всички ресурси на Министерството на правосъдието за намирането на някакъв си чорап.

— Ресурсите ни са малко пооредели, и трябва да определяме приоритети — каза Уокър. — В момента водим борба с терора.

— Не мислите ли, че хилядите липсващи чорапи са нещо, равносилно на ужас и терор? — попита Монк. — Възможно е нашите врагове да използват психологическа война, за да подкопаят стабилността на американското общество.

— Като карат чорапите да изчезват? — каза Уокър.

— Това е коварно и находчиво — заяви Монк.

Уокър не се хвана. Не можех да го виня. Трудно ми беше да си представя Осама да седи в пещерата си, мислейки как да ми открадне чорапите.

Но отказът на Уокър да му помогне не сломи духа на Монк. Той още се радваше на повишеното си настроение вследствие от разкриването на престъплението. Поне беше оправил част от света. Чекмеджето му с чорапи щеше да е следващото.

Когато се върнахме в жилището на Монк, полицейската лента я нямаше и намерихме Дишър да седи от дясната страна на еднокракия мъж на предните стъпала на сградата. И двамата отпиваха от кутии кока-кола и се усмихваха.

Монк ми прошепна, докато отивахме от паркираната ми кола към сградата:

— Ранди хитроумно е внушил на заподозрения лъжливо чувство за сигурност, за да снижи защитните му реакции. Готви се да нанесе съкрушителния удар.

Признавам, че се изненадах да ги видя да се мотаят заедно. Предполагах, че еднокракият мъж сигурно се е обидил от въпросите на

Дишър и от тънко завоалираните — да не споменавам пък колко нелепи бяха — обвинения, които те вероятно съдържаха.

Когато се приближихме към стълбите, Монк закри с ръка дясното си око и обърна глава под лек ъгъл, за да погледне двамата мъже.

— Хей, Монк, нима се връщаш толкова скоро? — каза Дишър.

— Разкрих случая — заяви Монк.

— И аз разкрих моя — каза Дишър и измъкна иззад гърба си найлонова торбичка за съхранение на веществени доказателства. В торбичката имаше бял чорап. — Да ти изглежда познато?

— Това е моят чорап. — Монк взе торбичката. — Благодаря ти, Ранди.

— Удоволствието е мое. Това е Ник — каза Дишър, като посочи към новия наемател. — А това са вашият съсед Ейдриън Монк и асистентката му, Натали Тийгър.

Ник ми подаде ръка. Разтърсих я.

— Добре дошли в квартала — казах.

— Благодаря — каза Ник. — Кварталът е наистина спокоен и всички тук са толкова дружелюбни.

— Той защо не е с белезници? — попита Монк, без да обръща внимание на протегнатата ръка на Ник.

— Защото не е направил нищо — каза Дишър. — Виновникът е статичното електричество. Чорапът ти се е заклепил в сушилнята. След като си си тръгнал, госпожа Сандовски от 2В е заредила още пране. Чорапът се е смесил с нейните неща. Да не би да ти има нещо на окото?

— Не — каза Монк.

— Тогава какъв е проблемът? — попита Дишър.

— Проблемът е, че няма проблем — каза Монк. — Мога да виждам всичко, което е пред мен и в същото време не е пред мен. Имаш ли нещо против да седнеш от лявата му страна?

Монк посочи към Ник, без да го поглежда. Дишър се премести от другата страна на Ник. Страната, от която имаше крак.

— Мислели сте, че съм ви откраднал чорапа? — обърна се Ник към Монк.

— Не — каза Монк.

— Честен ли сте с мен?

— Не — каза Монк.

— Ник тъкмо ми разказваше за приключението си, докато се изкачвал сам на връх Килиманджаро — каза Дишър с момчешко вълнение. — Кракът му се заклешил между два каменни блока, и той трябвало да го отсече с ледокопа си, за да се спаси.

— Боже мой — възкликнах. Спомних си, че бях прочела статия за него в „*Сан Франциско Кроникъл*“ преди няколко месеца. Беше ужасяващ и въпреки това безспорно завладяващ разказ.

— И го оставихте там? — попита Монк.

— Да — каза Ник.

— Би трябвало да се върнете и да го приберете — каза Монк.

— Малко е късно за това.

— Знаете какво казват — никога не е твърде късно да си прибереш крака — каза Монк.

— Всъщност, късно е — каза Ник.

— Не така казват — рече Монк. — А не биха го казали, ако не беше вярно.

— Кои са тези, които го казват? — попита Дишър.

— Това са хората, които би трябвало да слушаш, когато казват нещо — заяви Монк. — Те знаят за какво говорят.

— Изядох го — каза Ник.

— Изяли сте го? — възкликна Монк, като погледна Ник въпреки волята си, а после се извърна, отворен. — Собственият си крак?

— Удивително — каза Дишър. — Аз се мислех за издръжлив, но ти си поне пет пъти по-издръжлив.

— Нямах избор, Ранди. В продължение на цели дни бях сам в снега. Нямах представа колко време ще им трябва да ме открият. Беше въпрос на оцеляване — каза Ник. — На живот или смърт.

— Трябваше да изберете смъртта — каза Монк.

— Това, което господин Монк иска да каже, е, че се възхищава на смелостта ви и ви съчувства за жертвата — казах, като бързо изблъсках Монк покрай тях. — Трябва да се отбиете на кафе някой път.

Монк се задави:

— Ами ако поиска нещо за ядене?

Надявах се Ник да не е чул това. Припряно натиках Монк в апартамента му и затворих вратата зад нас.

— Как можете да бъдете толкова груб? — попитах.

— Трябва да се изнеса — каза Монк. — Помогни ми да си опаковам багажа.

— Той е герой — казах.

— Той е канибал, а ти го покани да хапне тук — рече Монк. — Какво си въобразяваше?

— Няма да го направи отново — казах. — Било е екстремна ситуация.

— И тази е такава — каза Монк. — Аз съм много привлекателен на вкус за канибалите.

— Какво ви кара да твърдите това?

— Това е единственото нещо, в което съм бил напълно сигурен през целия си живот.

— Сигурно се шегувате — казах.

— Погледни ме. Аз съм чист, здрав, спретнат, и стоя надалече от всякакви микроби и химикали. Аз съм крехко, вкусно, отлично оформено, органично месо. Ето защо никога не съм ходил в Африка.

— Затова ли било? Мислех си, че е защото се боите от пътувания, чужди държави, зебри, самолети, Тарзан, маймуни, цвят „каки“, жирафи, солени фъстъци, лъвове, подвижни пясъци, сламени покриви, скорпиони, джунгли, набедрени препаски, пустини, сиви африкански мангусти, копия и...

— ... канибали — прекъсна ме Монк. — Най-вече канибали. Остана ли тук, ще бъда следващото блюдо на съседа си. Трябва да си намеря нов апартамент в сграда, в която не се допускат деца, домашни любимци или канибали.

— Господин Монк, Ник е велик човек. Човек, когото трябва да уважавате, а не да се боите от него. Давате ли си сметка за невероятната смелост, която му е била нужна, за да отсече собствения си крак? Можете ли да си представите болката и страданието, на които е бил подложен? Но е оцелял. Той е пример за издръжливостта на човешкия дух пред лицето на невъобразимо нещастие — казах. — Щяхте да гледате различно на нещата, само да можехте да се поставите на негово място, така да се каже, да стъпите в неговите обувки.

— Обувка — каза Монк.

— Невъзможен сте — рекох.

— Аз съм си цял — поясни Монк. — Поне докато не почнат да му куркат червата от глад. Щом веднъж си опитал човешка плът, това е

единственото, което можеш да ядеш.

— Откъде знаете?

— Така казват — рече Монк.

— Пак ли тези същите? — Трябваше да се запозная с тези хора и да им сложа намордници на устата. Погледнах си часовника: — Знаете ли какъв ви е проблемът?

— Да. В сградата ми живее канибал.

— Не сте в състояние да приемете никого, който не е точно като вас. Не търпите различието. Именно различията между хората ни правят специални.

— Различността е страхотна — каза Монк. — Стига да е чиста, равна и симетрична.

Не знам защо си правех труда да споря с него. Той никога нямаше да се промени, което ми напомни за нещо. Погледнах си часовника:

— Ще закъснеете за сеанса си при доктор Крогър, ако не се размърдаме.

Монк никога не беше пропускал провежданите си три пъти седмично сеанси с психоаналитика си, нито пък някога беше закъснявал за някой от тях. За него те бяха най-важните събития през седмицата. Да си кажа честно, аз също ги ценях много. Това беше единственото ми свободно време през делничните дни.

— Да излезем от задната врата — каза Монк, като се устреми към кухненската си врата, покрил с ръка дясното си око.

— Но аз съм паркирала отпред — казах.

— Не искам да минавам покрай канибала — каза Монк. — Ами ако се спъна? Ще бъда ранена жертва, лесна плячка.

— Тогава може би е добре да гледате и с двете си очи къде вървите.

— Ако направя това, може да видя нещо — каза Монк. — Или да не видя нещо, а това ще е много по-лошо.

Кабинетът на доктор Крогър се намирал на Джаксън Стрийт в Пасифик Хайтс и на близко разстояние пеша от жилищната сграда на Монк на Пайн. Беше прекрасен ден за разходка, но както обикновено отидохме дотам с колата. Като вземахме колата, можехме да стигнем

бързо до някое местопрестъпление, ако капитанът се обади на Монк след някой сеанс. Това обаче не беше истинската причина, поради която почти винаги вземахме колата. И двамата бяхме твърде мързеливи да се изкачваме по стръмния хълм, а Монк не искаше да пристига в кабинета на доктор Крогър дори само с капчица пот върху кожата си.

Стигнахме там няколко минути по-рано, което даде на Монк възможност да подреди списанията в чакалнята на доктор Крогър по заглавие, тема и дата. Това беше ритуал, който според мен му помагаше да се отпусне и да си събере мислите за сеанса.

Доктор Крогър се появи от кабинета си няколко минути по-късно и придружи навън предишния си пациент — кротка жена, която от години виждах веднъж в седмицата. Тя нито веднъж не ни беше поглеждала в очите, за да покаже, че ни е познала. Знаех единствено, че се казва Марша, затова си бях измислила дузина въображаеми истории за нея, за да се забавлявам. Тъй като доктор Крогър беше психиатърът, избран от Полицейското управление на Сан Франциско, последната история, която си бях измислила, беше, че жената е детектив, изхвърлена от полицията заради неудържимата си нимфомания.

— Добър ден, Натали — каза доктор Крогър със сияйна усмивка, която разкри всичките му съвършено прави, избелени зъби. Ако зъбите му не бяха толкова прави, Монк никога нямаше да стане негов пациент. Монк не можеше да гледа човек с криви зъби в продължение дори само на пет минути, още по-малко пък години наред. — Как минава денят ти днес?

— Както обикновено — казах.

— С това иска да каже „пълнен ад“ — уточни Монк.

Прав беше.

— От нейно име ли говориш, или от свое? — попита доктор Крогър.

— Говоря от името на цялото човечество — каза Монк.

— Доста голямо бреме поемаш, Ейдриън. Може би денят ти щеше да ти се струва малко по-неадски, ако се съсредоточаваше повече върху своите нужди, и по-малко върху тези на човечеството.

Доктор Крогър имаше много успокояващ маниер на говорене, независимо какво казваше. Гласът му нежно ви галеше и ви

успокояваше. Беше като да слушаш прилива, ако приливът струваше по двеста долара на час.

— Лесно ви е да го кажете — рече Монк. — Не знаете пред какво трябваше да се изправя днес.

— Изгарям от нетърпение да чуя всичко за това — каза доктор Кругър, като даде знак на Монк да влезе в кабинета му и ме отпрати с дружелюбно кимване. Бях свободна да изляза за един час блажено безмонковско време.

В студен или дъждовен ден може би щях да се мотая в чакалнята и да чета „Космополитън“ или „Венити Феър“. Вместо това тръгнах нагоре по улицата към Алта Плаза, от чиито тревисти хълмове и каменни стъпала се разкриват някои от най-хубавите гледки в града.

От северния край на парка виждах ясно от другата страна на залива чак до Марина Каунти, а откъм южната страна можех да гледам към очертанията на Сан Франциско. Гледката вътре в парка също не беше лоша. По тенискортовете обикновено можеха да се видят разни загорели от слънцето, мускулести типове. Понякога дори бяха без ризи. Днес беше един от тези дни.

Купих си сладолед на клечка от един продавач на сладолед с количка, намерих си една пейка, откъдето се виждаха заливът и хората, и се отпуснах. Имаше и по-лоши начини да убиеш един час.

Умът ми блуждаеше. Помислих си как Ник е отсякъл собствения си крак, за да се освободи от скалите, а после как му се наложило да изяде крайника си, за да оживее. Напълно сигурна съм, че ако бях в неговото положение, щях да си умра със заклещен в скалите крак. За мен е мъчение дори да извадя тресчица от пръста си.

Предположих, че Ник вероятно пише книга за преживяванията си, и че тя вероятно ще бъде филмирана, така че той щеше да се справи добре от финансова гледна точка. Но какво ли беше усещането да му се налага да носи този спомен в себе си? Да си спомня за това всеки път, щом се погледне в огледалото или просто се опита да прекоси стаята? Как се справяше с безчувствените подмятания от страна на хора като Монк?

Гледах мъжете, играещи тенис, и си мислех за Ник, изкачващ сам планините. Трябва да е бил много силен, физически активен човек. Така че как ли се чувстваше сега, когато беше недъгав? Как ли се примиряваше с факта, че вече никога няма да бъде същият човек?

Всички тези въпроси без отговор правеха Ник много завладяващ за мен. И много привлекателен.

Бях напълно сигурна, че Монк не се питаше какво мисли и чувства Ник. За това щяха да са нужни толерантност, състрадателност и разбиране.

Монк гледаше Ник и виждаше несъвършенство, безредие и ужас. Аз гледах Ник и виждах загадъчност, силен характер и емоционална сложност.

Много скоро щяхме да изпием онова кафе заедно, за предпочитане без присъствието на Монк.

Предполагах, че Монк няма да има нищо против това.

Довърших сладоледа си и тръгнах обратно надолу по хълма към сградата на доктор Крогър. Влязох в чакалнята точно когато доктор Крогър и Монк излизаха от кабинета.

— Много ми помогнахте днес, докторе — каза Монк.

— Доволен съм да чуя това, Ейдриън — рече доктор Крогър. — Мисля, че точно в момента си на наистина добро място.

— Изнасям се — каза Монк.

— Имах предвид от емоционална и психологическа гледна точка. Не говорех за апартамента ти. Ти постигна толкова голям напредък, Ейдриън. Не мисля, че бягството е най-добрият начин да се справиш със страховете си.

— Определено е най-добрият начин, когато си преследван от еднокрак канибал — каза Монк. — Можем да поговорим за това другата седмица, ако не ме е изял.

— Боя се, че не — каза доктор Крогър.

— Не мислите, че мога да го надбягам, така ли? — попита Монк. — Той е на патерици.

— Искях да кажа, че няма да съм тук другата седмица — каза доктор Крогър. — Утре заминавам за Лор, едно селце в Германия, за да присъствам на международна конференция по психиатрия.

Монк го погледна шокирано:

— Значи ме изоставяте?

— Връщам се след седмица.

— Как можахте да ми причините това? — каза Монк.

Изкушавах се да задам същия въпрос. Без подкрепата на доктор Крогър, Монк щеше да претърпи пълен умствен срив, и щеше да ми се

наложи да се справя сама с това.

— Тук не става въпрос за теб, Ейдриън — каза доктор Крогър. — Имам собствен живот отвъд сеансите ми с теб.

— Мисля, че грешите — възрази Монк. — И съм сигурен, че ако наистина се замислите за това, ще се съгласите.

— Не съм си вземал почивка от години — каза доктор Крогър. — Това пътуване ще обогати разбирането ми за човешкото поведение и ще ми даде шанс да си отдъхна. Ще бъде хубаво и за мен, и за теб. В известен смисъл, моментът е идеално избран.

— Как можете да кажете това? — извика Монк. — Нищичко ли не чухте от онова, което ви казах днес? В криза съм. Сега се нуждаю от помощ повече от всякога.

— И ще я получиш — каза доктор Крогър. — Уредих доктор Йона Соренсен да те приема, докато отсъствам.

Монк ахна:

— Едноръкият тип ли?

— Той е изключителен психиатър и прекрасно човешко същество.

Монк беше посетил доктор Соренсен за един сеанс миналата година, когато доктор Крогър за кратко се заигра с идеята да се пенсионира. Сеансът продължи по-малко от пет минути.

— Но той има голям проблем — заяви Монк.

— Не и доколкото виждам — каза доктор Крогър.

— Той има само една ръка! — изпищя Монк.

— Не гледам на това като на проблем — каза доктор Крогър.

— Да не сте сляп?

— Всъщност, гледам на неговия недъг като на предимство в твоето лечение. Като споделяш чувствата си с него и откриваш какъв чувствителен и умен човек е, ще се чувстваш по-малко застрашен от хората, които са физически различни от теб.

На теория, идеята беше страхотна. На практика, никога нямаше да проработи. Знаех го с абсолютна сигурност, а аз няхах каквито и да било познания по психиатрия, с изключение на онова, което бях научила, като слушах доктор Лора^[1] по радиото. Тогавя защо доктор Крогър не го осъзнаваше? Но пък може би го осъзнаваше и просто не го беше грижа. Всичко, което искаше, беше да си почине от Монк.

Можех да му съчувствам. Почти успях да се измъкна за една безмонковска седмица на Хаваите, но той цъфна неканен в самолета. Беше въоръжен с нова рецепта от доктор Крогър за диоксинил, променящото настроението хапче, което облекчаваше фобиите му и му позволяваше да лети, без да се страхува. Винаги съм подозирала, че доктор Крогър е подучил Монк да го направи, за да се спаси от денонощен тормоз, докато ме няма.

— Доктор Соренсен е неуравновесен — каза Монк. — Как можете да оставяте пациентите си на грижите на неуравновесен човек? Това е ясен случай на неправилно лечение.

— Утре заминавам за Германия, Ейдриън, и нищо, което кажеш или направиш, няма да промени това. — Доктор Крогър влезе в кабинета си и затвори вратата си в лицето на Монк.

Монк не помръдна. Просто се втренчи отчаяно в пода.

— Сега трябва да вървим — казах.

— Не мърдам оттук — заяви Монк.

— Каква полза ще има от това?

— Убеден съм, че ако за миг се замисли за това, той ще се опомни и ще отмени пътуването си.

— На мен ми изглеждаше съвсем твърдо решен да го направи.

— Накрая ми се стори, че съм успял да му повлияя — каза Монк. — Докато затваряше вратата в лицето ми, забелязах, че се бореше със сериозни съмнения.

— Нямаше съмнения — казах.

— Ще видим, като излезе — рече Монк.

— Няма да излезе — казах.

— Страхотно — каза Монк. — Ще стоя тук до следващия си сеанс. Ако искаш да видиш истинска издръжливост и истинската сила на човешкия дух, просто ме наблюдавай.

Монк сложи ръце на хълбоците си, здраво заби пети в земята и се втренчи твърдо във вратата. Предполагам, тази поза сигурно означаваше, че смята дълго да остане тук. Сигурна съм, че вратата много се стресна.

— Никъде не отивам — изкрещя Монк. — Нито пък вие.

Отговор не последва.

— По-късно ще ми благодарите — изкрещя Монк.

Нямаше отговор.

— Или пък можете да ми благодарите сега — извика Монк. — И в двата случая ме устройва.

— Отзад през кабинета му не се ли излиза в атриум? — попитах. Монк кимна.

— А този атриум няма ли врата, която води към гаражите на наемателите?

Монк премести погледа си към мен.

— Не мислиш, че би направил това, нали?

— Мисля, че вече го е направил — казах.

Монк отвори вратата. Кабинетът беше празен. Доктор Крогър беше избягал.

— Обречен съм — каза Монк.

Аз също бях обречена.

[1] Лора Шлезинджър (род. 1947 г.) — американска радиоводеща, писателка и коментаторка. — Б.пр. ↑

5. Г-Н МОНК ИЗЖИВЯВА ЕМОЦИОНАЛЕН СРИВ

Щом се качихме в колата, Монк поиска да го закарам до къщата на доктор Кругър. Отказах.

— Това ще бъде нахлуване в личното му пространство — казах.

— Аз съм част от семейството му — рече Монк.

— Вие сте един от пациентите му — казах.

— Същото е — каза Монк.

— Не, не е, господин Монк. Това е престъпване на граница. Той е лекар, а вие сте негов пациент. Не сте член на семейството му. На него му се плаща, за да ви изслушва и да ви предлага своите напътствия и съвети.

— Прекрачили сме отвъд това — каза Монк.

— Вие — да — казах. — Той — не. Той е професионалист и аз няма да ви помагам да го дебнете.

Монк се цупи продължително, преди да проговори отново:

— Той не се среща с мен три пъти седмично, защото му плащат за това. Грижа го е за мен.

— Сигурна съм, че го е грижа, господин Монк. Нямахте да е особено добър лекар, ако не го беше грижа за пациентите му.

— Става дума за нещо повече от това. Аз споделям с него всичките си страхове и тревоги.

— Вие ги споделяте с всички — казах. — Онези, които не излагате на показ в поведението си, сте ги изброили, направили сте им индекс и сте ги подвързали с кожа, за да могат хората да се консултират с тях.

— Но той ги знае всичките наизуст. Той наистина слуша. Той е там, когато имам нужда от него — каза Монк. — Или поне беше.

— Все още е — казах. — Но той си има свой живот. За него това е на първо място. Занимава се вас, защото това му е работата.

— Разбирам — каза Монк. — Единствената причина, поради която се интересува от мен, изслушва проблемите ми и ми предоставя

емоционална подкрепа, е, защото му плащам. Ако не го правех, щеше да си отиде.

— Боя се, че да — казах.

— Това е положението — заяви Монк.

— Да, това е — казах.

Струваше ми се, че сме направили истински пробив. Може би — помислих си — беше добре да помисля да стана психиатър. Изглежда, че ме биваше за това.

— С теб така ли е? — попита Монк.

Дотук с умението ми. Не бях предусетила този въпрос. Изведнъж колата ми се стори много тясна. Изби ме пот.

— Какво искате да кажете? — попитах.

Знаех какво иска да каже, разбира се. Просто се опитвах да спечеля малко време, за да измисля какво да кажа, та да се измъкна от положението.

— Щеше ли все още да те е грижа за мен, ако не ти плащах?

— И при това положение не ми плащате почти нищо, така че въпросът е спорен — казах с нещо, което се надявах да е безгрижна усмивка, каквато е трудно да докараш, когато всъщност сърцето ти е натежало. Толкова натежало, че сякаш е два тона.

Монк се втрени в мен. Прокашлях се.

— За мен вие не сте просто работа, господин Монк. Наистина държа на вас. И щях да държа, независимо дали работех за вас, или не.

— Тогава толкова ли е трудно да си представиш, че доктор Крогър може би се чувства по същия начин?

Звучеше логично. Отбих колата встрани и го погледнах. Не исках онова, което щях да кажа, да изглежда като набързо подметната реплика.

— Прав сте, господин Монк. Съжалявам. Не знам какви са чувствата на доктор Крогър по отношение на вас и беше погрешно да предполагам, че знам.

Монк кимна:

— Извинението се приема.

— Благодаря ви — казах и хвърлих поглед през рамо да погледна дали не идва кола, преди да се върна на улицата.

— Е, ще ме закараш ли сега в къщата му?

— Не — казах.

— Чудесно — рече Монк. — Просто ще наредя да го арестуват.
— По какво обвинение?
— Изоставяне — каза Монк.
— Това не е престъпление — казах.
— Такова е, когато заминаваш на почивка и изоставяш децата си сами у дома, без да има кой да се грижи за тях и да ги наблюдава — каза Монк.

— Вие не сте негово дете. Негов пациент сте.

— Същото е — рече Монк.

— Вие сте възрастен — казах.

— Не е съвсем сигурно — рече Монк.

По този въпрос не можех да споря с него. Монк започна да издава странен скимтящ звук.

— Какво правите?

— Плача — каза Монк. — Не виждаш ли?

— Няма сълзи — казах.

— Плача без сълзи — каза Монк.

— Невъзможно е да плачете без сълзи — възразих.

— Какво правя тогава?

— Нямам представа — казах.

— Доктор Крогър щеше да знае — поясни Монк.

Закарах Монк в апартамента му. Той ми каза, че е твърде потиснат, за да работи, не че и без друго имахме някакви случаи, и ме прати да си вървя. Проследих го как се промъква отзад, за да избегне канибалите, и после потеглих.

За вечеря приготвих свински пържоли и салата „Цезар“. Но когато сложих чините върху кухненската маса, Джули драматично забели очи и изпъшка. Не знам къде беше публиката, за която играеше, но мен представлението ѝ не ме забавляваше.

— Какво има? — попитах.

— Винаги имаме едни и същи неща за вечеря — каза тя.

— Снощи имаме спагети.

— Със салата — каза тя. — А онзи ден имаме пиле.

— Пилешкото не е свинско — казах.

— Все е месо — каза тя. — Със салата.

— Не обичаш ли месо и салата?

— Отегчително е — каза тя.

— Какво искаш вместо това?

— Не знам — каза тя. Винаги така казваше. От мен се очакваше да ѝ чета мислите.

— Вечно се оплакваш, но никога не предлагаш нищо. Как се предполага да знам какво искаш да ядеш? Нямам кристално кълбо.

Едва бях изрекла това, и се свих. Моята майка имаше навика да ми казва същото. Неизбежно ли е всички в крайна сметка да се превръщаме в родителите си? Дали след петнайсет години Джули щеше да казва същото на дъщеря си?

— Бихме могли да излезем — каза тя.

Винаги само това искаше да прави. Храната не беше добра, освен ако не си я поръчаш от меню.

— Ще се храним вкъщи. Това се сервира днес. Ако не ти харесва, в килера с храната има овесени ядки.

Започнах да се храня. Беше вкусно, нищо че аз го казвам.

Тя ме изгледа гневно:

— Овесените ядки са храна за закуска. Предназначената за закуска храна не се яде на вечеря.

— Сега звучиш като господин Монк — казах.

Джули ми отправи унищожителен поглед, с цялата унищожителност, която може да докара един тийнейджър.

— Винаги трябва да преувеличаваш всичко. Не ми харесва кулинарната монотонност в тази къща, и затова ти ме сравняваш с един луд човек. Това е наистина зряло поведение.

— Кулинарна монотонност? — казах. — Откъде ги учиш тези неща?

— Чета, мамо.

— Не помня кога за последен път съм те виждала да отваряш книга или вестник.

— Освен това не чета пещерни надписи — каза тя. — Съществува онази новост, наречена Мрежата — може би си чувала за това.

— Кога си станала толкова самодоволна?

Тъкмо щях да ѝ се скарах едно хубаво, когато телефонът ми звънна, и я пощади. Отговорих на обаждането.

— Помощ — изграчи Монк.

— Какво има, господин Монк? — Хвърлих поглед към Джули, която забиваше вилицата си в храната, сякаш се готвеше да прави дисекция на жаба.

— Той е там горе — каза той. — Чувам го как подскача на един крак.

— Хубаво — рекох. — Би трябвало да се чувствате сигурен, като знаете точно къде се намира.

— Това е неспирният ритъм на приближаващата смърт — каза Монк. — Подскок. Подскок. Подскок.

— Сигурна съм, че не е толкова лошо — казах.

— Подскок. Подскок. Подскок.

— Опитайте с тапи за уши — казах. — Или топчета памук.

— Подскок. Подскок. Подскок.

— Покрийте си главата с възглавница — предложих.

— Подскок. Подскок. Подскок.

— Схващам какво искате да кажете, господин Монк. Сигурна съм, че скоро ще седне да вечеря.

— Точно от това се страхувам — каза Монк.

— Довиждане, господин Монк. — Затворих телефона и погледнах Джули, която ядеше храната си с твърде демонстративно безрадостно изражение.

— Можеше да е по-лошо — казах. — Можеше да си ядеш пръстите на краката.

Тя ме погледна, сякаш бях на път да си изгубя ума. Не бях. Все още. Дотогава все още имаше няколко часа.

Първото обаждане дойде около един сутринта. Мъчително се изтръгнах от дълбок сън и опипом се пресегнах към нощното си шкафче за телефона. Съборих го от масичката и едва не се изтърсих от леглото, докато го търсех по пода в тъмнината.

Висях от леглото си, главата ми почти докосваше пода, когато намерих телефона и отговорих на обаждането.

— Да? — казах.

— Престана да се движи — каза Монк.

— Не искахте ли точно това? — попитах. — Заспивайте отново.

— Как мога да спя, като не знам къде е? — каза Монк.

— Овладейте се, господин Монк. — Не съм особено състрадателна, когато ме събуждат грубо и почти вися надолу с главата, и цялата кръв нахлува в замаяната ми глава.

— Той може да е пред вратата ми точно в този момент, да облизва устни и да точи кирката си.

— Отпуснете се — рекох. — Той никога не е ял ничия плът, освен своята.

— Може би иска да обогати менюто си — рече Монк. — И да наруши кулинарната монотонност.

Кулинарна монотонност? Отново? С усилие се надигнах и седнах в леглото.

— Двамата с Джули да не сте си говорили?

— Не — каза Монк. — Но мислиш ли, че би говорила с мен? Ще ми бъде от полза да поговоря с някого. Дай я на телефона.

— Лягам си — заявих. — Не се обаждайте повече.

Оставих телефона отворен, намалих силата на звука, и го натиках под една възглавница. А после отново заспах.

Ето ви един съвет: Никога не забравяйте да изключвате клетъчния си телефон, когато го зареждате, иначе има вероятност в четири часа и четирийсет и две минути сутринта да ви позвъни страдащ от obsесивно натрапчиво разстройство детектив, който преживява нервен срив.

Не чух позвъняването, тъй като зарядното устройство е в кухнята. Обаче Джули го чу. Тя дойде тихо в стаята ми и ме разтърси да се събудя.

— Какво има? — попитах. — Лошо ли ти е?

Тя протегна клетъчния телефон към мен:

— Господин Монк е. На него му е лошо.

Взех телефона от нея и изкресях в слушалката:

— Казах ви да не се обаждате.

— Става въпрос за спешен случай от медицински характер — дрезгаво рече Монк.

— Позвънете на 911.

— Позвъних — каза Монк. — Но отказаха да дойдат.

— Какъв е спешният случай?
— Не мога да преглъщам — каза той.
— Защо не?
— Забравих как — рече Монк и започна да плаче без сълзи. —
Забравил съм как да преглъщам. Ще умра.
— Какво каза операторът на 911?
— Каза ми да преглътна.
— Добър съвет — казах и извадих батерията от телефона си.

Когато пристигнах в къщата на Монк на другата сутрин, го намерих в леглото, напълно облечен, с по една кутия лизол във всяка ръка, като се целеше към вратата.

— Цяла нощ ли лежахте така? — попитах.
— Под обсада съм — каза той.
— Наоколо няма никой — рекох.
— Микробите — каза Монк. — Те са навсякъде.
— Това не е точно невероятно разкритие — казах. — Това го знаете цял живот.
— Но по-рано те не идваха да ме приберат — обясни Монк.
— Какво ви кара да мислите, че идват сега?
— Чувствам го — каза Монк и започна да пръска навсякъде около себе си, докато не беше обграден от облак мъгла от лизола.
— Безопасно ли е да дишате това нещо?
— Това е дезинфектант — каза Монк. — По-безопасен е от въздуха.

Не споделях това убеждение, затова излязох от стаята. Използвах мига усамотение, за да обмисля следващия си ход. Монк рухваше психически, психиатърът му беше на път към Европа, и бях съвсем сама. Можеше само да стане по-лошо. Какво щях да правя?

Хубавото беше, че Монк, изглежда, си беше спомнил как да преглъща.

Телефонът иззвъня, затова го вдигнах.

— Добро утро, Натали — бодро каза капитан Стотълмайер. —
Как е Монк днес?

— Пълна развалина — рекох.

— Въпреки че упоритото разследване на Ранди доведе до откриването на изгубения му чорап?

— Доктор Крогър замина на почивка — казах.

— О, по дяволите — рече Стотълмайер.

— Монк не ви ли се обади?

— Слава богу, не.

— На мен ми се обади два пъти нощес, преди да си изключа телефоните — казах. — На вас защо не ви се е обадил?

— Знае, че щях да го застрелям, за да го избавя от мъките му — каза Стотълмайър. — И да избавя и себе си.

— Това беше сериозен въпрос — поясних.

— Той имаше навика да ми се обажда непрекъснато, денем и нощем, за да се оплаква от кълба прах, дупки по пътищата и Бог знае какво още. Жена ми беше бясна. Искаше да си издействам ограничителна заповед срещу него. Така че най-накрая се наложи да кажа на Монк, че съсипва брака ми и че ако отново ми се обади вкъщи, ще го уволня. Предполагам, още не е загреял, че съм разведен. Моля те, не му напомняй.

— Ще трябва да ми дадете нещо в замяна — заявих.

— Какво ще кажеш за убийство? — каза той.

— Ще убиете господин Монк вместо мен?

— Стоя до мъртвец и нямам представа кой го е убил — каза Стотълмайер. — Мисля си, че може би едно убийство е точно това, от което Монк има нужда в момента.

Никога не съм си мислила, че ще посрещна с радост новината за нечие убийство: със срам си признавам обаче, че в тази ситуация наистина беше така.

6. Г-Н МОНК ИЗГУБВА БРОЙКАТА

Откакто започнах да работя за Монк, много от сутрините ми са започвали с труп. Едно време намирах това за странно и разстройващо. Сега е типично. Не искам да кажа, че съм се преситила и това вече не ми прави впечатление, но то просто идва да докаже, че с течение на времето можете да свикнете, кажи-речи, с всичко.

Девет от десет случая, които Монк поема, започват сутрин. Слънцето изгрява и някой се натъква на труп, оставен предната нощ. Наистина не разполагам със статистика в подкрепа на това, но ми се струва, че повечето убийства стават нощем.

Мога да разбера защо. Ако аз възнамерявах да извърша престъпление, щях да го направя по тъмно, така че никой да не може да ме види как върша гнусното си дело. Освен това има нещо в извършването на прегрешение посред бял ден, което го прави да изглежда *още* по-греховно. Когато се поддавате на тъмната си страна, инстинктивно ви се иска да го сторите на тъмно.

Това просто изглежда уместно — не че съм се поддавала на тъмната си страна толкова често. Но когато съм го правила, може би с изключение на случаите, когато съм си угаждала с нещо, безнадеждно водещо до затлъстяване, е било нощем.

Това може да ви се струва безцелно размишление, но аз се отдавам на множество безцелни размишления, докато гледам надолу към мъртво тяло. Това ми помага да отвлечам мислите си от неща като размазания череп на Кларк Тротър.

Капитан Стотълмайер, лейтенант Дишър и Монк не разполагат с този лукс. Те трябва да обръщат внимание на всички подробности от престъплението, независимо колко кървави или печални са тези подробности. А Монк схваща дори повече подробности от всеки друг.

Е, обикновено е така. Разследването на убийството на Кларк Тротър започваше малко различно.

Намирахме се в апартамента с една спалня на Тротър на Норт Бийч, който изобщо не се намира в близост до плаж, но дори не ме

карайте да започвам да говоря по този въпрос. Макар в близост да няма пясъчна ивица, наемът за шейсет и пет квадратни метра в този квартал ще струва два пъти колкото вноската по ипотеката ми.

Апартаментът беше обзаведен в това, което обичам да наричам съвременен ергенски стил. Всички мебели бяха големи, черни и тапицирани с черна кожа (мъжете обожават животинските кожи). В дневната изпъкваше с присъствието си олтар на бога на електрониката — масивен телевизор с плосък екран, заобиколен от купища устройства. Различих плейстейшън, устройство за видеоигри в комбинация с DVD плейър, видео, петата конзола за видеоигри, произведена от „Нинтендо“, сателитна чиния и усилвател. Имаше и още много други устройства. Просто не знаех какви са всичките.

Масичката за кафе беше покрита с още електроника — лаптоп, iPod, интернет телефон, джобен компютър „Блекбъри“, дузина дистанционни управления — и няколко разпилени мъжки списания за „стил на живот“, от рода на „FHM“, „Стъф“ и „Максим“, и празни тенекиени кутии от „Ред Бул“. Беше истинска бъркотия.

Собственикът на тази бъркотия, гореспоменатият и съвсем мъртъв Кларк Тротър, беше по халат за баня и лежеше направо на дивана си. Беше доста топчест, макар че не бих го нарекла дебел. Ясно беше обаче, че единствените упражнения, които правеше, бяха с конзолата за видеоигри на „Нинтендо“. В косата му и по дивана, килима и масичката за кафе имаше пръски мазнина.

Стотълмайър, Дишър и аз застанахме зад дивана. Група криминалисти посипваха с прах за вземане на отпечатьци, фотографираха и слагаха разни предмети в торбички за веществени доказателства. Екипът криминалисти ми напомни за съществата Умпа-Лумпа^[1] на Уили Уонка^[2], само че не толкова възхитителни или музикални.

Монк стоеше съвсем неподвижен на прага на апартамента, вкопчил се с две ръце в стената от двете си страни, сякаш стаята се накланяше под краката му.

Стотълмайер хвърли поглед към Монк, после отново към нас:

— Какво го е травмирирало тази сутрин?

— Мисля, че е петното върху вратовръзката ви — каза Дишър.

— Благодаря, че му посочи това. Носил съм я само веднъж, а сега той ще ме накара да я изгоря.

— Очевидно е забелязал — каза Дишър. — Погледнете го.

— Не мисля, че е заради вратовръзката ми — поясни Стотълмайер. — Ти имаш само седем дупки на колана.

— Така ли? — рече Дишър, като сведе поглед надолу към себе си.

— Всеки знае, че са ти нужни шест или осем. Нарушил си целостта между време и пространство. Ще трябва да пробиеш още една дупка в него. — Стотълмайер хвърли поглед към Монк. — Не е ли така?

— Изгубих бройката на миганията си — каза Монк.

— Броиш си миганията? — попита Стотълмайер.

— Винаги го правя подсъзнателно. Така поддържам нормалността си.

— Така ли го правиш? — каза Стотълмайер. — Ако трябваше да броя по колко пъти на ден мигам, това щеше да ме подлуди.

— Не знам колко пъти съм мигнал днес, до този момент — каза Монк, с нотка на истерия в гласа. — Изгубих бройката.

— Започни отново тогава — рече Стотълмайер.

— Броя миганията си от деня, в който се научих да броя.

Бас държа, че ако попитам, щеше да ми каже точната дата на този съдбовен ден.

Монк издаде странния звук от плач без сълзи.

— Преди това майка ми ги броеше вместо мен.

— Наистина ли? — попитах.

Въпросът беше реторичен, разбира се. Отдавна престанах да се шокирам от нещата, които майката на Монк беше направила, за да го обърка напълно за цял живот. Нищо чудно, че една вечер баща му беше излязъл за китайска храна и така и не се беше върнал. Или че единственият брат на Монк, Амброуз, никога не излиза от къщата.

— Ти не си ли броила миганията на Джули вместо нея? — попита Монк.

— Не — казах.

— Тогава откъде е знаела колко много я обичаш?

— Казвах ѝ го — отвърнах аз. — Всеки ден. Все още го правя. Освен това много я прегръщам и целувам.

Монк поклати глава:

— Нищо не може да замести утехата и сигурността от точното броене на миганията, направено от една майка.

— Какво значение има колко пъти си мигнал? — попита Дишър.

— Това е основата на съществуването ти. Това е твоята същност — каза Монк. — Сега нямам център и опорна точка. Кой съм аз? Какъв съм аз? Какво ме чака оттук нататък?

Стотълмайер се приближи с нетърпеливи резки крачки към Монк.

— Ти си Ейдриън Монк, детектив, и ще влезеш в този апартамент и ще разкриеш едно убийство.

Той сграбчи Монк за реверите и го завлече в стаята.

— Но моето броене... — започна Монк.

— Смятай се за прероден — каза Стотълмайер. — Сега си на примигване номер едно. Повечето хора, които познавам, са готови на убийство, за да започнат отначало.

— Може би именно това се е случило тук — каза Дишър.

Погледнах мъртвеца на дивана:

— Бил е убит, за да може някой друг да започне живота си отначало?

Дишър сви рамене:

— Това е една възможност.

Стотълмайер се обърна към Монк:

— Какво мислиш?

Монк стоеше до дивана. Изглеждаше объркан. Примигна.

— Две — каза той.

Стотълмайер разтри слепоочията си:

— Ранди, кажи на Монк какво знаем. Може би това ще му помогне да си раздвижи мислите.

Дишър погледна бележника си:

— Кларк Тротър е трийсет и седем годишен адвокат, отскоро необвързан. Работи като основен юридически съветник на болницата „Сан Франциско Мемориал“. Преди два месеца напуснал съпругата си заради друга жена. Преместил се тук; съпругата му останала в къщата им в Сан Рафаел с петгодишния им син. Бременна е в седмия месец.

Погледнах Тротър. Какъв прекрасен човек: да напусне една бременна жена и да я принуди да се грижи сама за детето им. Ако още

беше жив, бих се изкушила да го убия. Следването на този ред на мисли ме доведе до очевиден заподозрян.

Съпругата му, разбира се.

Но едва ли е било лесно за нея. Почти невъзможно е да намериш детегледачка да се грижи за децата, когато отиваш на кино, а още по-малко пък — за да убиеш своя съпруг измамник.

Забелязах, че Стотълмайер ме гледа.

— Знам какво си мислиш. И аз си мисля същото. — Той погледна Монк. — А ти?

Монк просто стоеше там в някакво вцепенение, мигаше и броеше.

— Дванайсет — каза Монк.

— Откъде изровихте цялата тази мръсотия за Тротър? — попитах.

— От чистачката му — каза Дишър. — Те винаги знаят всичко. Освен това тя е открила тялото му.

Щеше да ми е омразно да работя като чистачка или пазач — и то не само заради чистенето, ниското заплащане и неуважението. Изглежда, че те винаги са първите, които откриват мъртви тела, независимо дали в домове, хотелски стаи или офиси.

— Медицинският експерт смята, че Тротър е ударен с тъп предмет, например тиган — каза Стотълмайер. — Основаваме това предположение върху формата на раната на главата и пръските от мазнина за готвене по тялото. В тигана трябва да е останала още мазнина от онова, което Тротър си е приготвил за вечеря.

— Убиецът е почистил кухнята основно, за да прикрие следите си — каза Дишър. — Дори е сложил тигана, гъбата и телената четка в миялната машина.

Кухнята имаше обща врата с дневната и беше безупречно чиста. Плотове блестяха: всичко беше изрядно подредено. Дори кърпите за съдове бяха спретнато сгънати и закачени. Приличаше повече на операционна зала, отколкото на място, където се приготвя храна.

Смушках Монк, като сметнах, че видът на такава чистота може да разведри настроението му.

— Вижте, чиста кухня. Направо искри от чистота.

Монк я погледна и просто кимна.

— Каквито и доказателства да е имало върху тигана и пособията за почистване, те са били отмити — каза Дишър. — Но накарахме хората от лабораторията да проверят отводнителните канали и тръбите просто за всеки случай.

Стотълмайер поклати глава:

— Няма да намерим нищо. Това е работа на професионалист.

— Или на запален почитател на „От местопрестъплението“ — казах.

— Мразя това шоу — каза Стотълмайер. — Бих искал да ударя един юмрук на типа, на когото е хрумнала гениалната идея да създаде шоу, което учи мошениците как да се измъкват безнаказано.

— Всъщност поредиците са три — каза Дишър. — Има и една за Маями и една за Ню Йорк. Мисля, че би трябвало да направят една, в която действието да се развива в Сан Франциско.

— Защо не им го предложиш? — попита Стотълмайер.

— Предложих го — каза Дишър. — Нахвърлях няколко идеи за действащите лица. Само че те най-блажено се мотаят с отговора.

— Нека да позная. Основава се в общи линии върху живота ти — каза Стотълмайер.

— Съсредоточава се главно върху вълнуващите ми приключения — каза Дишър.

— Какви вълнуващи приключения?

— Нали знаете — рече Дишър. — Като това.

— Намираш това за вълнуващо?

— Би могло — каза Дишър. — Представете си трима воини нинджи да се изтъркалят през прозореца точно в този миг.

Стотълмайер се обърна към Монк:

— Ти какво мислиш? Нинджи ли търсим?

Монк сви рамене.

— Със сигурност имаш някакви наблюдения — каза Стотълмайер.

Монк поклати глава:

— Дори не знам кой съм. Как мога да знам кой е убиецът?

— Огледайте се — казах. — Направете ритуала си.

— Направих го — рече той.

— Не сте направили това — казах, и започнах да имитирам напомнящия му за дзен детективски ритуал.

Започнах да обикалям из стаята, като пиле, което режисира филм. Накланях глава ту на една, ту на друга страна и държах ръцете си пред тялото, сякаш очертавах границите на филмов кадър.

— Това не е съвсем правилно — каза Дишър. Той тръгна през апартамента, като изопваше плещи и присвиваше очи. — Той прави ето така.

И двамата се обърнахме към Монк.

— Не правя това — каза той.

— Тогава ни покажете какво правите — заявих.

— Това е — каза Монк.

— Не правиш нищо — каза Стотълмайер. — Нищо ли не си забелязал, откакто си дошъл тук?

— Примигнах четирийсет и осем пъти, откакто влязох в стаята — каза Монк.

— Нещо за убийството — уточни Стотълмайер.

Монк погледна тялото, после апартамента.

— Какво например?

— Като например това, че за да влезеш в сградата, трябва да имаш ключ или някой да натисне копчето на домофона, за да те пусне вътре. Като например това, че няма следи от борба — каза Стотълмайер. — Като например че убиецът трябва да е бил някой, когото Тротър е познавал или е очаквал, или когото не е смятал за заплаха, например разносвач на пици.

— Звучи, сякаш сте покрили възможностите — каза Монк.

— Не разполагам с нищо, Монк. Надявах се, че ти може да ми предоставиш още някаква информация, за да продължа. Разкрил си десетки по-заплетени и странни убийства от това за по-малко време, отколкото ти е било нужно да примигнеш четирийсет пъти.

— Четирийсет и два — уточни Монк.

Стотълмайер въздъхна:

— Това върви добре.

— Сега мога ли да си отивам вкъщи? — попита го Монк.

— Не, не можеш — каза Стотълмайер. — Идваш с мен да разпитаме най-вероятния си заподозрян.

— Ако вече имате заподозрян — попита Монк, — за какво съм ви нужен аз?

— Нужно ми е да бъдеш себе си — каза Стотълмайер.

— Аз съм — изстена Монк. — Бог да ми е на помощ.

[1] Фантастични създания, герои от романа на Роалд Дал „Чарли и шоколадовата фабрика“. — Б.пр. [↑](#)

[2] Герой от „Чарли и шоколадовата фабрика“. — Б.пр. [↑](#)

7. Г-Н МОНК И ВЕРОЯТНИЯТ ЗАПОДОЗРЯН

Открихме Емили Тротър, зарязаната съпруга на Кларк, да обядва в къщата на майка си Бети в Саусалито, префърцунено и преднамерено живописно селце от другата страна на залива на Сан Франциско.

Къщата беше съвременен дом във викториански стил, забодена неудобно между два еднакви комплекса с апартаменти съвместно владение, с облицовка от дървени летви и веранди в стил „селска вила“. Подстриганата предна морава беше толкова наситено зелена, а цветята — така пищно разцъфнали, че трябваше да докосна растенията, за да се убедя, че са истински.

Емили беше в напреднала бременност, издутият ѝ корем имаше вид, сякаш може да се пръсне всеки момент, което сигурно беше причината, поради която канапетата в къщата на майка ѝ бяха опаковани в дебели найлонови калфи. Под кървясалите очи на вдовицата имаше тъмни кръгове, а косата ѝ имаше вид на изсъхнали бели тръни.

Спомних си кога изглеждах така.

Тя може и да беше най-вероятната заподозряна, но ми беше трудно да си я представя да се надигне от канапето, още по-малко пък да се затътри до града, да тресне съпруга си с тиган и след това да измие съдовете.

Двамата с Монк седяхме на също такава канапе срещу Емили. Той одобрително прокара ръка по найлона, сякаш беше фина шведска кожа. Стотълмайер и Дишър стояха прави, докато Бети отиде до кухнята и се върна, като ни сервира сладки и чай.

Всичко у Бети изглеждаше колосано — от подобната на пчелен кошер прическа върху главата ѝ до престилката около кръста ѝ. Монк я наблюдаваше почти с благоговение как носи подноса от стерилната си кухня.

— Мислите, че аз съм го убила ли? — обърна се Бети към Стотълмайер с преувеличено неверие в гласа.

— Той ви е напуснал заради друга жена, и вие сте облагодетелствана от полицата по застраховката му „Живот“. — Стотълмайер сви рамене. — Бихме били глупаци да не обмислим тази възможност.

— А дъщеря ми трябва да е била глупачка, за да го направи — каза Бети. — Не съм отгледала глупачка, освен когато става въпрос за любов.

— Благодаря, мамо — рече Емили. — Тъкмо от това имах нужда точно сега — още едно натякване в стил „аз нали ти казах“.

Бети постави пред нас чиния сладки със съвършено квадратна форма и подаде на всеки спретнато сгъната платнена салфетка с толкова остри ръбове, че човек можеше да се пореже до кръв на тях. Монк взе салфетката почти благоговейно и внимателно я сложи на скута си, без да я разгъва.

Почувствах мразовита тръпка, която нямаше нищо общо с температурата в стаята. В Бети и в това място имаше нещо, което ме изнервяше.

— Не съм казала: „Аз нали ти казах“ — рече Бети. — Но, за протокола, бях против това вие двамата да се жените.

— Няма протокол — каза Емили.

Дишър вдигна молива и бележника си:

— Технически погледнато, има.

— Прави сте, имах много причини да убия съпруга си — каза Емили. — Но колкото и да го мразех за онова, което причини на мен, на семейството ни, той все пак беше баща на дъщеря ни. Не бих могла да ѝ причиня това. Не знам как ще ѝ съобщя новината. Това ще ѝ разбие сърцето.

— По-добре сърцето ѝ да бъде разбито веднъж, отколкото да бъде многократно разбивано — каза Бети. — Щеше да я разочарова през целия ѝ живот.

— Дарла беше неговата принцеса — каза Емили. — Той никога не би я наранил.

— Мислиш ли, че фактът, че е зарязал бременната ѝ майка и е заживял със съпругата на друг мъж, не я наранява? — каза Бети.

— Курабийките ви са много квадратни — отбеляза Монк.

— Съвършено квадратни — каза Бети. — Няма ли да си вземете една?

— Просто ми харесва да ги гледам — каза Монк.

Отново потреперих.

— И любовницата му ли беше омъжена? — попита Стотълмайер.

— Клеър и съпругът ѝ, Еди, бяха най-добрите ни приятели — каза Емили. — Играехме бридж заедно всяка сряда.

— Не знам какво е видяла в Кларк — рече Бети.

— Аз знам — каза Емили, и една сълза се търкулна по бузата ѝ. — Той беше като плюшено мече. Нямаше по-безопасно и сигурно място от прегръдките му.

След всичко, което ѝ беше причинил, в сърцето ѝ още беше останала обич към него. Или може би беше просто от хормоните. Когато бях бременна, резките промени на настроението ми направо побъркваха съпруга ми.

— О, спести ми това. — Бети бързо подаде на Емили кърпичка от кутията върху масичката за кафе, а с друга избърса една заблудена сълза, която беше паднала върху найлоновия калъф. Тя сгъна кърпичката и я пхна в един джоб на престилката си. — Той беше дете, което така и не порасна.

Видях, че Монк наблюдава Бети. Изглеждаше спокоен за пръв път от вчера. Почувствах нова смразяваща тръпка и не можах да определя защо.

— Имате прекрасен дом — обърна се Монк към Бети.

— Благодаря — каза Бети.

— Има толкова успокояващо въздействие — каза Монк.

Успокояващо?

— Къде бяхте снощи? — обърна се Дишър към Емили.

— Аз съм бременна в седмия месец и имам петгодишна дъщеря, лейтенант. Къде съм била според вас? — каза тя — Бях си вкъщи.

— Може ли някой да го потвърди?

— Дъщеря ми, предполагам.

— Кога си легна тя? — попита Дишър.

— Мислите, че съм се измъкнала тайно, след като е заспала?

— Би могло да се случи — каза Дишър.

— Погледнете ме. Едва вървя — каза Емили. — И не бих оставила дъщеря си сама, дори не и за да убия съпруга си. За каква майка ме смятате?

Поне според мен това беше убедително алиби, но предполагам, че е от полза да си майка, за да можеш наистина да разбереш това.

— Възхищавам се на начина, по който са сгънати салфетките ви — обърна се Монк към Бети. — Изгладихте ли ги?

— Разбира се — каза Бети. — Не го ли правят всички?

— В един свършен свят — заяви Монк. — Само ако можехме да живеем в такъв.

— Аз живея — каза тя и посочи заобикалящата я обстановка.

Отново потръпнах, и тогава мисълта ме осени. Ако госпожа Монк беше жива днес, тя вероятно щеше да изглежда точно като Бети. А къщата ѝ щеше да изглежда точно като тази, покрита с найлон и уютна и напомняща за дом горе-долу толкова, колкото и някоя морга.

— Можели сте да наемете някой да го убие вместо вас — каза Стотълмайер.

— За това щяха да са нужни пари — каза Емили. — А Кларк ме принуждава да живея с много оскъден бюджет.

— Вече не — каза Стотълмайер.

— Къде би могла дъщеря ми да намери убиец? В Жълтите страници ли? — Бети поклати глава. — Би трябвало да се срамувате от себе си, задето изобщо ѝ задавате тези въпроси.

— Срамувам се — каза Монк. — Дълбоко.

— Все още не сте задали никакви — рекох остро.

— Човекът, с когото би трябвало да говорите, е Еди Трикот — каза Емили. — Съпругът на Клеър. Той беше бесен заради любовната история, и е богат. Кой знае какво може да е направил.

— Идвало ли ви е наум, че убийството може да няма нищо общо с дъщеря ми или с долнопробната любовна история на Кларк? — попита Бети.

— Не — каза Стотълмайер.

— Кларк беше съветник по юридическите въпроси на „Сан Франциско Мемориал“ — каза тя. — Създаде си много врагове през годините, като печелеше искове за лекарска небрежност, внесени от пациенти срещу болницата. Може би на някого от тях му е писнало и е потърсил отмъщение. В „Адвокатите от Бостън“ се случва непрекъснато.

— Щом сте го видели по телевизията, значи е възможно — каза Стотълмайер. — Ще трябва да проучим тази теория.

— Имате ли други въпроси? — попита Емили, като с мъка се изправи на крака. Дишър галантно ѝ подаде ръка. — Трябва да отида да взема дъщеря си от детската градина и да ѝ съобщя, че баща ѝ е мъртъв.

— Мисля, че приключихме засега — каза Стотълмайер. — Благодаря ви за отделеното време, госпожо Тротър. Съжаляваме за загубата ви.

— Загубата е на дъщеря ми — каза Емили. — Аз вече го загубих. Станах и понечих да последвам Стотълмайер и Дишър до вратата. Монк обаче не помръдваше. Погледнах назад към него, както седеше на канапето със сгънатата салфетка на скута си.

— Време е да вървим, господин Монк.

— Ти върви — каза той. — Аз оставам.

— Свършихме с въпросите — обясних. — Тръгваме си.

— Аз не — каза той.

— Трябва — рекох.

— Бих предпочел да не го правя — заяви Монк.

Емили погледна Стотълмайер:

— Луд ли е?

— Може би в момента разкрива убийство — каза Стотълмайер.
— Така ли е, Монк? Попадна ли на нещо?

— Нейните курабийки са квадратни — каза Монк. — Салфетките ѝ са сгънати и изгладени. Никъде няма прах. Всички мебели са покрити с найлон. Това е истински рай.

Моята представа за рай не включва найлонови калъфи за мебели, но може би нямам особено добро въображение.

— Благодаря ви — каза Бети. — Всеки дом би трябвало да е такъв.

— Не мога да си тръгна — каза Монк.

— Не може да останете, господин Монк — рекох.

— Защо не?

— Защото не живеете тук — казах.

— Бих искал. — Монк отправи умотелен поглед към Бети. — Мога ли?

— Искате да живеете с мен? — попита невярващо Бети.

— Приемам. — Монк се облегна на канапето, разполагайки се удобно. Тялото му изскърца при допира с твърдия найлон.

— Това не беше покана — поясних.

— Разбира се, че беше — каза ми Монк, след което се обърна отново към Бети. — В близост до вас не живеят канибали, нали?

— Канибали ли? — рече Емили. — Той ненормален ли е?

Стотълмайер се приближи рязко до Монк, хвана го за ръцете и грубо го вдигна от канапето.

— Ще трябва да извините приятеля ми — каза Стотълмайер. — В момента има известни лични проблеми.

Стотълмайер изведе Монк през вратата. Дишър ги последва, а аз бях точно зад тях, когато Бети се обади:

— Чакайте — каза тя.

Бети взе четири сладки от чинията, сложи ги върху салфетка и ми ги подаде:

— Вземете ги със себе си. Може би от тях приятелят ви ще се почувства по-добре.

— Благодаря ви — казах и излязох.

Стотълмайер, Монк и Дишър ме чакаха пред колата.

— Това беше направо жалко изпълнение — обърна се Стотълмайер към Монк, който започна да плаче без сълзи: това, изглежда, само раздразни капитана още повече. — Не можеш да продължаваш така.

— Знам — изхленчи Монк. — Пуснете ме да се върна.

— Ако направиш дори една крачка към онази къща, ще те застрелям — рече Стотълмайер.

— Бих могъл да бъда толкова щастлив там — каза Монк.

— Уволнен си — каза Стотълмайер.

— Какво? — попита Монк.

— Чу ме. Унижаваш себе си и управлението. Напълно объркан си.

— Да, така е.

— Ти мразиш бъркотиите. Така че разчисти тази — каза му Стотълмайер. — С това се справяш най-добре, нали?

Трябваше да се възхитя от логиката в подхода на Стотълмайер. Напълно съм убедена, че никой не разбираше Монк по-добре, и не се справяше с него по-добре, от капитана. Просто му липсваше нужното търпение за това.

— Имам нужда от помощ — каза Монк.

— Тогава я намери — каза Стотълмайер. — Направи каквото трябва, но го направи сега, преди да е станало твърде късно.

— Ами този случай? — попита Монк.

— Просто ще трябва да продължим да се лутаме без теб — каза Стотълмайер. — Днес и без друго не ни беше точно от голяма помощ, нали?

Капитанът и Дишър се качиха в колата си и заминаха. Погледнах Монк.

— Той е прав — каза Монк, докато ги гледаше как си отиват.

— Е, какво ще правите?

— Единственото, което мога да направя — заяви Монк и изопна плещи. — Пригответе си багажа, Натали.

— Къде отиваме?

— Утре в четири следобед имам час при доктор Крогър — каза той, — и ще го спазя.

8. Г-Н МОНК ЛЕТИ

По-достоеен човек от мен щеше да възпре Монк да се впусне да преследва психиатъра си чак до Германия. Това, което Монк предлагаше, беше краен и обезпокоителен случай на дебнене и преследване. Разумният начин на действие щеше да е да го спра за собственото му добро.

Може би.

А може би не.

Имаше и друг начин да погледна на ситуацията. Монк започна да рухва психически в мига, когато доктор Крогър обяви пътуването си, и положението се влошаваше с всеки изминал час. Бях убедена, че единственото, което щеше да спре неизбежното му изпадане в пълна лудост, а и моето заедно с него, бяха мъдростта, състраданието и напътствията на доктор Крогър.

И въпреки това именно отсъствието на доктор Крогър беше причина за всичките страдания на Монк.

Следователно, по някакъв извратен начин, заминаването за Германия беше единственото логично решение за Монк.

Знаех, че съм права, защото щом реши да замине за Германия, Монк стана по-съсредоточен и за първи път от двайсет и четири часа насам почти спокоен.

Аз обаче не се заблуждавах за препятствията пред нас.

Полетът до Германия продължаваше дванайсет часа, което нямаше да е лесен подвиг за човек, който се боеше от летене и от всичко, което му беше чуждо и непознато — това включваше, освен останалите неща, плода киви, френските филми, полиестера, „Бийтълс“, зебри, и всичко с етикет „Произведено в Китай.“

И все пак Монк беше готов да замине незабавно за Германия въпреки силните си страхове и фобии, а също и аз, което би трябвало да ви подсказва колко отчаяно беше желанието и на двама ни да решим проблема му. Освен това приемах решителността му като знак, че правим каквото трябва.

По мое виждане Монк беше така твърдо решен да си възстанови умственото здраве, че преодоляваше един от най-големите си страхове, за да получи помощта, от която се нуждаеше.

Това сигурно беше значителен напредък в терапията му, нали?
Добре де, може би се самозаблуждавах, но кой би ме обвинил?
Доктор Крогър, може би. Но никой, освен него.

Освен това имах две собствени много добри причини да не спра Монк. Първо, за да си отмъстя. Бях убедена, че доктор Крогър беше насърчил Монк да се изтърси неканен на почивката ми на Хаваите, затова смятах, че подобен обрат е съвсем честен. Искях да видя изражението на доктор Крогър, когато Монк се появи в Лор.

Това дребнаво ли ви звучи?

На мен също, но аз никога не съм се представяла за светица, което ме води до наистина егоистичната ми причина да не разубежда Монк да последва доктор Крогър до Германия.

Заслужавах това пътуване.

Облагите от тази работа са твърде малобройни. Всъщност, несъществуващи. Но сега Монк беше готов да ми плати пътя до Германия и макар че това едва ли щеше да е почивка за мен, поне щеше да бъде вълнуваща промяна на пейзажа.

Дали се опитвах да извлека облага от лошото положение?

Може би, но бях сигурна, че щом пристигнем там, ще страдам жестоко заради това и ще съжалявам, че съм заминала.

Спря ли ме това? Изобщо не.

Бързо резервирах билетите, уредих Джули да отседне при приятели, купих си няколко пътеводителя за Германия и си приготвих багажа.

Импулсивно съставеният план беше двамата с Монк да хванем най-скорошния и най-евтин полет с икономична класа от Сан Франциско до Франкфурт. Щом пристигнем, щяхме да наемем кола и да шофираме до Лор, който според пътеводителите се намираше на около час път от летището, на река Майн.

Не знаехме къде е отседнал доктор Крогър, но от онова, което можех да преценя, Лор беше градче в края на гората Спесарт. Предполагах, че няма да са нужни много детективски умения, за да открием конференцията, на която щеше да присъства. За собственото си настаняване щяхме да се тревожим след като пристигнем там.

Обикновено тази липса на внимателно планиране щеше да породи нетърпима несигурност у Монк. Но тази ситуация беше необичайна и той беше готов да приеме неприемливото. Сметнах това за още един насърчителен признак за лично израстване за Монк, който чудодейно и по някаква ирония се появяваше наред една от най-тежките му психологически и емоционални кризи.

Надявах се, че доктор Крогър ще погледне на това по същия начин.

При нормални обстоятелства, дори само перспективата за приготвянето на багажа за пътуването щеше да бъде непреодолимо препятствие за Монк. Той щеше да иска да вземе шестмесечни запаси от храна, вода, прибори за хранене, чинии и спално бельо, в допълнение към дрехите и тоалетните си принадлежности. Щеше да е нужна цяла седмица внимателно планиране, още една седмица опаковане на багажа, а после щеше да му е нужен товарен вагон, за да транспортира всичко до Германия.

Така че единственият начин, по който Монк можеше изобщо да обмисли идеята за пътуването, още по-малко пък наистина да се отпрати на него, беше, ако бе напълно дрогиран. Той го знаеше, и аз също го знаех.

Веднага щом го оставих в дома му, той взе диоксинил — чудотворното експериментално хапче, което облекчаваше obsesивно натрапчивото му разстройство и потискаше фобиите му. Той успя да опакова всичко необходимо само в един куфар и беше готов за тръгване, когато го взех час по-късно.

Но този Монк беше различен човек от онзи, когото бях оставила в дома му. Той седеше върху куфара си, похапвайки картофен чипс от голям пакет. Ризата му беше разтворена на яката и не беше затъкната в панталоните.

Спрях до бордюра пред него. Той хвърли куфара си отзад в колата и скочи на пътническата седалка до мен.

— Готова ли си за излитане, сладкишче? — каза той с широка усмивка. Очевидно хапчетата бяха подействали.

— Ще ми се да не ме наричате „сладкишче“, господин Монк.

— Ти можеш да ме наричаш „сладкишче“, ако искаш — каза той.

— Не искам — казах.

— А какво ще кажеш за „гадже“?

— А какво ще кажете за „господин Монк“?

Той поклати глава:

— Защо да бъдем толкова официални? Не съм учителят ти по геометрия. Това съм аз, щурият Монк.

— Щурият Монк?

— Наричан още Кралят на забавленията — каза той.

— Откога сте и „наричан още“?

— Наистина трябва да се отпуснеш. Ако беше малко по-скована, щеше да си скулптура. Искаш ли парченце чипс?

Той ми поднесе плика. Взрях се удивено в него.

Монк наистина искаше аз да пхна мръсната си ръка в плика, от който ядеше, и да си взема парченце чипс.

— Сметана и лук — каза той. — Страшно са вкусни. Сякаш са предварително потопени в сместа.

— Не, благодаря — казах.

Той сви рамене, изтри мазната си ръка в панталоните, и сложи плика между нас.

— Ето го тук, ако размислиш — каза той и започна да си подсвирква.

Единственото по-ужасяващо нещо от това да прекарам дванайсет часа, затворена в самолет с Монк, беше да ги прекарам с Щурия Монк.

Точно затова си бях донесла хапчета за сън. Възнамерявах да прекарам колкото е възможно по-голяма част от полета в безсъзнание, в блажено неведение какви ги върши Монк.

Беше тъжен коментар по наш адрес, че единственият начин, по който можехме да пътуваме заедно, беше ако сме напълно дрогирани, но можеше да бъде и по-лошо.

Монк можеше да е самият себе си.

Без хапчетата, той почти със сигурност щеше да превърти и да се развилнее в самолета и, като се имат предвид повишените мерки за сигурност при полети напоследък, или щеше да бъде застрелян от отговорника за безопасността на полета, или щеше да бъде изпратен в затвора за застрашаване сигурността на пътниците с неуместното си поведение.

Така че да разчитаме на лекарства очевидно беше най-добрият начин за пътуване за нас, за останалите пътници и за човечеството.

Без произшествия минахме през проверката за сигурност на летището и се качихме на самолета. Авиолинията, с която пътувахме, беше „Еър Брахмапутра“, най-евтиният полет до Франкфурт, който успях да намеря.

Монк си е скръндза, независимо дали е дрогиран, или не.

Пътувахме в стар самолет на „Еър Канада“. Знаех това само защото от „Еър Брахмапутра“ дори не си бяха направили труда да сменят калъфите на седалките или износените килимчета, украсени с името и логото на предишната авиокомпания с форма на кленов лист.

Стюардесите бяха облечени в пъстри сарита с голи пъпове и говореха със силен индийски акцент. По озвучителната система звучеше индийска музика. Започвах да проумявам, че полетът ще бъде все едно да прекараме дванайсет часа „на изчакване“ на телефонната линия за обслужване на клиенти на „Дел“. Сега бях двойно по-щастлива, че си бях взела сънотворни таблетки.

Двете ни места бяха на редица с нечетен номер в средата на самолета. Монк дори не забеляза неуместността на номерацията, или, ако беше забелязал, не го беше грижа.

Седнах до прозореца, за да мога да се облека на преградата, когато се унеса в сън.

Монк зае мястото до пътеката, за да може да става и да се разхожда из самолета, както беше направил докато пътувахме за Хаваите.

Седалките бяха тесни и твърди и изобщо нямаше място за краката. Ако пътникът пред мен наведеше седалката си назад, щяхме да спим заедно. Изправих се на седалката, за да му хвърля един поглед. Не изглеждаше зле. Ако имах късмет, беше също очарователен, неженен и обичаше децата.

Останах будна, докато започнаха да сервират напитките. Монк си взе кока-кола и придума стюардесата да му даде дванайсет пакетчета фъстъци заедно с нея.

Прокарах хапчето с чаша вода, и след няколко минути вече спях.

Когато се събудих осем часа по-късно, мястото до мен беше празно, пикочният ми мехур беше пред пръсване, и всички пееха песента на Уейн Нютън „Danke Schoen“.

Измъкнах се от мястото си и видях Монк. Носеше lederhosen — къси баварски кожени панталони — и предвождаше парад от пеещи

пътници надолу по пътеката. Изглеждаше нелепо.

Мехурът ми не можеше да ги чака да отминат, затова изскочих пред Монк и забързах надолу по пътеката към тоалетната. Докато бях вътре, се запитах откъде ли Монк беше взел кожените панталони и къде се беше преоблякъл с тях. Чакаше го истински шок, ако още беше облечен така, когато ефектът от хапчетата отминеше.

Когато излязох от тоалетната, Монк се отправяше надолу по отсрещната пътека към задната част на самолета. Помаха ми. Аз му помахах в отговор.

Бях напълно сигурна, че това, което правеха той и останалите пътници, нарушаваше всички правила, които трябваше да се спазват по време на полета, но стюардесите явно нямаха нищо против. Седяха в кухнята на самолета, като четяха вестници и дъвчеха снакс.

Помолих една от тях за пакетче фъстъци и бутилка вода и се върнах на мястото си. Щурият Монк се присъедини към мен няколко минути по-късно. Беше подгизнал от пот. Гледката беше удивителна. Мисля, че до този момент не бях виждала дори капчица пот върху кожата му.

Той избърса челото си с ръкав:

— Леле. Не обожаваш ли да пътуваш?

— Изобщо ли не сте спали?

— Как можеш да спиш, когато има толкова много неща за правене? — каза той.

Никога не бях възприемала някой полет по този начин.

— Хубав тоалет — казах. — Откъде го намерихте?

— Двама германци на тринайсета редица ми го дадоха — каза Монк. — Искам да се вметя в германското общество със същата лекота, с каквато се вметвам в нашето.

— И те просто случайно имаха чифт кожени панталони в ръчния си багаж?

— Така бяха облечени във Фриско — каза той.

Това трябва да е била интересна гледка.

— Почиствани ли са, откакто са обувани?

Монк сви рамене:

— Минаха теста за миризма.

— Подушил сте късите панталони?

— Знаеш какво казват — ако не можеш да го помиришеш, значи не съществува.

Кои са тези хора и защо непрекъснато казват такива глупости?

— Какво направихте с памучните си панталони? — попитах.

— Натъпках ги в твоята чанта — каза Монк.

— Ужасно ще се намачкат — казах му.

Той ме сръчка закачливо в рамото:

— Отпусни се, скъпа. На почивка сме.

Точно тогава едно момченце, което не изглеждаше на повече от шест или осем години, се приближи до Монк. Носът му течеше. То го избърса с ръкав.

— Може ли и аз да получа балон-кученце, моля? — попита момчето.

— Разбира се. — Монк се обърна към мен. — Кърпичка, моля.

Това напомняше повече за онзи Монк, когото познавах. Може би ефектът от хапчетата започваше да отминава. Бръкнах в дамската си чанта и му подадох една книжна салфетка.

Той избърса с нея носа на детето, после я вдигна срещу носа му и каза:

— Духай.

Детето го направи.

— Така не е ли по-добре? — Монк смачка кърпичката и я пхна в джоба си.

Бръкна в друг джоб и извади оттам тънък балон, който наду и извъртя във формата на френски пудел.

Монк подаде кучето на възхитеното хлапе:

— Гледай да го извеждаш редовно на разходка.

Детето изтича обратно на мястото си. Монк се усмихна:

— Не беше ли възхитителен?

— Избърсахте му сополивия нос и сложихте мръсната кърпичка в джоба си.

— Какво се предполагаше, че трябва да направя с нея?

— Да я сложите в джоба на седалката пред вас — казах. — Или да я пуснете на пода.

— Това щеше да бъде замърсяване — каза той. — Аз не съм човек, който замърсява.

— Но вие я сложихте в джоба си — казах.

— Това са сополи — каза той, — не радиоактивни отпадъци.

— Откъде взехте тези балони?

— Стюардесите ги раздаваха — каза Монк. — Но не могат много добре да ги надуват във форма на разни неща. Така че аз поех това задължение. Много скоро всички деца искаха по един.

— Всички ли?

Изправих се, погледнах назад и забелязах, за пръв път, че почти всяко дете в самолета държеше балон с форма на някакво животно или го носеше като корона.

Също и няколко от възрастните. И една от стюардесите.

Седнах си обратно на мястото и се втренчих в Монк:

— Къде сте се научили да правите това?

Монк сви рамене:

— Просто си дойде естествено. Искаш ли да ти направя един?

— Не, благодаря — казах.

Отбелязах си мислено да кажа на доктор Крогър за това. Бях съвсем сигурна, че внезапното умение за правене на фигури от балони беше неизвестен на никого страничен ефект от диоксинила.

Може би доктор Крогър можеше да напише дисертация по този въпрос. Може би тази възможност щеше да го обезщети заради внезапното натрапване на Монк в почивката му.

Може би в крайна сметка доктор Крогър щеше да приеме онова, което предстоеше, като замаскирана благословия.

Да, как ли не. Това даже и аз не го вярвах.

9. Г-Н МОНК ПРИСТИГА В ГЕРМАНИЯ

Прекарах остатъка от полета в четене на информация за Лор в туристическите справочници за Германия, докато Монк се разхождаше из самолета, смесвайки се с пътниците, сякаш се намираше на коктейл. Върна се на мястото си, чак когато започнахме да се снижаваме към Франкфурт.

Пристигнахме на летището в единайсет сутринта, точно навреме. Авиолинията беше евтина, но точна.

Изправих се и изтиках Монк на пътеката в мига щом самолетът спря на изхода.

— Отпусни се — каза Монк. — Не бързае. Германия няма да избяга никъде.

Приятелите и близките ми погрешно вземат лудешката ми припряност да сляза от самолетите за радост, че съм си у дома, или за примесено с любопитство нетърпение да започна пътуването си.

Не е това. Причината е това, което наричам „ситуационна клаустрофобия“.

Нямам никакви проблеми с клаустрофобията, освен когато се събуждам в спален чувал или съм в самолет в края на пътуването. И в двете ситуации се чувствам задушена и хваната натясно и трябва да се измъкна възможно най-бързо.

Странно, а?

Понякога дори имам кошмари, че съм здраво закопчана в спален чувал на борда на самолет, когато той пристига на някое летище.

Вероятно у всеки има мъничка частица лудост. Е, това е моята частица.

Бутах се, блъсках се с лакти и се извивах, пробивайки си път, за да мина по тясната пътека и да изляза от самолета. Видях Монк отново едва когато влязох в летището, където се наложи да изтърпя гадни погледи от всички пътници, които бях насинила, стъпкала и изблъскала настрани в бързането си да се измъкна.

На слизане от самолета Монк беше придружен от млада жена, която като нищо можеше да е професионална манекенка. Тя имаше съвършено до невъзможност тяло и толкова лъчисто сини очи, че вероятно можеше на мига да хипнотизира всеки, към когото хвърлеше поглед.

— Ако някой път дойдете в Берлин, обадете ми се — каза тя, като пхна парче хартия в джоба на ризата на Монк. — Ще ви разведа наоколо.

— Това ще ми хареса, Елке — каза Монк.

— Трябва да те предупредя, Ейдриън — може дори да не успеем да излезем от апартамента ми.

Елке положи върху устните му целувка, която би накарала повечето мъже да се възпламенят спонтанно, но Монк я прие спокойно.

Докато правеше това, тя ме погледна, сякаш ме предизвикваше да я спра, а после забързано се отдалечи.

Монк я проследи как се отдалечава:

— Сигурно има много хубав апартамент.

— Не мисля, че имаше предвид точно това — казах.

— А какво имаше предвид?

— Няма значение — казах. — Каква е историята с нея?

— Фотографка е. Страхотно си поговорихме, докато ти спеше. Тя дори ме покани да се включа в нейния клуб.

— Какъв е той?

— Нарича се „Клубът на любителите на небесните висини“^[1] — каза Монк. — Помолих я да ми изпрати формуляр за членство и казах, че ще си помисля по въпроса.

Не си направих труда да му обясня какви бяха изискванията за членство. Много повече ме интересуваше какво толкова беше казал, което би накарало една красива млада жена да се хвърли в обятията му. Може би тя просто не можеше да устои на мъж в къси баварски кожени панталони.

Отправихме се към митницата. Монк тръгна пред мен и подаде паспорта си на служителя в остъклената кабинка. Служителят носеше грозна зелена униформа, която сякаш променяше цвета на кожата му. Имаше вид, сякаш страда от жълтеница.

— Каква е целта на пътуването ви? — издекламира митническият служител заучената си реплика със силен немски акцент.

— Имам час при психиатъра си — каза Монк.

Служителят вдигна поглед към Монк:

— Той е в Германия, така ли?

— На почивка — каза Монк. — Ще присъства на конференция в Лор.

— Той очаква ли ви?

Монк поклати глава:

— Изненада е.

— Колко време ще останете в Германия?

— Или докато той се върне във Фриско, или докато аз стана нормален — каза Монк. — Зависи кое ще се случи първо.

— Да не искате да ми кажете, че сте луд?

— По дяволите, не — каза Монк. — Просто дълбоко разстроен. Но всичко е наред. Наблъскан съм с променящи съзнанието лекарства.

— Дрогиран сте — каза служителят.

— Че кой не е тези дни? — каза Монк.

Митническият служител гледаше изучаващо Монк.

Очевидно се опитваше да реши дали да пусне един откачен наркоман да влезе в страната, или не. Почувствах нервна тръпка. Ами ако служителят откажеше достъп на Монк? След една дълга минута служителят въздъхна и подпечата паспорта на Монк.

— Приятно пътуване — каза служителят.

Монк продължи към багажната лента. Приблжих се до същата кабинка. Служителят хвърли поглед към паспорта ми, после нагоре към мен.

— Вие заедно с онзи тип накрая ли сте? — попита той.

— Да, сър — казах.

— Късметлийка — рече той и ми подпечата паспорта.

Прибрахме си чантите и влязохме в терминала.

Близо до изхода към улицата имаше няколко гишета, на които можеше да наемеш кола, да си купиш храна или да обмениш валута.

Отидох първо на гишето за обмяна на валута, за да сменя парите в брой на Монк за евро. Той взе от мен няколко чисто нови банкноти евро и отиде за хотдог, докато аз отидох до едно за коли под наем, за да уредя придвижването ни.

Взех ключовете и документите, след това намерих Монк, който си беше купил шест различни хотдога, беше им сложил обилно подправки и ги беше сложил в кутия за храна за вкъщи.

— Тук имат изумителен избор от наденици — каза Монк. — Не знаех коя да си избира, затова взех по една от всичките.

Бях зашеметена. Хотдозите оглавяваха списъка на Монк от опасни храни, които би трябвало да бъдат обявени извън закона. Бяха там, най-горе, заедно със смесените ядки, зърнените закуски с плодове и бърканите яйца.

— Знаете, че наденицата представлява мляно месо с подправки, натъпкано в животинско черво — казах. — И знаете също и с какво са пълни обикновено червата.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — каза Монк, като отхапа от единия от хотдозите в кутията си и си опръска ризата с месен сос.

— Забравете — казах.

Защо си търсех белята? Ако Монк беше щастлив, би трябвало и аз да съм.

Излязохме навън да вземем автобуса до паркинга с коли под наем. На път за спирката на автобуса подминахме редица кремави такситата. Всичките бяха „Мерцедес-Бенц“. Запитах се къде ли са евтините такситата.

Автобусът пристигна веднага. Беше голям ван „Мерцедес-Бенц“. Никога преди не бях виждала „Мерцедес-Бенц“ ван. Докато минавахме през летището, видях няколко сребристосини полицейски коли. Всичките бяха седан, от петата серия на БМВ. Ако автобусните шофьори и ченгетата в Сан Франциско видеха това, всичките щяха да поискат да се преместят в Германия.

— Това трябва да е много богата страна — казах на Монк.

— Определено правят страхотен хотдог — каза Монк с пълна уста. — Искаш ли да си отхапеш?

— Не, благодаря — казах.

Компанията за коли под наем се намираше на част от паркинга на летището.

Автобусът ни остави пред малка кола, наречена сеат. Помислих си, че това е странно име за кола^[2].

Сложихме куфарите си в багажника и се качихме в колата. За кратко разгледах пътната карта. Монк се закопча с предпазния колан в седалката на сеата и моментално заспа. Дори още не бях включила двигателя. В един миг той беше буден, в следващия беше в кома.

Нямах нищо против. Така ми беше по-лесно да се съсредоточа върху шофирането на непознато място.

След няколко минути шофиране, първоначалното ми впечатление от Германия беше, че не е толкова различна от Америка. Онази част от летището, в която се намирахме, беше съвсем нова, а сградите наоколо също бяха съвременни. Като изключим написаните на немски табели, все едно си бяхме у дома.

После излязох на водещата на изток магистрала и едва не бях пометена от бързо движещите се коли. Сякаш всички шофьори се движеха заслепяващо бързо, а аз едва можех да накарам моя сеат да се движи по-бързо от канапе. Така че влязох в далечното дясно платно и просто се опитах да не се пречкам на пътя на никого.

За щастие, не ми се наложи да шофирам твърде дълго по магистралата. Излязох на затънтен път, който ме отведе в гъсто обраслите с гора хълмове и точно тогава нещата започнаха да изглеждат много различни от света, който познавах.

Пътят се стесни и ни поведе през многобройни старинни селца. Постройките бяха най-много дву- и триетажни. Бяха направени от нагъсто подредени камъни или наполовина покрити с дърво, с оголени носещи и декоративни дървени греди в стените.

Селата бяха толкова добре запазени и очарователни, че приличаха повече на холивудски декори или тематични паркове, отколкото на истински места, които съществуваха относително непроменени от столетия насам.

Това беше особено вярно за Лор, който открих сгушен между един завой на река Майн и прочутата гора Спесарт, в която, ако вярвате на братя Грим и Уолт Дисни, избягалата Снежанка била подслонена от дружелюбно пеещите джуджета, които работели в мините.

В центъра на градчето имаше каменна кула, увенчана от дървена къщичка със заоблен, бароков покрив. Издигаше се над украсените с кулички покриви, островърхите шпилове на трите църкви и куличките на замъка. Сякаш някое торнадо беше изтръгнало къщичка от земята,

беше я завъртяло вихрено във въздуха, а после я беше пуснало върху кулата.

Излязох на градския площад и паркирах зад замъка, който сега беше музей. Все още имаше водещ към замъка подвижен мост, но беше само за показ. Крепостният ров беше сух и около него имаше прясно окосена трева. Върху окачено над подвижния мост знаме имаше изображения на Снежанка и седем джуджета с груби черти, които нямаха вид да са си подсвирквали, докато работят.

Въпреки това донякъде комерсиализирано изтъкване на славното си минало, Лор все още изглеждаше толкова приказно, че автомобилите и напълно съвременните хора, които говореха по клетъчните си телефони изглеждаха съвсем не на място по калдъръмените улици сред средновековните сгради.

Забелязах туристическия център на градчето в килната на една страна, наполовина дървена сграда от другата страна на площада. Погледнах Монк, който продължаваше да хърка, и реших да го оставя в колата, докато открия някаква информация.

Не можех да сдържа усмивката си, докато излизах от колата и се приближавах до туристическия център. Всичко около мен беше толкова различно от мястото, където живеях, и все пак, тъй като всичко будеше спомени за толкова много любими вълшебни приказки, в същото време ми се струваше топло и познато.

Туристическият център беше миниатюрен, а стените — покрити с карти и брошури за Майн-Франкония — областта, в която се намираше Лор.

Жената на средна възраст зад гишето ме поздрави с широка усмивка, когато влязох.

— Здравейте — каза тя. — Мога ли да ви помогна?

Изненадах се, че мигновено беше отгатнала националността ми и ме беше заговорила на английски.

— Толкова ли е очевидно, че съм американка? — попитах.

— Американците имат типична походка — каза тя.

— Каква е тя?

— Уверена и дръзка. Не че германците са смирени и боязливи, разбира се. А също и начинът, по който сте облечени. Тук имаме същите стилове и марки, но вие, американците, ги носите различно.

— Уверено и дръзко — казах.

Казаното от нея вероятно беше вярно и за германците. Монк изглеждаше глупаво в къси баварски кожени панталони, но предполагах, че с един германец нямаше да е така, защото щеше да знае как да ги носи.

— Има ли нещо специално, което искате да видите или да научите в Лор? — попита ме тя.

— Опитвам се да открия една конференция по психиатрия, която се провежда тук тази седмица.

— Има само една. Провежда се в хотел „Франциск“. — Тя посочи към едно място зад гърба ми. — На хълма.

Обърнах се и погледнах през прозореца.

Хотелът беше просторна, триетажна постройка от камък и дърво, сгушена високо в гористите хълмове зад Лор. Старата постройка така се беше вписала в обкръжението си, че изглеждаше като естествено продължение на пейзажа.

— „Франциск“ е построен през осемдесетте години на деветнайсети век като санаториум за хора с белодробни болести, което именно е причината да е толкова високо над града — каза тя. — Никой не искал тези болни хора в близост до себе си, а пациентите, разбира се, искали чистият планински въздух да прочисти дробовете им. През петдесетте години на двайсети век сградата станала женски манастир, и останала такава, докато преди няколко години починала и последната монахиня. Хотелът отворил врати скоро след това.

Това беше повече, отколкото исках или имах нужда да знам, но предполагам, че работата ѝ беше да запълва отговора на всеки въпрос с възможно най-много исторически факти и местен колорит.

— Как да стигна дотам?

— Просто не изпускайте от поглед хотела, докато шофирате. Има само един път нагоре по хълма. Не можете да го пропуснете.

— Можете ли да ми препоръчате място, където да отседна, ако всички стаи в хотела са резервирани?

Тя ми подаде карта и ограда с кръгче една сграда в центъра на стария град.

— Ето тук има пансион. Служи като място за подслон почти непрекъснато от векове насам. Кажете на Хайко и Фридерике, че ви изпраща Петра.

Канех се да ѝ благодаря, когато чухме някой отвън да крещи от неподправен ужас.

Има две инстинктивни реакции на подобен звук.

Едната е да се скриете, така че каквото и да е нещото, ужасило човека отвън, да не ви открие. Другата е да отидете да видите какво е толкова ужасяващо, а после да решите дали трябва да бягате, за да си спасите живота.

Струва ми се, че старият израз „любопитството погуби котката“ идва именно от втората реакция. И, доколкото можех да преценя, котката беше убита тук преди векове от онова, което предизвикваше ужаса на човека, който пицеше на улицата днес. Каквото и да беше то.

Но все пак излязох навън, а Петра се сниши зад гишето.

Може би на някакво подсъзнателно ниво знаех кой пици, още преди да видя Монк да подскача из площада в късите си кожени панталони, сякаш пристъпваше по горещи въглени.

Около него в кръг се бяха събрали хора, но се държаха на безопасно разстояние, когато се приближих.

— Какво не е наред, господин Монк?

— А какво е наред? — изпищя той, като продължаваше да подскача наоколо.

Действието на лекарството определено беше преминало. Това беше онзи Ейдриън Монк, когото познавах.

— Кажете ми най-важните пет неща — казах.

— Гол съм!

— Не, не сте — рекох.

— Не нося панталони!

— Носите къси панталони — казах.

— Толкова се срамувам.

— И затова си помислихте, че да изскочите от колата, да се разпицете с цяло гърло и да привлечете тълпа, е най-добрият начин да скриете срама си.

— Беше рефлекс — каза Монк. — Прикрий ме.

Застанах пред него.

— Защо подскачате?

— Няма къде да стъпя.

— Какво ще кажете да стъпите на земята?

— Ти видя ли я? — възкликна той. — Няма два камъка с еднаква големина и форма. Няма никаква система. Невъзможно е да стоиш неподвижен. Рисковано е.

— Аз стоя неподвижно — казах. — А също и всички, които ви зяпат.

Монк погледна зад мен и побеля като платно.

— О, Господи, ето че идва и полицията.

Обърнах се и видях едър мъж в зелена униформа и кафяво кожено яке да се приближава предпазливо към нас. Каза ни нещо на немски.

— Съжалявам — обърнах се към полицаия, — но не говорим немски.

— За какво са всички тези писъци? — попита той. — Откраднали ли са ви нещо?

— Само достойнството ми — каза Монк. — Ще ме арестувате ли за неприлично разголване?

Той поклати глава:

— Това е Германия.

— Ще трябва да извините приятеля ми. Той не се приспособява добре към новата среда или късите панталони — казах. — Би ми дошла добре малко помощ, за да го отнеса обратно до колата.

— Наранен ли е?

— В известен смисъл — казах. — Не може да върви по неравен, неравномерно разположен калдъръм.

— Това е истински хаос — каза Монк, като подскачаше от камък на камък. — Върху хаоса не може да се стои.

Полицаят ме погледна:

— Аз ще го взема. Вие ми дръжте вратата на колата отворена.

Преди Монк да успее да възрази, полицаят го вдигна без всякакво усилие, замъкна го до колата и го пусна върху пътническата седалка.

Монк въздъхна от облекчение:

— Благодаря ви, полицаю.

— Наистина оценяваме помощта ви — рекох. — И проявеното разбиране.

Полицаят погледна отново към мен и прошепна:

— Този човек се нуждае от психиатрично лечение.

— Точно затова сме тук — казах. — Психиатърът му е отседнал във „Франциск“.

Той кимна:

— Бихте ли искали полицейски ескорт?

— Мисля, че можем да се справим и сами — поясних. — Но ви благодаря, че го предложихте.

Качих се в колата и включих двигателя. Полицаят почука на прозореца ми и аз го свалих.

— Не спирайте, докато не стигнете там — каза той.

[1] На английски „The Mile High Club“ — жаргонно название, използвано за хора, извършили сексуален акт в самолет. — Б.пр. ↑

[2] Името се пише като английската дума „seat“ — седалка, място за сядане. — Б.пр. ↑

10. Г-Н МОНК И СЕАНСЪТ

Малко се позагубих, докато открия как да изляза от центъра на градчето, но това не беше толкова лошо. То ми даде възможност да поразгледам малко забележителности.

Слязохме по тясна калдъръмена улица с възхитителни наполовина дървени къщи от двете страни, които сякаш се облягаха една на друга, за да се закрепят. Под прозорците на всички къщи имаше сандъчета, пълни с цъфтящи цветя. Предните врати бяха толкова малки, че беше лесно да си представиш, че вътре живеят хобити или джуджета. Не проумявах как някой със среден ръст можеше да влиза и излиза през тези врати, без да си удари главата.

Обзалагам се, че местните можеха да разпознават онези, които живееха в града, по натъртените или ожулените им чела.

През една порта пътят ни отведе в остатъка от стената, която бе заобикаляла селището през Средновековието. Това беше един от историческите факти за Лор, които бях събрала от разглеждането на пътеводители за Германия.

Ето още един факт. В разцвета си, преди петстотин или шестстотин години, Лор бил прочут с изделията си от стъкло, произвеждайки толкова качествени огледала, че виждали истината, несъмнено вдъхновили идеята за говорещото огледало в „Снежанка“.

Полите на планината, от които се отиваше към хотела, бяха осеяни с вили и с къщи близнаци. Много от тях имаха вид на евтино и неотдавна построени, и им липсваше очарованието и самобитността на градчето отдолу.

— Това е забравено от бога място — каза Монк, когато заслизахме сред хълмовете.

— Мисля, че е изключително очарователно.

— Това е спирка за отдых по пътя към ада — каза Монк. — Видя ли сградите? Улиците? Нищо не е право.

— Това е като да се озовеш във вълшебна приказка — отвърнах. — Всъщност именно тук се е развивало действието на приказката за

Снежанка и седемте джуджета.

— Разбира се, че е тук — каза той.

— Имате предвид, защото приказката съответства на истинската история на Софи Маргарет фон Ертал, красивата баронеса, живяла в замъка?

Малко след като майката на Софи починала, баща ѝ се оженил повторно. Злата мащеха притежавала едно от прочутите „говорещи огледала“ от Лор и толкова завиждала на Софи заради красотата ѝ, че наредила на лесничея да убие младата жена. Софи избягала в гората и се подслонила при миньори, които трябвало да са много ниски, за да работят в тесните тунели.

— Не, не заради това — каза Монк.

— Тогава защо според вас историята е произлязла оттук?

— Огледай се, жено. Само адско място като това може да роди ужасяваща приказка като „Снежанка и осемте джуджета“.

— Това е било вълшебна приказка — казах. — И джуджетата са били седем, не осем.

— Нищо вълшебно и магическо няма в инфекциозните болести. Кихавко е заразил всички. Точно затова Смешливко е бил Смешливко, Мърморко е бил Мърморко, а Сънливко е бил Сънливко. Всичките са били ужасно болни — каза Монк. — Щастливко се е самозаблуждавал по отношение на заплахата. На Док е трябвало да му отнемат разрешителното за практикуване на медицина заради чиста некомпетентност. А ако Свенливко изобщо притежаваше някакви чувства, щеше да избяга с писъци от онази колиба.

— Какво общо има каквото и да било от това с осмо джудже?

— Следвай доказателствата. Осмото джудже очевидно е било убито от болестта, която е прихванало от Кихавко. Затова с течение на времето е било отписано от приказката.

— Нищо в приказката не загатва за съществуването на осмо джудже.

— Прочети я пак. Всички насочващи улики са там. Освен това, никой не би написал, а още по-малко пък публикувал, приказка за седем джуджета. Може да разказват приказка за шест джуджета, или може би за осем, но никога седем. Всъщност, казват, че е възможно в приказката да е имало още цели четири джуджета.

— „Казват“? Кои са тези, които го казват? Непрекъснато говорите за тези хора, но аз никога не съм ги виждала.

Монк пренебрегна въпроса ми и просто продължи да упорства:

— Твърди се, че имената на джуджетата са били Оригливко, Дебеланко, Забравливко и Чудатко. Трябва да са били ужасно болни, тъй като, подобно на другите, днес се помнят само с най-забележимите симптоми на инфекциите, от които са страдали.

— Уолт Дисни е дал на джуджетата тези глупави имена заради анимационното филмче — казах. — В оригиналната приказка на братя Грим нямаха имена.

— Братя Грим са били такива^[1], защото са разказвали история за група деформирани мъже, поразени от силно заразна, ужасна болест — каза Монк. — По една ирония онази отровена ябълка вероятно е спасила живота на Снежанка.

— Защо смятате така?

— Това ѝ е помогнало да се измъкне от онази къща, преди да бъде заразена, и да се озове в безопасност в херметично запечатан стъклен ковчег — каза Монк. — Снежанка е трябвало да благодари на злата си мащеха, вместо да я убива. Някой би трябвало да пренапише тази история, така че да е отговорна в социално и медицинско отношение, преди да бъде разказана на още впечатлителни деца.

Дискусията, която водехме, беше нелепа, но беше послужила за полезна цел — тя отвлеche вниманието на Монк от тревогите му за няколко мига. Докато беше зает да ми изнася лекция за седемте — извинете, *осемте* — джуджета, беше забравил за късите си кожени панталони, беше пропуснал да забележи петното на ризата си, и не беше открил мръсната хартиена кърпичка в джоба си.

Стигнахме до тесен каменен мост над плитък поток. Една табела до моста сочеше, че сме пристигнали на територията на „Франциск“. Прекосихме моста и поехме по пътя, който се виеше леко нагоре по стръмния склон с подрязана трева към хотела.

Прекосихме няколко колоездачни пътеки и подминахме импровизирано стълбище, което се състоеше от големи камъни, забити в пръстта. Наоколо бяха пръснати няколко пейки, така че хората да могат да си почиват и да гледат живописния изглед към градчето и лъкатушещата река отдолу.

Пътят свършваше на паркинг пред хотела, който гледаше към извисяващия се, горист склон. От задната част на хотела се разкриваше просторен изглед.

Беше слънчев пролетен ден, но в солидната стара сграда имаше нещо, което ми навя мисълта за снеговити зими, изплетени на верев пуловери, горещ сайдер, плътни одеяла и бумтящи огньове. Беше място, което сякаш обещаваще топлина и сигурност.

Зад хотела имаше редици от дървени сгъваеми градински столове, и още такива на склона отгоре, разпрострени из дълъг вътрешен двор с покрив от тънки дъсчици. Видях хамаци, окачени между високите дървета, и каменно огнище, около което имаше пейки от дървени трупи.

Вече си се представях сгушена в един от онези хамаци, полюшвайки се леко на вятъра и зачетена в някоя хубава книга. Или свита до пукация огън, препичайки меки бонбони от бяла ружа, забучени на краищата на откършените от гората клонки.

Докато търсех място на паркинга, забелязах няколко пътеки, разклоняващи се навътре в гората. Началото на всяка пътека беше означено с табела, на която имаше карта, надпис на немски и черно-бели исторически снимки.

На мен идеята за разходка в гората също ми звучеше добре.

Паркирах пред едно от означенията на пътеката и излязох от колата. Монк бавно отвори вратата си и въздъхна от облекчение, когато видя асфалт вместо калдъръм. Това беше терен, върху който можеше да стои.

Поех си дълбоко дъх. Въздухът беше като вино. Почти можех да усетя вкуса на кедър и боровинки. Толкова се радвах, че съм там.

Табелата на пътеката беше на немски, затова не можех да прочета какво гласеше, но изглежда, че съобщаваше кратки исторически сведения за „Франциск“. Зърнестата снимка на табелата беше с дата 1901 година, и на нея се виждаха пациенти, почиващи си навън на шезлонги, с покрити с чаршафи скутове, и за тях се грижеха болногледачки.

Обърнах се така, че да скрия табелата от Монк. Не ми беше нужно той да изперква точно сега.

— Хубаво е тук, нали? — казах.

Монк направи гримаса:

— Има твърде много природа.

— Какво ѝ е лошото на природата?

— Не е много чиста — каза той и се отправи към входа на хотела. Бързо го последвах.

Имаше масивно каменно огнище, точно каквото си бях представяла, стълбище, което изглеждаше, сякаш беше издялано от едно-единствено огромно парче дърво, и двойни френски врати, които се отваряха към градината и гледката.

Монк тъкмо се приближаваше към регистратурата, когато нещо отвън привлече вниманието му.

Проследих погледа му. Беше доктор Крогър, задрямал на един шезлонг, с бележник и химикалка на скута.

Монк погледна часовника си и се усмихна:

— Точно навреме.

Той отвори френските врати и измарширува навън.

Отначало не се помръднах.

Да си кажа честно, страхувах се да изляза навън. Искях да има нещо между мен и предстоящото избухване, та дори и това да беше само едно стъкло.

От лявата страна на доктор Крогър имаше празен стол. Монк го обърна под лек ъгъл, нагаждайки го приблизително като разположението на стола за пациенти в кабинета на доктор Крогър.

Той седна, изпъна ръце върху страничните облегалки и се усмихна доволно. Изглеждаше истински отпуснат и спокоен и, за миг, аз се почувствах истински щастлива заради него.

Поех си дълбоко дъх и излязох навън, но останах близо до вратата в случай че се наложи да се измъкна бързо.

Монк хвърли поглед към доктор Крогър, който още дремеше. Изопна плещи, погледна отново към доктора, а после ритна шезлонга.

Доктор Крогър стреснато се събуди и погледна наляво, за да види причината за грубото прекъсване на дрямката си.

Не мисля, че отначало мозъкът му регистрира точно какво виждаше. Доктор Крогър видя мъж в къси кожени панталони, но нещо не се връзваше. Трябваше му един миг, преди да познае, че мъжът беше Ейдриън Монк.

Докторът се сепна ужасено. Трябваше му още секунда, та умът му да възприеме нелепия образ на Ейдриън Монк в Германия, обут в

баварски кожени панталони, преди да може да приеме онова, което му казваха очите.

Всичко това се появи съвсем ясно в изпълнените с ужас и неприязън изражения на лицето на доктор Кругър.

Ще ми се да го бях снимала.

Доктор Кругър се изправи рязко до седнало положение, с увиснала от удивление челюст:

— Ейдриън?

Монк поклати глава:

— Няма да повярвате какво преживях през последните няколко дни.

— Какво правиш тук?

— Имаме сеанс и, бога ми, наистина се нуждаю от него. Мисля, че началото на настоящите ми злочестини може да се проследи до съдбовния ден, когато майка ми прехвърли върху мен отговорността да си броя миганията. — Монк посочи към бележника в скута на доктор Кругър. — Не трябва ли да записвате това?

— Това е напълно неуместно — каза строго доктор Кругър. — Не можеш просто да ме последваш в Германия и да очакваш да те лекувам.

— Затова съм такъв късметлия, че си имам Натали — рече Монк, като кимна с глава към мен. — Нямах да мога да го направя без нея.

— Наистина ли? — Доктор Кругър се обърна да ме погледне, и аз почувствах как вътрешностите ми се присвиват. Помахам му смутено.

— Радвам се да ви видя — казах. — Изглеждате много отпочинал.

Доктор Кругър се изправи, хвана ме здраво за ръката и ме отведе във фойето.

Монк остана на мястото си.

— Толкова съм шокиран, Натали — каза доктор Кругър.

— Бас държа, че сте — казах.

— Това, което Ейдриън направи днес, е сериозно нарушение на отношенията между лекар и пациент, а ти си му дала възможност да го направи — каза той, насочвайки рязко показалеца си към мен като оръжие.

— Не повече, отколкото вие му предоставихте възможност да ме последва на Хаваите — казах.

— Смятах, че си интелигентна и отговорна жена, че оказваш положително влияние върху емоционалното и психическото благосъстояние на Ейдриън. Очевидно съм сгрешил. Ти си една дълбоко объркана жена.

— Работата ми е да се грижа възможно най-добре за интересите на господин Монк, и аз правя именно това.

— Като ми помагаш да ме преследва и да нахлува грубо в личния ми живот ли? — заяви доктор Крогър. — Това, което той извърши, е престъпление, а ти си била негова съучастничка.

— Бог ми е свидетел, че не ви отричам правото на личен живот или почивка: бих искала и аз да ги имам — казах. — Но не се правете, че не разбирате. Трябваше да знаете, че без вас господин Монк ще рухне напълно и че нямаше начин да отиде при еднорък психиатър. Но вас не ви беше грижа. Стоварихте проблема на мен и си заминахте, оставяйки ме аз да се справя с него.

— И това ли е представата ти за решение?

— Погледнете го. Ейдриън Монк е тук, в Германия, от собствения му свят го дели цял един друг. Представете си ужасните страхове, които трябваше да преодолее, само за да може да седи тук, в този стол, точно в този момент. Ето колко много се нуждае от вас. Всичко, което иска в замяна, е един час от времето ви. Един час търпение, разбиране и съвети. Толкова дяволски трудно ли ви е да му го дадете?

Доктор Крогър погледна отново към Монк, който седеше спокойно на стола си, после отново към мен.

— Би трябвало да се обадя на полицията и да накарам да го изгонят — каза доктор Крогър.

— И да направите смуцаваща сцена пред колегите си от цял свят? — попитах. — Не мисля.

Доктор Крогър се намръщи раздразнено. Беше в ситуация, в която по никакъв начин не можеше да постигне успех, и двамата го знаехме.

— Той няма да се задоволи само с един сеанс — каза той. — Ейдриън ще иска да е като залепен за мен през всеки миг, в който съм тук.

— Ще си тръгне — казах.

— Според професионалното ми мнение, грешиш — каза доктор Кругър. — Познавам Ейдриън много по-добре, отколкото ти.

— Тогава трябваше да очаквате това, нали? — казах възможно най-остро. — Просто си проведете сеанса с него и ме оставете да се справя с останалото.

— Това, което той направи днес, е много погрешно — рече доктор Кругър. — Не знам дали след тази постъпка мога да продължа да го приемам като пациент.

— За това ще се тревожим, когато се върнем в Сан Франциско — казах. — Точно сега имате час с господин Монк и той чака. Ще се видим след час.

И с тези думи обърнах гръб на доктор Кругър и се отдалечих.

[1] Името се пише „Grimm“, но се произнася като английската дума „grim“ — мрачен, невесел, суров. — Б.пр. ↑

11. Г-Н МОНК СЕ ВРЪЩА

Избрах наслуки една от туристическите пътеки и просто тръгнах нагоре по склона. Минах бавно покрай покрития вътрешен двор и влязох в гората.

Щом гората ме обгърна, се почувствах сякаш бях в родния си град Монтерей, Калифорния. Единствената разлика беше слънчевата светлина. Сякаш върху слънцето имаше филтър. Не беше толкова ярко или дразнещо, колкото бях свикнала. Ако живеех в Лор, щях да спестя пари от слънчевите очила.

Освен това беше изненадващо тихо. Не чувах никакви коли и беше лесно да забравя, че се намирам само на трийсет-четирийсет метра от хотел, пълен с хора.

Тишината беше наистина приятна. Не осъзнавате колко шумен е вашият свят, докато звукът не бъде внезапно намален. Започнах да долавям звуци, които обикновено не чувам в трескаво забързания си градски живот. Ветрецът, шумолящ в листата. Чуруликащите птици. Жуженето на насекомите. Ромоленето на водата, миеща камъните в някой поток. Пукането на сухи храсти под краката ми. Лекият фонен шум беше като тиха музика.

Отдалечих се малко по-нататък и се натъкнах на нещо, което отначало ми заприлича на къщичка в дърво. Но когато се приближих, забелязах, че всъщност беше ловен заслон, направен от клони и дърво и обгърнат от увивни растения. Ако не беше покривът от гофриран метал, щеше да се слива идеално с дърветата.

По стълбата се качих в заслона и седнах на пейката вътре за няколко минути. Опитах се да си представя какво ли би било да седя там в продължение на часове с пушката си, в очакване покрай мен да мине някое беззащитно животно, за да го застрелям.

Не виждах удоволствието или спорта в това. Но докато седях в онзи заслон, ме завладяха детски спомени как си играех в къщичката на дървото, която заедно с приятелите ми си бяхме построили от ненужни парчета дърво, които бяхме откъснали от един строеж.

Това бяха спомени, които не бях разравяла с години. Беше като да сменяш телевизионните канали и неочаквано да попаднеш на любим филм, който си забравил.

Така се унесох, че четирийсет минути сякаш минаха за броени секунди. Когато осъзнах колко е часът, слязох от заслона и тръгнах обратно надолу към „Франциск“.

Влязох във фоайето точно когато доктор Крогър и Монк приключваха сеанса си отвън. Доктор Крогър придружи Монк във фоайето, сякаш това беше чакалнята му в Сан Франциско. Ако седях на дивана и четях „Списание за деца“ пресъздаването на ситуацията щеше да бъде пълно.

Монк беше преобразен. Изглеждаше уравновесен, почти обзет от блажено спокойствие. Отново се беше върнал към предишното си „аз“. Тоест, с изключение на кожените панталони.

— Мисля, че днес постигнахме истински напредък, Ейдриън — каза доктор Крогър. Думите му ми прозвучаха формално.

— Вълнението не трябва да спира сега — каза Монк. — Трябва направо да продължим.

— Сеансът ти приключи за днес.

— Но вие нямате други пациенти. Можем да прекараме цялото си време заедно — каза Монк. — Вие сте тук, Натали е тук. Това може да бъде почивка — мечта.

Негова мечта, наш кошмар.

Доктор Крогър ме изгледа, с изражение от рода: „Аз нали ти казах“. Но аз бях подготвена за това. Бях разработила стратегията си, докато се прибирах към хотела.

— Не можем да останем тук, господин Монк.

— Разбира се, че можем. Това е хотел — каза Монк. — Тримата можем да си вземем съседни стаи. Няма ли да е върхът?

— Не мисля така, Ейдриън — каза доктор Крогър.

— Защо не? — попита Монк.

— Защото в продължение на седемдесет години тази сграда е била санаториум за хора, болни от туберкулоза — казах. — А също и от бронхит, астма, емфизем и пневмония.

— Да назовем само няколко — каза доктор Крогър, като срещна погледа ми и ми кимна леко и одобрително.

— Няколко? — рече Монк.

— Помисли си за всичките хиляди болни хора, които са били тук — каза доктор Крогър — и за цялото кашляне, кихане и хриптене, което се е случвало между тези стени.

— Вероятно цялата сграда е покрита с пластове наслоена засъхнала слуз — казах.

Монк потръпна:

— Не е възможно.

— Вижте сам — казах.

Изведох ги навън и ги отведох през паркинга до една от табелите в началото на пътеката, с репродукция на скъпа фотография, показваща пациенти, които се разхождаха с болногледачките си пред хотела.

Монк се втрени невярващо в снимката:

— И са превърнали това в хотел? Ненормални ли са били?

— След като го затворили, санаториумът бил превърнат в манастир — казах. — Може би са смятали, че молитвите са го пречистили.

— Молитвата не е антибиотик — каза той и протегна ръка към мен. — Мокра кърпичка.

Дадох му една. Докато търкаше ръце с влажната дезинфекционна кърпичка, той погледна доктор Крогър.

— Би трябвало да си тръгнете заедно с нас — каза Монк. — Докато още можете да дишате.

— Оставам — каза доктор Крогър. — Конференцията е тук, а аз имам силна имунна система.

— Господ да ви е на помощ — каза Монк, като ми подаде използваната мокра кърпичка и настойчиво ми даде знак за нова. Започна да си чисти ръцете с кърпичката, когато доктор Крогър тръгна обратно към хотела.

— Довиждане, Ейдриън — каза доктор Крогър.

— Ще се видим вдругиден — рече Монк.

Доктор Крогър се закова на място и бавно се обърна да ни погледне:

— Значи ще се върнеш?

— За следващия ми сеанс. — Монк щракна с пръсти към мен за нова мокра кърпичка. Дадох му я.

— Смятате ли, че е благоразумно, с всичките тези болести и тази природа наоколо? — попитах.

— И по горещи въглени съм готов да мина, за да видя доктор Крогър — каза Монк. — Ето колко много означава той за мен.

— Не можеш да си представиш как ме кара да се чувствам от това — каза доктор Крогър и се затътри обратно към хотела, с нещастно приведени рамене. Той беше един сломен човек. Знаех как се чувства.

Монк започна да бърше лицето и врата си.

— Ето един велик човек, изправящ се пред сигурна смърт, за да може да увеличи познанията си за психиатрията заради своите пациенти.

— Сега по-добре ли се чувствате?

— Прекрасно. — Монк покри с кърпичката носа и устата си. — Напълно спокоен.

— Виждам — казах.

Върнахме се при колата. Той спря да диша през кърпичката едва след като прекосихме мостчето в долния край на хълма и вече влизахме в града.

— Трябва веднага да се обадим на капитан Стотълмайер — каза той.

— За какво?

— Разкрих едно убийство — каза той.

— Така ли? — попитах. — Чие?

— На Кларк Тротър — каза Монк.

Съвсем бях забравила за неверния съпруг, хлопнат с тиган по главата, и си мислех, че Монк също е забравил. Струваше ми се, че Монк не обърна внимание на нищо на местопрестъплението, освен на собственото си нещастие.

Но очевидно грешах. На някакво ниво, той несъзнателно е възприемал подробности през цялото време, въпреки емоционалния и психическия си срыв. Сякаш личността му бе разделена на две — една половина, която беше безумно нестабилна, и друга, която се съсредоточаваше неотклонно върху подробностите и беше неуязвима за унищожение.

— Какво ви кара да смятате, че капитан Стотълмайер вече не е приключил случая? — попитах.

— Щеше да се обади.

— За какво му е да го прави?

— От професионална вежливост — каза Монк. — Той не би искал да се съсредоточавам ненужно върху загадката.

— Той изобщо не смяташе, че се съсредоточавате върху случая — казах.

— Разбира се, че смяташе — каза Монк. — Той разчиташе на мен.

— Той не можеше да разчита на вас — казах. — Затова бяхте отстранен от случая.

— Аз не си спомням нещата така — каза той.

— Това е защото имате избирателна памет — казах. — Помните абсолютна всяка подробност, с изключение на онези, които не се вменстват във вашия светоглед.

— Всичко се вменства в моя светоглед — каза Монк.

Отново паркирахме на градския площад. Затършувах из дамската си чанта за клетъчния телефон и се обадох на капитана.

— Какво е толкова спешно? — попита той замаяно. Очевидно го бях събудила.

— Не трябва ли да сте на работа?

— Днес е свободният ми ден — каза той.

Опаа. Погледнах си часовника. В Сан Франциско беше около седем сутринта.

— Съжалявам — казах. — Ние сме девет часа напред.

— За какво говориш?

— В Германия сме — казах.

— Кой?

— Аз — казах. — С господин Монк.

— Сигурно се шегуваш — рече той. — Монк има нужда от успокоителни таблетки дори само за да дойде от другата страна на залива в Оукланд.

— Бих ви разказала всичко по въпроса, но този разговор вероятно вече ми струва повече от вноската по ипотеката. Господин Монк разкри едно убийство.

— В Германия ли?

— В Сан Франциско. — Включих телефона на високоговорител и го вдигнах между Монк и мен. — Той знае кой е убил Кларк Тротър.

— Мъчително ми е да го кажа — рече Монк. — Извършителката е Бети, тъща му.

— Откъде разбра това?

— Тя призна — каза Монк.

— Бях в къщата ѝ заедно с теб и не чух никакво признание — каза Стотълмайер.

— Не го призна там — каза Монк. — Призна в апартамента на Тротър.

— Тя не беше с нас в апартамента на Тротър — каза Стотълмайер, с напрегнат от раздражение глас.

— Но е оставила признанието си — каза Монк. — Беше в кухнята.

— Кухнята е била нейното признание? — рече Стотълмайер.

— Вече имате отговора — каза Монк.

— Нищо нямам — каза Стотълмайер. — Освен ранно утринно главоболие.

— Ето какво се е случило — каза Монк. — Бети се е отбила в апартамента на Кларк Тротър да говори с него. Никога няма да узнаем защо я е пуснал да влезе, но го е направил. Това е било фатална грешка. Нещо, което той е казал или направил, я е изкарало от нерви. Сграбчила е тигана от печката и е ударила Тротър с него. После се върнала в кухнята, с намерението да почисти тигана и да прикрие следите от престъплението си. Но когато видяла всичките мръсни съдове, замърсените плотове и пълния безпорядък, не могла да спре дотам. Трябвало да измие всички съдове и да почисти цялата кухня. Безпорядъкът бил твърде голям, за да го пренебрегне.

— Трудно е да си представиш някой да е толкова вманиачен — подхвърлих. — Нали?

— Тя е била просто едно човешко същество, Натали — каза Монк. — Никое почтено, цивилизовано човешко същество не може да зареже такава бъркотия.

— Никое почтено, цивилизовано човешко същество не би могло да извърши убийство — казах.

— Съчувствам ѝ — каза Монк. — Тя е добра жена, подтикната към жестока постъпка от противно човешко същество. Действала е от обич към дъщеря си и внуците си. И аз ѝ се възхищавам.

— За какво? — попитах.

— Дори след като е извършила убийство, тя е направила каквото трябва и е почистила безпорядъка в кухнята на Тротър — каза Монк. — Този безкористен акт на почтеност би трябвало доста успешно да убеди съдията да прояви известно снизхождение към нея при произнасянето на присъдата.

— Преди този случай изобщо да успее да стигне до съдебна зала, ще ни трябва доказателство, за да подкрепим теорията ти — каза Стотълмайер. — Къде е то?

— Кухнята е доказателството — каза Монк.

— Всеки може да я е почистил — рече Стотълмайер.

— Не е бил просто някой — каза Монк. — Тя е била. Предметите по плотовете и съдовете в шкафовете са подредени точно като съдовете в нейната кухня.

— Не си погледнал в шкафовете — каза Стотълмайер.

— Не ми се и налагаше — каза Монк. — Видях как е подредила нещата по плотовете си и как бяха подредени тези по плотовете на Тротър. Видях също и кърпите за съдове на Тротър. Бяха сгънати и изгладени, точно като хавлиените кърпи и платнените салфетки в дома ѝ.

— Така ли? — попитах.

— Забелязал си това? — каза Стотълмайер.

— Вероятно е носела домакински ръкавици, докато е почиствала кухнята — каза Монк, — но не бих се изненадал, ако ги е свалила, за да изглади кърпите. Ще откриете отпечатъците ѝ по ютията.

— Значи спретнатото подредената му кухня е равносилна на подписани самопризнания — казах.

— По-добра е от това — поясни Монк.

— Ще проуча въпроса — каза Стотълмайер. — Радвам се, че се върна, Монк.

— В Германия съм — рече Монк.

— И пак разкриваш повече убийства в Сан Франциско от мен — каза Стотълмайер. — Отразява ми се зле на самочувствието, но ще го преживея. Ще се чуем по-късно. Опитай се да не се забъркваш в твърде много неприятности там.

Казахме си „довиждане“ и аз прибрах телефона обратно в дамската си чанта.

Монк ме погледна:

— Обещай ми, че никога няма да кажеш на капитана за това.

— За кое?

Монк посочи късите си баварски кожени панталони:

— Ако се разчуе, че съм тичал гол из улиците на Германия, това може да ми съсипе кариерата. Заради лекарската тайна доктор Кругър е длъжен да запази мълчание, но ти не си.

— Пролет е, господин Монк. Вие сте на почивка в чужда страна. Няма нищо лошо в това да носите къси панталони. Всички туристи го правят — казах. — Освен това имате хубави крака.

— Защо ми гледаш краката? — възрази той. — Отклони си погледа.

Направих го, потискайки усмивката си.

— Това може да доведе единствено до неприятности — каза той.

— До какви неприятности може да доведе?

— Обещай ми, че никога няма да кажеш и думичка за това — каза той. — Дори на мен.

— Тайната ви е в безопасност — казах. — Поне докато не си напиша мемоарите.

— Пишеш книга? — попита той, с нотка на паника в гласа.

— Още не — казах. — Но някой ден може и да напиша.

12. Г-Н МОНК И НОВОТО ПРЕЖИВЯВАНЕ

Семейство Шмид бяха физически несъответстваща си двойка, прехвърлили шейсетте, които с радост ни приветстваха с „добре дошли“ в хотела си, предлагащ нощувка и закуска, в сърцето на Лор.

Хайко беше висок почти метър и деветдесет, тялото му беше извито като въпросителен знак, навярно от десетилетията, в които беше вървял приведен, за да не си удари главата в голите неизмазани греди, които поддържаха ниските, вълнообразни тавани в техния предлагащ нощувка и закуска хотел.

Фридерике беше ниска и закръглена като топка за боулинг. Косата ѝ беше опъната назад в стегнат кок и носеше престилката си на цветя като втора кожа.

Общото помежду им беше дружелюбната усмивка и вроденото гостоприемство.

Фридерике ни отведе лично до стаите ни, спестявайки на високия си съпруг някоя и друга потенциална цицина, макар че нито Монк, нито аз извадихме такъв късмет. И двамата успяхме да си треснем главите: аз — докато се качвах по неравното стълбище, а Монк — докато вървеше надолу по коридора.

— Ако имате нужда от лед, кажете ми — каза тя. — Чаша горещ ментов чай също помага.

Тя извади от джоба на престилката си дълъг, старомоден ключ и отвори вратата на една от стаите.

— Това беше моята стая, когато бях дете — каза тя. — А сега е ваша.

Надникнах вътре. Беше уютна, съвсем малко по-широка от железното легло в центъра на стаята. По протежение на ниския, скосен таван се простираха дебели дървени греди. Подът сякаш се спускаше под наклон към каменното огнище, където друга дебела греда от гладко дърво служеше като полица над камината и крепеше един ред книги. Навсякъде имаше свещи и малък, квадратен прозорец, покрит с ушити на ръка завеси.

— Прекрасна е — казах.

— Но не е равна — възрази Монк.

— На мен ми изглежда много уютна — рекох.

— Наистина е такава — каза Фридерике. — Топла през зимата и прохладна през пролетта.

Тя ни поведе надолу по коридора към следващата стая. В нея нямаше огнище, но иначе беше същата като моята. Монк неодобрително поклати глава.

— Тези стаи са необитаеми — каза Монк. — А цялата сграда е крива. Може да се срути всеки момент.

— Вероятно е малко наклонена, но къщата винаги си е изглеждала така — поясни тя. — Това е защото е построена без прави ъгли.

Монк ахна:

— Защо му е на някой да прави това?

— Вярвали са, че дяволът седи в правите ъгли — каза тя.

— Боже мой — възкликна Монк. — Те да не са живели в Тъмните векове^[1]?

— Да — каза бодро тя, — точно тогава са живели.

— Кога е построен домът ви? — попитах я.

— През 1440 г. Стените са направени от дъб от гората Спесарт, и от кал, камъни и клонки от бреговете на река Майн.

— Кал ли? — каза Монк.

— И пак е по-добре построена и солидна от домовете, които строят днес. Не бих искала да живея в някое от онези паянтови жилища.

Фридерике вероятно беше права. Съмнявах се, че едно съвременно построено по проект американско жилище може да издържи толкова дълго, колкото бяха устояли сградите в Лор на изпитанията на времето и войната.

Това, което ми се струваше наистина удивително, беше, че дървените греди на техните сгради са били излагани на прищевките на природните стихии в продължение на столетия, без да изгният, а въпреки това, каквото и да правех, аз трябваше да си сменям дограмата на всеки няколко години.

Трябваше да узная тайната.

— Как са предпазили дървото от изгниване? — попитах.

— О, много е просто. Накисвали са го във волска кръв — каза тя.
— Това държи надалеч червеите.

— А също и хората. — Монк рязко се обърна и замарширува към стълбите, като отново си тресна главата в една греда.

Сграбчих го здраво за ръката над лакътя и го завъртях.

— Няма къде другаде да отидем, господин Монк.

— Съществува колата — каза той, като си разтриваше челото.

— Тук не позволяват на хората да спят в колите си — казах.

— Откъде знаеш?

— Видях табела. — Това беше лъжа, но бях уверена, че правилото съществуваше. Погледнах отново към Фридерике: — Ще вземем стаите.

— Радваме се да ви приемем — каза тя, като ми подаде ключовете. — Закуската е в седем. Ще направя на двама ви по чаша чай.

Тя ни подмина и слезе по стълбите.

— Бъди разумна, Натали — умолително се обърна Монк към мен. — Стените са направени от пръст и подгизнали от волска кръв греди.

— Мислите ли, че стените у дома са кой знае колко по-здравословни? Кой знае какви химикали са използвани в тях?

— Аз знам — каза Монк.

— Имате предвид, азбест, олово и формалдехид? — казах. — Чувствам се много по-сигурна и защитена, заобиколена от стени, направени от кал, взета от бреговете на реката много векове преди всичко да бъде замърсено от химикали и инсектициди.

— Но гъмжаща от канални отпадъци и чумна зараза — каза той.

— Това е било преди стотици години. Помислете си обаче за всички хора, които са били в онази кола под наем само през последните няколко седмици — казах. — Не мога да си представя какви ли микроби и телесни течности може да са оставили след себе си.

— Аз мога. — Монк отново сложи ръка на челото си и затвори очи. — Замаян съм.

— Това е от глад, обезводняване и недоспиване — казах. — Или сътресение.

Заведох Монк до стаята му и му казах да си почине, докато кача куфарите ни. Когато се върнах няколко минути по-късно, го заварих да търка дървото с дезинфекционна кърпичка. На нощното му шкафче имаше чаша горещ чай и на моето също имаше една.

Предложих на Монк да вземем душ, да се преоблечем и след час да се срещнем долу за вечеря.

— Един час не е достатъчно време — каза той.

— Колко време ви трябва?

Той замълча за миг:

— При идеални условия — и с това искам да кажа, ако не обитавах колиба от кал — почистването на душа би ми отнело само два, до три часа. Ще ми трябват най-малко осем, но това е консервативно поведение.

— Отивам на вечеря след час — казах. — Със или без вас.

Отидох в стаята си и затворих вратата. Седнах на крайчеца на леглото и с наслада изпих чашата си с чай, който беше много горещ и с лек вкус на мед. Беше вкусен и, както ми обещаха, изглежда, че намали размера на цицината върху челото ми.

Допих си чая, взех душ и се преоблякох в чисти дрехи. Почувствах се като нова жена.

Внимателно се наведох, докато слизах по стълбите. Запитах се дали някой им беше предлагал да подплатят гредите.

Монк ме чакаше в антрето, като разглеждаше внимателно декоративните плочки и гравюри със сцени от Лор, окачени по измазаните в бяло стени.

Беше облечен в обичайната си униформа — риза от сто процента памук, плътно закопчана до врата, закопчано до горе сиво спортно сако, памучни панталони с бастии с осем дупки на колана вместо обичайните седем, и кафяви излъскани до блясък мокасини „Хъш Пъпис“.

Хайко Шмид седеше в стол с твърда облегалка, пушеше лула и оглеждаше изучаващо Монк.

— Така ли се обличат сега хората в Щатите? — попита той.

— Би трябвало — каза Монк.

Хайко кимна. Той носеше карирана риза под изплетен на верев дълъг пуловер с цип, който изглеждаше с два номера по-голям.

Набразденият подгъв на панталоните му от рипсено кадифе беше толкова износен, че бе станал гладък и лъскав.

— Много елегантно — каза Хайко. Според мен наистина го мислеше.

Монк наклони глава на една страна, после на друга. Не му се случваше често да получи комплимент, който не си е изпросил.

— Мисля, че ще добие популярност — рече той.

Попитах Хайко дали може да ни препоръча ресторант в Лор.

— „Глиганската глава“ — каза тя. — Най-добрата храна в града след домашната кухня на мама. Точно надолу по улицата.

Благодарих му и тръгнахме на вечеря.

В Лор нощта беше много по-тъмна, отколкото в Сан Франциско. Калдъръмените улици и наполовина дървените къщи се къпеха в меката светлина на лампите, изработени по образец на старите газени фенери. Ако наоколо имаше паркирани коли, аз не ги видях и се радвах заради това. Мъждивата светлина в гъстата черна тъмнина сякаш заличаваше всички следи от съвременното. Беше лесно и забавно да си представя, че сме отново в Средновековието.

Монк не забелязваше. Той си гледаше в краката, подбирайки внимателно всеки камък, на който да стъпи, докато стигна до един отводнителен канал, който се простираше точно в средата на улицата.

Камъните в канавката бяха подредени в повтарящ се шаблон, по два камъка на ширина. Това означаваше, че Монк трябваше да върви, като поставя единия си крак точно пред другия, сякаш ходеше по въже, ако искаше да не докосва безредно поставените камъни от двете страни на канавката.

Плъзнах ръка под тази на Монк и той моментално се скова.

— Какво правиш? — попита.

— Вървя под ръка с вас.

— Знам това — каза той. — Но защо?

— Защото се намираме във възхитително средновековно селце в топла пролетна вечер и аз съм щастлива, че съм тук с вас.

Не си давах сметка за това, докато не го изрекох, но наистина беше вярно.

— Това звучи напълно безсмислено — каза той.

Въздъгнах:

— Страхувам се, че може да се спъна на някой от тези неравни камъни, и се държа за вас, за да си спася живота.

— Не те виня — рече Монк. — Онзи, който е сложил тази настилка от камъни, е бил умопобъркан.

Почувствах как се отпусна леко, което за него си беше много нещо.

Продължихме да вървим мълчаливо, хванати под ръка. Харесваше ми звукът от стъпките ни по калдъръма. У дома никога не бях чувала такъв звук. Беше успокояващ.

— Хубаво е — казах.

— Чувствам се неудобно тук — рече той.

— Вие се чувствате неудобно навсякъде.

— Не се чувствам неудобно в апартамента си — каза той.

— Но така ли бихте искали да живеете? В пълна изолация?

— Вероятно не е възможно — каза Монк. — Но не вреди да си помечтая.

Ресторантът се намираше в сграда, с всяка своя частица също толкова стара, наклонена настрани и очарователна, колкото и предлагащия нощувка и закуска хотел, в който бяхме отседнали, затова, естествено, Монк нямаше особено желание да влезе вътре. Но тъй като ръката ми беше преплетена с неговата, успях да го замъкна вътре без особени усилия.

Стените на ресторанта бяха украсени с разклонени рога и всевъзможни препарирани птици, а над огнището в главната трапезария имаше огромна глиганска глава, с цилиндър на върха, увенчан с пъстри пластмасови цветя.

Монк искаше да си тръгне незабавно, но аз го убедих, че има нужда да яде, и му напомних, че не си носеше никаква собствена храна, затова беше принуден да яде онова, което предлагаха местните ресторанти. Щеше да се опита да си донесе храна за една година, ако не беше под силно въздействие на лекарствата, докато си приготвяше багажа.

Той поклати отчаяно глава:

— Ето защо просто трябва да кажеш „не“ на наркотиците.

— Защото можеш да свършиш в прекрасен стар ресторант в идилично градче в Германия?

— Точно — каза Монк. — В следващия миг може да се опитам да си изтръгна очите с горещ ръжен.

— Ще се опитам да ви държа далече от горещите ръжени — казах.

— Нека това да е за урок на дъщеря ти.

— Непременно ще ѝ кажа.

Отведоха ни до маса за двама до стената. Седнах с гръб към стената, така че Монк трябваше да е с лице само към мен и един чифт разклонени рога, вместо да гледа към глиганската глава и окачената на стената птица.

Сервитьорът ни даде менюта на английски, без да го молим. По някакъв начин беше определил, че сме туристи, въпреки характерните за Лор цицини на главите ни.

Менюто беше кратко, само с няколко ястия, включващи пържоли, риба и салата. Пържолата от ребро беше описана като „мускул от областта между ребрата с типични джобчета с бълбукаща мазнина“, което може и да беше точно, но не звучеше особено съблазнително. Рибното предястие беше описано като „сьомга-пъстърва върху бял ориз със сос от горчица и листни растения от земята“. Опитвах се да си представя хибрид между съомга и пъстърва, и каква ли може да е на вкус.

Спрях се на проста градинска салата, а Монк си избра купа бял ориз. Не бяхме големи авантюристи по отношение на кулинарния си избор, но беше едва първата ни вечер. Смятах, че ще трябва да започна внимателно.

Стигаше ми просто да си седя там, независимо какво ям.

Ако само преди два дни някой беше предсказал, че ще пътувам до Европа с Ейдриън Монк, никога нямаше да повярвам. Всъщност, щях да кажа, че е невъзможно.

— Това, което преживяваме сега, е много специално — казах. — Надявам се, че го оценявате.

— Опитвам се да не забелязвам разклонените рога — рече Монк. — Това е единствената причина, поради която се вирам дълбоко в очите ти.

— Не говорех за това. Говоря за това, да сме тук, прекосили половината свят. *Това* е специалното.

— „Специално“ е друг начин да кажеш „не в обичайните норми“ — рече той.

— Именно — казах.

— Харесвам нормата — каза Монк. — Нормата е хубаво нещо. Искате ми се да ме бяха кръстили Норм^[2].

— Но ето че сега сте тук, в Европа, опознавайки съвсем нова култура. Не е ли вълнуващо?

— Не бих го нарекъл така.

— Тогава какво е усещането?

— Като дълбоко, проникващо чувство за гадене — каза той.

— Това е страшна възможност, господин Монк. Би трябвало да я прегърнете.

— Аз не прегръщам — припомни Монк.

— Кога за последен път сте били на почивка?

— Когато отидохме на Хаваите — каза той.

— Това не беше почивка. През цялото време разследвахме убийство.

— Беше забавно.

— Това беше работа. Една истинска почивка не включва труп.

— Тогава какво се прави?

— Нищо. В това е целият смисъл — казах. — Утре сутринта ще се събудите, без да имате задължения за вършене, без да е нужно да отделяте на някого от времето си, без загадки за разрешаване, и с цял ден пред вас на място, на което не сте били никога преди. Това е почивка.

Монк изстена:

— Нищо чудно, че нямам такива.

— Отворете душата си за новото преживяване — казах. — Може да ви хареса.

— Имал съм преживявания — каза Монк. — Не си падам много по тях.

Тогава ни донесоха храната, и се нахранихме мълчаливо. Когато свършихме с яденето, изтощението от часовата разлика вече беше обзело и двамата ни. Беше едва осем часът, но и двамата водехме почти изгубена битка да си държим очите отворени.

Върнахме се в предлагащия нощувка и закуска хотел и се оттеглихме в отделните си стаи.

Докато се плъзвах между чаршафите и отпусках глава на пухкавата възглавница, се замислих за идващия ден.

Нямаше да започнем утрешния ден, застанали над жертвата на жестоко убийство. Нямахме какво друго да правим, освен да си почиваме и да изучаваме новото си обкръжение.

Поздравих се. Заминаването за Германия с Монк се беше оказало прекрасно решение, не само за мен, а и за двама ни.

Той просто все още не го осъзнаваше.

[1] Средновековието. — Б.пр. ↑

[2] На английски Norm — правило, норма. — Б.пр. ↑

13. Г-Н МОНК ОТИВА НА ПОЧИВКА

Заради неразположението от часовата разлика се събудих в четири сутринта и не можах да заспя отново. Затова използвах часовата разлика в своя полза, и се обадох вкъщи да проверя как е Джули.

Уверих дъщеря си, че прекарвам ужасно, за да не ми завижда. Не беше трудно да я убедя. Тя можеше да си представи какво е да пътуваш с Монк. Чувствах се малко виновна, че карам почивка в Европа без нея, но не чак толкова, че да съм готова да взема следващия самолет за вкъщи.

Това превръща ли ме в егоистка и лоша майка? Надявам се, че не.

След разговора изчетох пътеводителите, за да открия какво може да се разгледа и какво може да се върши, и прегледах немско-английския речник за думи или фрази, които можеха да са ми от помощ за пътуването с Монк.

Не открих директен превод за „моля, извинете приятеля ми, той не иска да ви обиди“ и „имате ли дезинфектант?“ на немски. Отбелязах си наум да попитам семейство Шмид.

Освен това направих списък на разположени наблизо места, които двамата с Монк можехме да посетим, след като изчерпим всички предлагани от Лор възможности, което, съдейки по големината на градчето, щяхме да направим до ранния следобед.

Фридерике се трудеше усърдно в кухнята, когато слязох долу в седем сутринта. Приготвяше яйца, наденици и бисквити, които след това Хайко изнесе на наподобяващата касапски дръвник маса, където чакаха Монк и още четирима гости.

Монк, разбира се, не ядеше топлата закуска. Ядеше препечен хляб, като изрязваше коричките и внимателно мажеше хляба с мармалад.

Седнах срещу него и се представих на другите гости — бизнесмен, дошъл на посещение в една от фабриките, възрастна

германка, която не говореше английски, и двойка млади белгийци, които не можеха да свалят ръцете или очите си един от друг.

Хайко остави в средата на масата една купа. Имаше дузина бели наденици, плаващи във вдигаща пара гореща вода. Не бях сигурна какво трябва да правим с надениците, затова изчаках да видя какво правят останалите.

Бизнесменът извади една наденица от купата с лъжицата си и я сложи върху чинията си. Разреза наденицата в края, за да я разтвори, вдигна я с пръсти и изсмука месото, сякаш пиеше през сламка.

Монк се присви целият, а трябва да призная, че и аз не сметнах гледката за особено приятна. Бизнесменът ме видя, че го наблюдавам, и изглеждаше развеселен от реакцията ни.

— Weisswurst^[1] — каза той, като посочи наденицата. — Много е вкусна.

Старата дама извади една наденица от купата, но не изсмука месото. Вместо това разреза наденицата на дължина по средата и с помощта на вилицата си деликатно измъкна навън бялото месо. Потопи месото в някакъв вид горчица и го изяде.

Това ми се стори по-приемливо, отколкото да изсмука месото от обвивката, но не мисля, че можех да ям нещо с горчица рано сутрин.

Няколко минути след пристигането ми бизнесменът тръгна за срещата си, някакви роднини на старата жена дойдоха да я вземат, а младата двойка побърза да се върне в стаята си, вероятно за да довършат онова, което бяха започнали на масата.

Взех една наденица и реших да я изям както старата жена, само че без соса. Тъкмо се канех да пъкна месото в устата си, когато Монк се намръщи.

— Нали знаеш какво представлява наденицата? — каза той. — Мляно месо, натъпкано в свинско черво. А ти знаеш какво има в едно черво, нали?

— Да, знам, благодаря — казах. — Вие изядохте една наденица вчера.

— Съмнявам се в това — каза той.

— Онова хапче и амнезия ли ви причинява?

— Не, но след като ефектът му отmine, нещата, които си спомням, че съм правил, са толкова безобразни, че не знам колко от тях са били наистина и кое е било кошмар.

— Всичко беше наистина — казах.

Монк потрепери:

— Бог да ми е на помощ.

Изядох наденицата. Имаше необичайни съставки, но беше вкусна и имаше учудващо сложен аромат. Усетих вкус на пушено месо, лук, джинджифил, и съвсем лек привкус на лимон. Бързо погълнах още малко.

Фридерике дойде при нас и попита какви са плановете ни. Когато ѝ казах, че нямаме никакви, тя ни каза, че днес на градския площад ще има фермерски пазар. Щяла да ходи да пазарува бакалски стоки, и ако сме искали да тръгнем с нея, с радост щяла да ни бъде водач по пътя. Бързо приех от името на двама ни, макар че Монк не изглеждаше особено приятно развълнуван от идеята.

Тя донесе от кухнята голяма плетена кошница, пхна в нея няколко торбички от зебло, в които да носи покупките си, и тръгнахме.

Беше прекрасен ден, с умерена температура, лек ветреца и само няколко малки облачета в небето. Въздухът беше чист и лек, сякаш цялото замърсяване беше изсмукано с филтър, докато вятърът духаше из Спесарт.

Фридерике и аз вървахме от двете страни на Монк, който се придържаше към канавката по средата на пътя.

Сега, когато бях близо до сградите, забелязах, че над всяка от малките врати имаше нещо, написано на ръка с тебешир: „20xС+М+Вх08“. Посочих към надписа.

— Какво означава това? — попитах Фридерике.

— Това са годината, два кръста и благословия за къщата — каза тя. — Това е част от ритуал, водещ началото си още от шестнайсети век.

— Всичко тук е като онова време — каза Монк. — Време е да се модернизирате.

— Шести януари е празникът на тримата влхви: Каспар, Мелхиор и Балтазар. На този ден децата ходят от врата на врата, облечени като царе, и звънят — обясни тя. — Когато отвориш вратата, децата обявяват, че месията се е родил, пеят песен, и ако им дадеш няколко монети за бедните, изписват този надпис с осветен тебешир.

— Ами ако не платиш? — попита Монк.

Фридерике сви рамене:

— Всички плащат, иначе няма да бъдат благословени. Нещата ще тръгнат много зле за тях.

— И полицията позволява това?

— Защо да не го позволява? — отвърна Фридерике.

— Плащате за закрила. Ако не го сторите, тези грубияни ще се погрижат да се случи нещо лошо — каза Монк. — Това е изнудване.

— Това е с благотворителна цел — каза Фридерике.

— Винаги така казват — рече Монк. — Но всичко отива право за контрабандни напитки и трева. Нищо чудно, че са маскирани. Така става по-трудно да бъдат разпознати.

Фридерике изглеждаше озадачена:

— Контрабандни напитки и трева ли?

— Няма значение — казах, пренебрегвайки забележката на Монк с махване на ръка, сякаш беше дим във въздуха.

Монк посочи към една църква, покрай която минавахме:

— Горната част на онази осмица я няма.

В камъка най-отгоре на вратата беше гравирана дата. Монк беше прав. Сякаш някой беше отрязал върха на осмицата в датата 1387 г.

— Това е четворка — каза Фридерике.

— Определено е долната част на осмица — рече Монк.

— Така са пишели цифрата четири по онова време — каза тя. — Като половин осмица.

— И през последните шестстотин и дваайсет години никой не е успял да намери време да я поправи? — каза Монк. — Ще се радвам да направя това за вас, докато съм тук. Имате ли длето, което да взема назаем?

Фридерике беше толкова обърквана от забележките на Монк, че се препъна в едно камъче от калдъръма, но бързо си върна равновесието.

— Трябва да вървите в алеята за пешеходци — каза Монк.

— Кое? — попита тя.

— Пътеката за хората — каза Монк, посочвайки канавката, в която се намираще. — Много по-безопасно е.

— О, не, не бива да вървите там — каза Фридерике. — Носи лош късмет.

— Онзи, който е казал това, трябва да е бил същият, на когото му е хрумнало, че да издълбае половин осмица, е същото като да издълбае

четворка — каза Монк. — Какво нередно може да има в това да вървиш там, където е гладко, безопасно и подредено?

— Там хората някога са изсипвали стайните си гърнета — каза тя.

— Какво е „стайно гърне“? — попита Монк.

— Средновековна тоалетна — казах. — В най-общи линии, кофа с...

Монк изпищя, като отскочи от канавката и почти скочи в обятията ми.

Погледна обвинително назад към Фридерике:

— Изхвърляли сте канални нечистоти на улицата?

— По онова време не са имали вътрешна водопроводна инсталация — каза тя. — Улиците са наклонени, така че водата от канавките се стича чак долу до потока, който се влива в реката.

— От която са пиели вода, перели са си дрехите и са вземали калта за строежа на къщите си — каза Монк.

— Това е голяма река — каза тя, — със силно течение.

Монк ме изгледа мрачно:

— Целият този град е сметище за токсични отпадъци. Би трябвало незабавно да бъде евакуиран и поставен под карантина в името на обществената безопасност.

— Вече от над сто години хората не са използвали улиците, за да изхвърлят там боклука си — казах аз. — Сега е чисто.

— Периодът на полуразпад на радиоактивните материали продължава с векове — каза Монк, като стъпваше внимателно от камък на камък.

— Човешките отпадъци не са радиоактивни — казах.

— И за атомите никой не е смятал, че са, докато не са започнали да ги разбиват — каза Монк.

— Това е напълно безсмислено — казах.

— Много смислено си е даже — каза Монк. — Това обяснява защо от това място са произлезли толкова много джуджета, защо Кихавко е бил Кихавко, и защо хората са смятали, че да напишат половин осмица е същото като да напишат четворка.

По някои теми беше безсмислено да се спори с Монк, защото нямаше шанс да промените мнението му. Това беше една от тези теми.

— Наближаваме градския площад — каза Фридерике. — Между 1626 и 1629 година повече от сто жени били обвинени, че са вещици. Били измъчвани, докато си признаят, а след това — изгорени на кладата насред площада.

— И мога да предположа защо — каза Монк. — Горките жени вероятно са проявили ереста да намекнат, че може би не е било толкова добра идея по улиците да се стичат канални отпадъци, защото от това хората може да се разболеят много лошо, както физически, така и умствено. Какво съм си мислил, като дойдох тук?

— Можем веднага да се върнем у дома — казах. Ако нямате нищо против да пропуснете следващите си два сеанса с доктор Крогър.

Монк направи гримаса:

— Животът е жесток.

Градският площад беше претъпкан с хора, които вървяха бавно сред навесите, масите и камионите със стока, където се продаваха плодове, зеленчуци, месо, морски дарове и дребни вещи за дома.

Имаше също жонгльори, музиканти, духачи на стъкло и скулптори, които упражняваха изкуството и занаята си сред продавачите, придавайки на пазара присъща за стария свят, празнична атмосфера, която ми напомни за ренесансовия панаир, който идваше в Монтерей всяко лято, когато бях малка.

За разлика от панаира обаче това беше автентично.

Скоро изгубихме следите на Фридерике. Тя спря да пазарува, а ние бяхме повлечени от потока на тълпата. Оставих се на тълпата да ме увлече, но Монк се съпротивляваше на течението и накрая изглеждаше като някой от уличните актьори.

Той подскачаше, правеше пируети и се снишаваше, за да избегне физическия контакт с непознати и за да пази равновесие върху камъните от калдъръма, на които си избираше да стъпи. Някои малки деца наистина спираха, за да го гледат. Направих най-доброто, на което бях способна, да не му обръщам внимание, предпочитайки да оставя погледа си да се рее към месарите и хлебарите, художниците и кукловодите.

Разглеждах сбирката от ръчно изработени плюшени животни, подредени от един търговец, когато, с крайчеца на окото си, видях нещо необичайно.

Монк прекрати странния си танц и се втурна в тълпата, като се провираще с блъскане сред хората.

Нещо беше много не наред. Веднага хукнах след него.

— Господин Монк! — изкрещях. — Чакайте!

Но той се устреми напред, без да си дава сметка за хората, които грубо ръгаше с лакти и блъскаше настрани.

Монк беше толкова съсредоточен в преследването, че сякаш изобщо не го беше грижа дали тича по неравен калдъръм или стъпва в канавката.

Онова, което беше привлякло вниманието му, каквото и да беше то, беше толкова важно, че неутрализираще страховете и тревогите му. Не можех да си представя какво толкова е видял, което може да има такава власт над него.

А после той спря толкова рязко и така напълно, че едва не се забих право в гърба му.

— Какво има? — попитах, като се опитвах да си поема дъх. — Какво не е наред?

Монк беше стигнал до място, където се пресичаха няколко тесни улици и гледаше нагоре и надолу по всяка от тях, а главата му се въртеше почти като пумпал.

Завиваше ми се свят само като го гледах. Или може би причината беше във внезапното напрежение, съчетано с изтощението от часовата разлика.

— Какво видяхте? — попитах. — След какво тичахте?

— Отиде си — каза Монк, с изопнато и безнадеждно изражение на лицето. — Изгубих го.

— Кой?

Монк си пое дълбоко дъх и затвори очи. А когато ги отвори пак, на лицето му беше изписано изражение на непоколебима и твърда решителност, което не бях виждала никога преди.

— Убиецът на жена ми — каза той.

[1] Буквално „бяла наденица“ — вид традиционен немски колбас. — Б.пр. ↑

14. Г-Н МОНК И ШЕСТТЕ ПРЪСТА

Монк се изкачи по една улица и слезе по друга, като поглеждаше във всяка алея, вътрешен двор и ниша. Преследваше фантом и аз бързах да го настигна.

— Как разбрахте, че е той? — попитах.

— Знам какво съм видял — каза Монк.

— И какво именно беше то?

— Видях един мъж в тълпата, който си купуваше сладкиш — каза Монк. — Имаше шест пръста на дясната ръка.

— Сигурен ли сте?

— Не виждаш такова нещо всеки ден — каза Монк. — Убиецът на Труди е тук и аз го оставих да избяга.

Знаех само най-общите подробности за убийството на Труди. Работела като репортерка за малък местен вестник и била убита от кола бомба, задействана дистанционно от клетъчен телефон.

Монк подозираше, че Дейл Бидърбек, безмилостен близо триста и седемдесеткилограмов егоцентричен маниак, известен като Дейл Кита, има нещо общо с убийството ѝ. Труди беше написала няколко не особено ласкателни статии за Дейл, който не беше ставал от леглото си от цяло столетие и притежаваше половината недвижими имоти в Сан Франциско.

Дейл беше подал иск срещу семейство Монк и почти ги беше докарал до просешка тояга, преди да се успокои и да се откаже от съдебния иск в замяна на лятната им вила, която след това използва за складиране на огромната си колекция от порнографски филми. Очевидно направил това, за да подразни семейство Монк още повече.

Монк така и не успя да докаже връзката на Дейл Кита с убийството на Труди, но все пак тикна страховито дебелото чудовище в затвора, задето беше наело някого да убие един местен съдия.

Въпреки това именно Дейл предостави на Монк най-важната улика, която му позволи да проследи убиеца на Труди до нюйоркска болница, в която поразеният от рак мъж лежеше на смъртно легло.

В предсмъртно изявление, човекът, поставил бомбата, се заклел пред Монк, че бил нает да сложи експлозива от някой друг — мъж, чието име не знаел и чието лице така и не видял, но който имал шест пръста на дясната си ръка.

Оттогава насам Монк и Стотълмайер бяха нащрек за мъж с шест пръста, но без успех.

— Имахте тежка седмица от емоционална и психологическа гледна точка — казах му. — Изтощен сте от часовата разлика. Може би очите ви лъжат.

— Моите очи не правят така — каза Монк. — Видях мъж с единайсет пръста.

— Добре — казах. — Може би сте видели.

— Видях — заяви Монк.

— Но не сте сигурен, че е бил същият човек, който е наел някого да убие Труди — казах. — Може да е бил друг човек с шест пръста.

— Съмнявам се — каза Монк.

— Защо? — попитах. — Защо убиецът да е точно тук?

Монк спря и ме погледна:

— Помисли си за това. Това е идеалното скривалище за него. Малко градче чак на другия край на света. Не просто някое малко градче, а затънало в смърт и болести, което е било толкова ужасно, че е родило дълготраен кошмар като „Снежанка“.

— Това градче е прекрасно — казах. — „Снежанка“ е обичана приказка.

— Лор е последното място на земята, на което някога бих го потърсил или което бих посетил — каза Монк. — Той е знаел това.

— И въпреки това, ето че сте тук, чисто и просто по някакво съвпадение, точно на онова място на земята, което е избрал, за да се скрие.

— Това е съдба — каза той.

— Нелепо е — рекох. — Освен това, вие не вярвате в съвпадения, особено когато става въпрос за убийство.

— Сега вярвам — каза Монк.

Не знаех дали Монк наистина е видял мъж с шест пръста, или не. Но дори и за миг не повярвах, че мъжът, поръчал смъртта на Труди Монк, се укрива в Лор, Германия. За мен беше очевидно какво ставаше всъщност.

— Имам много по-логично обяснение за онова, което сте видели — казах.

— Какво може да е по-логично от онова, което току-що ти казах?

— Намирате се на място, на което никога не сте били, и ви се налага да се адаптирате към език, култура и начин на живот, напълно различни от онези, с които сте запознат. Това ви кара да се чувствате неудобно — сам го казахте снощи. На всичко отгоре ви предстои ден, в който нямате нищо за вършене. Не бихте могли да се справите с това, така че в пристъп на паника умът ви е измислил нещо, което напълно ще заеме мислите ви и ще отвлече вниманието ви от всички плашещи различия около вас.

Монк се взря продължително в мен, а после каза:

— Това е най-откаченото нещо, което съм чувал.

— Не можете да понесете промяната и не можете да понесете представата да имате свободен ден — казах. — Затова си създадохте цел, която не може да бъде отхвърлена: да откриете убиеца на Труди, въпреки че се намираме на мястото, където е най-малко вероятно да го намерите.

— Което именно е причината той да е тук — каза Монк. — Ти току-що доказва твърдението ми.

— Не сте слушали и една дума от това, което казах.

— Да, слушах — каза Монк. — Но само думите, които звучаха логично и смислено, тоест, грубо пресметнато, една от десет.

— Искате да кажете, че сте слушали само това, което сте искали да чуете.

— Разбира се. Защо бих постъпил другояче? Това би било все едно нарочно да изядеш нещо, от което ти става лошо.

Не можех да оспоря тази аналогия. Тя беше напълно точна и непреднамерено издайническа. Той не можеше да слуша нищо, което беше в противоречие с необичайно скования му светоглед.

— Е, какво искате да предприемете? Търсене от врата на врата?

— Добра идея — каза Монк. — Хайде да съберем онези хлапета, които се маскират като тримата влхви, и да ги накараме да съберат още малко сладкиши. Ние можем да ги следваме отблизо и да видим кой отваря вратите.

— Това не изглежда особено приложимо на практика, господин Монк. Шести януари е далече и не мисля, че някой ще се излъже.

— Права си. Не разполагаме с нужното време за деликатния подход.

— Това според вас беше деликатно?

— Трябва да отидем в полицията.

— Какво могат да направят те? — попитах. — Не е извършено престъпление.

— Съпругата ми беше убита — каза Монк.

— Знам, господин Монк, и нямам намерение да отричам болката и чувството за загуба, които изпитвате. Но тя не е убита тук и няма доказателства, че мъжът с единайсетте пръста, когото сте видели, ако изобщо сте го видели, е онзи, който го е направил.

— Точно затова ни е нужна полицията — каза Монк. — Ако намерим човека, ще намерим доказателствата.

— Имам по-добра идея — казах. — Хайде да изчакаме и да не вършим нищо до сеанса ви с доктор Крогър утре. Може би той може да ви помогне да се справите с проблемите, които стоят в сърцевината на всичко това.

— Утре може да е твърде късно — каза Монк. — Точно в този момент убиецът може да си опакова багажа и да се готви за бягство.

— Добре, хайде да се срещнем с доктор Крогър днес.

Доктор Крогър нямаше да е особено доволен, но що се отнасяше до мен, умственото здраве на Монк беше по-важно.

— Не ми трябва психиатър — каза Монк. — Трябва ми специален екип от обучени детективи, които да претърсят това забравено от бога място, за да открият убиеца на жена ми.

И с тези думи Монк се отправи да търси полицията, а аз видях как почивката ми се изплъзва сред лудостта.

Полицейското управление в Лор не беше много по-голямо от информационния туристически център и в него имаше само двама души: диспечерката и един униформен полицаи на рецепцията, който се оказа същият, който стана свидетел на нервния срыв на Монк на градския площад и го занесе обратно до колата.

Полицаят се казваше Шуст. Да се каже, че не взе присърце молбата на Монк, би било твърде меко казано.

Можех да разбера това, но бях на страната на Монк. Защото когато въпросът опре дотам, въпреки всичките ми евентуални съмнения и задръжки, работата ми е да подкрепям Монк и да му помагам по всеки възможен начин.

— Може би господин Монк не изясни положението — казах. — Той е специален консултант към Полицейското управление на Сан Франциско и разследва убийство.

Офицер Шуст погледна скептично Монк:

— Той е детектив?

— Най-добрият в Америка — казах.

Не вярвах, че Монк е прав, но трябваше да направя каквото мога, за да подпомогна каузата му. Освен това, смятах, че колкото по-скоро успеях да му докажа, че или си въобразява, или човекът с шестте пръста, когото беше видял, не е убиецът, толкова по-скоро можехме отново да започнем да се наслаждаваме на почивката си.

— Той се страхува от калдъръмени настилки — каза Шуст.

— Ако имахте ум в главата, и вие щяхте да се страхувате — каза Монк. — Едно погрешно движение, и можете да си счупите врата. Тези улици трябва да бъдат павирани.

— Няма да павираме улиците — каза Шуст. — И няма да тръгнем да търсим от врата на врата някакъв човек с единайсет пръста.

— Искам да се срещна с началника тук — казах.

— Ще трябва да се върнете друг път — каза Шуст. — Главен комисар Щофмахер го няма в момента.

— Ще почакаме — каза Монк.

— Може да отсъства цял ден — каза полицаят. — Разследва убийство.

— Идеално — казах. — Упътете ни до местопрестъплението, за да може господин Монк да разкрие убийството и главният комисар да може да съсредоточи цялото си внимание върху откриването на нашия човек.

— Едно местопрестъпление не е туристическа атракция — каза Шуст. — Приключихме тук, госпожице Тийгър.

Полцията се обърна и се върна на бюрото си. Когато Монк ме погледна, изражението на стоманена решителност отново беше изписано на лицето му.

— Този град не е чак толкова голям. Не би трябвало да е особено трудно да открием местопрестъплението — каза Монк. — Просто ще обикаляме с колата, докато открием събрани на едно място много полицейски коли.

— Пак няма да ни пуснат да пресечем полицейската лента — казах. — Това, от което имаме нужда, е някой да ни представи. Чакайте тук.

Излязох навън, извадих клетъчния си телефон и се обадох на капитан Стотълмайер. Не бях забравила, че сме с девет часа напред от Сан Франциско, но случаят беше спешен.

Стотълмайер отговори замаяно:

— Да?

— Обажда се Натали, капитане. Имам нужда от една услуга.

— Знаеш ли кое време е тук?

— Нека ви задам един въпрос — казах. — Арестувахте ли онази откачена жена за убийството на противния ѝ зет?

— Да, арестувахме я — каза Стотълмайер. — Сега мога ли да заспивам отново?

— Трябват ми повече подробности — рекох.

— Монк беше прав. По цялата ютия имаше нейни отпечатыци. Когато ѝ представихме доказателствата, тя си призна всичко. Направо не можехме да я накараме да млъкне. Доволна ли си?

— Значи сте длъжник на господин Монк — казах.

— Да, длъжник съм му каза Стотълмайер. — Като се върне, ще му позволя да ми подреди бюрото.

— Това няма да е достатъчно — обясних.

— На него му се плаща за това — каза Стотълмайер.

— Вие го уволнихте, помните ли? Той направи това заради доброто си сърце и много дълбоко чувство за дълг към обществото.

— Направи го, защото страда от натрапчиво разстройство и не може да отминава подобни неща.

— Това няма значение. Истината е, че още щяхте да сте в задънена улица с този случай, ако той не беше отделил време от почивката на мечтите си, за да ви помогне. Сега всичко, което иска в отплата, е една малка услуга.

— Какво имаш предвид?

— Необходимо ни е да се обадите на полицията в Лор, Германия, и да ги убедите, че господин Монк е много важен и уважаван член на Полицейското управление на Сан Франциско.

— Защо им е необходимо да знаят това?

— Има ли значение?

— Да, защото подобно обаждане превръща в официално това, което Монк прави, и то се отразява на нашето полицейско управление. И второ, ако се колебаеш да ми кажеш защо ти е необходимо да гарантирам за него, сигурно става дума за нещо важно. Да не би вече да се е натъкнал на труп?

Въздъгнах:

— Господин Монк зърна един мъж в някаква тълпа днес и след това го изгуби. Имаме нужда полицията да ни помогне да намерим този тип.

— Какво е направил този човек? Някое копче на ризата ли му липсваше? Да не би да носеше само една обица? Или му беше развързана обувката?

— Имаше шест пръста на дясната ръка.

— О, по дяволите — възкликна Стотълмайер.

— Виждате в какво трудно положение съм.

— Наистина ли вярваш, че Монк е видял точно това?

— Важното е, че той го вярва — казах. — Нищо не е по-важно за него от това, да открие убиеца на Труди. Дори ако шансът да е прав е само едно на милиард, трябва да го подкрепим, независимо от всичко.

— Това може в крайна сметка да се окаже трагично объркване както за него, така и за нас — каза Стотълмайер.

— Знам — казах. — Но какъв избор имаме? Ние сме негови приятели.

— Би ли повторила къде сте?

— Лор, Германия — казах. — Родното място на Снежанка.

— Мислех, че родното ѝ място е Дисниленд.

— Не е.

— В следващия момент ще ми кажеш, че и Спящата красавица не е живяла там — каза Стотълмайер. — Дай ми няколко минути. Трябва да събудя някои хора.

Върнах се в полицейското управление и седнах до Монк в един от двата стола във фойето.

— Какво направи? — попита Монк.

— Обадих се на капитан Стотълмайер — казах.

— Ще ни помогне ли?

Изгледах го:

— Някога да ви е изоставял?

Мина половин час. Полицаят и диспечерката явно се дразнеха, че седим там, но не можеха наистина да ни изхвърлят.

Казах на Монк, че Бети е арестувана, но той просто сви рамене. Никога не се беше съмнявал, че е виновна — не повече, отколкото се съмняваше, че е видял мъжа с единайсет пръста.

Телефонът на диспечерката иззвъня. Тя се обади и даде знак на Шуст да вдигне другия телефон. Той го направи.

Полицаят слуша в продължение на минута, удивено погледна през рамо към нас, и проведе нов разговор. Говори с някого в продължение на няколко минути, като през това време многократно хвърляше погледи към нас, после приключи разговора и се приближи до нас.

— Господин Монк, извинявам се, ако съм ви обидил по някакъв начин — каза Шуст. — Началникът на областната полиция ми нареди веднага да ви заведе да се срещнете с главен комисар Щофмахер. Елате с мен, ако обичате.

Полицаят ни отведе навън до колата си. Докато го следвахме, Монк ме погледна за обяснение. Свих рамене.

— Сигурно имате приятели на високи места — казах.

— Страхувам се от височини — заяви Монк. — Ето защо се радвам, че тук долу при себе си имам двама приятели, на които винаги мога да разчитам.

15. Г-Н МОНК И ТРУПЪТ

Бяхме в Германия едва от двайсет и четири часа, а ни предстоеше да видим мъртво тяло. Това не е точно в списъка ми с неща за вършене, когато отида на ново място. Но същото се случи, когато Монк ме последва на Хаваите, когато отидохме на дегустация на вино в Напа, и когато беше гост на сватбата на брат ми. Където и да отиде Монк, винаги можете да разчитате, че там рано или късно ще се появи мъртво тяло.

Може би точно затова той никога не получаваше покани за сватби, годишнини, рождени дни, празненства, филмови прожекции, посещения на семинари, на които в замяна на няколко часа от времето си получаваш безплатна почивка, или на каквото и да било друго. Нищо не убива едно добро изкарване по-бързо от едно убийство. Той привлича повече смърт от Джесика Флечър^[1], а тя е на практика Мрачният жътвар по домашен халат.

Местопрестъплението беше една от онези къщи близнаци, построени в полите на планината под гората, точно под сянката на „Франциск“. Къщата близнак беше широка постройка с оформена като буква А външна облицовка с еднакви предни врати и прозорци. Сигурна съм, че Монк оценяваше съвършената симетрия.

Един полицаи размотаваше полицейска лента на червени и бели ивици и я увиваше около дърветата и стълбовете на уличните лампи на имота, за да я закрепим. На полицейската лента пишеше *polizeiabsperrung*^[2]. Онова, което вече със сигурност бях забелязала за немския език, беше, че той, изглежда, наблъскваше цели изречения в една дълга, неразбираема дума.

Шуст повдигна лентата, за да можем да минем под нея, а после ни придружи в десния край на къщата близнак.

Тя беше малка, може би шейсет и пет квадратни метра, като дневната и кухнята бяха на първия етаж, а спалнята — на втория. Обзавеждането беше в европейски стил, с вехти мебели от седемдесетте години, с множество ярки цветове.

Жертвата беше мъж, който ми се стори в началото на трийсетте. Беше проснат настрани върху пода, недалеч от ръката му имаше пистолет. Косата му беше сплъстена от кръв. Това определено не беше идеята ми за разглеждане на забележителности.

Над тялото стояха двама мъже. И двамата бяха със стандартни костюми и вратовръзки, тоест, същото типично за зле платените цивилни полицаи облекло, което можеше да се види в Америка. Предполагам, че някои неща са верни навсякъде — на полицаите не се плаща достатъчно, а хората убиват.

Единият от мъжете имаше огромни черни мустаци, които изглеждаха така, сякаш някоя врана е паднала в локва машинно масло и се е опитала да литне, а вместо това се е блъснала в лицето му. Претенциозните мустаци напълно владееха лицето му, а, честно казано, и цялата стая.

Другият беше по-млад, с настойчиво, напомнящо за малко кученце, изражение на бледото си, бебешко лице. Стискаше бележника и химикалката си, сякаш бяха спасителни пояси.

— Главен комисар Щофмахер — обърна се Шуст към мъжа със страховитите мустаци, — това са Ейдриън Монк и неговата асистентка, Натали Тийгър.

Щофмахер подаде ръка на Монк:

— Добре дошли в Лор, господин Монк. Вашата репутация ви изпреварва — каза той и отпрати полицай Шуст с махване на ръка. Полицаят си тръгна.

— Чували сте за мен? — Монк се ръкува с Щофмахер.

— Бяхте предшестван от телефонно обаждане от моите началници — каза Щофмахер. — Казват ми, че сте най-добрият детектив в Сан Франциско, може би в цяла Америка.

— Наистина съм — каза Монк.

— Забравиха да споменат колко сте скромни — рече Щофмахер.

— Освен това съм много спретнат — каза Монк, като се опитваше да изтръска малко бял пух от обувката си.

— Това е добре да се знае — каза Щофмахер, като го погледна с присвити очи. Явно не беше сигурен как да възприема Монк. Повечето хора не са.

Мъжът до Щофмахер се прокашля. Щофмахер схвана намека.

— Това е комисар Гешир — каза Щофмахер, почти неохотно.

— Винаги се радвам да срещна друг колега в прилагането на закона. По една случайност аз съм най-добрият детектив в това управление — каза Гешир на Монк, докато му подаваше ръката си. Монк я разтърси.

— Поздравления — каза Монк, като все още ту свиваше ту отпускате крака си, за да се отърве от зловредното пухче. Най-после то отлетя.

— Освен това си и единственият детектив в управлението — каза Щофмахер.

— Коего ме поставя на върха — каза Гешир.

— Или на дъното — каза Щофмахер. — Ако бройш и мен.

— Вие сте шефът — каза Гешир, — така че не се броят.

Бяха толкова заети да спорят, че явно никой от тях не забеляза как Монк си дезинфектира ръцете с мокра кърпичка. Докато наблюдавах двамата детективи, ме завладя странно чувство на deja vu.

— Казваш ми, че не се броя? — рече Щофмахер. — Може да ти се наложи да обмислиш последиците от тази реплика.

Гешир нервно пристъпи от крак на крак:

— Английският ми не е много добър. Вероятно съм избрал погрешните думи.

— Сигурен съм, че е така — каза Щофмахер.

Той се обърна към Монк, който в този момент вече започваше да се разхожда из стаята, накланяйки глава ту на една, ту на друга страна, правейки своето дзен детективско упражнение.

Поддейства ми успокояващо да го гледам как работи. Това означаваше, че не е изгубил изцяло способността си да се владее. Може би сега, когато имаше какво да запълва ума и времето му, можеше и да не е толкова обсебен от мисълта за човека с шестте пръста, когото смяташе, че е видял на пазара.

Щофмахер ме погледна:

— Какво прави?

— Разкрива убийството — казах, с поглед, привлечен към мустаците на Щофмахер. Никога не бях виждала такова нещо. Запитах се по колко ли часа прекарваше да ги маже с восък, да им слага гел или да ги кисне в катран.

— Мил жест, но това не е убийство — каза Щофмахер. — Самоубийство е. Аксел Виг бил съкрушен. Приятелката му сложила край на връзката им, уволнили го от работата му в стъкларската фабрика, и всеки момент щял да бъде изгонен от дома си. Затова се застрелял в главата. За жалост се случват такива неща.

Монк оправи една картина върху общата стена със съседната къща близък. Беше натюрморт, изобразяващ купа с плодове. Аз също щях да се изкушавам да се застрелям, ако ми се налагаше да гледам една купа с плодове всеки ден.

— Мъртъв е поне от дванайсет часа — каза Монк. — Как е открито тялото?

Гешир се консултира със записките си:

— Снощи Виг трябвало да се срещне с приятели, а не се появил. Тази сутрин не отговарял нито на телефона, нито на звънеца, затова приятелите му се разтревожили и се обадили на хазяина му — каза Гешир. — Хазяинът отключил вратата и намерил тялото.

Монк се приближи до предната врата и огледа дръжката на бравата и резето.

— Хазяинът и двете ключалки ли е отключил?

— Не знам — каза Гешир.

— Бих искал да разбера — рече Монк.

— Няма значение — каза Гешир. Щофмахер го смушка. — Но ще отида отвън и ще го попитам.

Гешир ни подмина и излезе навън. Нещо друго привлече вниманието на Монк. Той се приближи до яркооранжевия диван, който щеше да изглежда безвкусно и кичозно дори през седемдесетте, и разгледа онова, което ми приличаше на дупка от куршум в плоската възглавничка на облегалката. Огледа внимателно и останалата част от дивана, сякаш никога преди не беше виждал диван.

— Защо е прострелял дивана си? — попита Монк.

— Може би, защото е грозен — казах. — Лично аз вместо това бих го подпалила.

— Било е пробен изстрел — каза Щофмахер, — за да се увери, че пистолетът е в изправност и няма да даде засечка, когато извършва деянието.

Монк започна да сочи из въздуха, следвайки онова, което според мен беше въображаема линия от дивана до пистолета на пода. Наведе

се към оръжието и надникна към него.

— Някой чул ли е изстрелите? — попита той.

— Не и доколкото ни е известно — каза Щофмахер. — Ако се е застрелял през деня, съседите най-вероятно са били на работа. Дори и да са си били вкъщи, вероятно няма да си спомнят да са чули изстрел. В този район не е необичайно да се чуе стрелба.

— Наистина ли? — попитах. — Тук изглежда толкова безопасно и спокойно.

— Така е — каза Щофмахер. — Хората дори не си заключват вратите нощем.

— Тогава защо да са свикнали да чуват изстрели? — попитах.

Монк стоеше пред дивана и се взираше в стената и избелялото от слънцето очертание върху тапета от картина, която беше висяла там. Знам, че ненавиждаше тапети. Шевовите рядко си пасваха, затова шарките никога не бяха подравнени както трябва.

— Намираме се досами гората, а ловът е популярен спорт — каза Щофмахер и аз си спомних ловния заслон, в който бях седяла вчера. — Не съм изненадан, че никой не е чул как този нещастен човек се е застрелял.

Монк изопна плещи:

— Това не е било самоубийство.

— Твърдите, че е било убийство? — каза Щофмахер.

— Не е било и убийство — рече Монк.

— Какво е било тогава?

— Нещастен случай — каза Монк.

Щофмахер приглади извития край на мустака си:

— Смятате, че жертвата случайно се е простреляла в главата?

— Не се е застрелял — каза Монк. — Някой друг го е застрелял.

— Значи искате да кажете, че някой друг е държал оръжието — каза Щофмахер, — и случайно е дръпнал спусъка.

— Изобщо не искам да кажа това. — Монк се обърна към тухленото огнище и започна да брои тухлите от двете страни, за да се увери, че са четен брой и са симетрично разположени.

— Простете, мисля, че имаме малък езиков проблем — каза Щофмахер. — Сигурно затова ви разбирам погрешно.

— Не разбирате погрешно — казах.

— Тогава за какво говори той? — попита ме Щофмахер.

Точно тогава Гешир доприпка вътре като голдън ретрийвър, връщаш се с топката за тенис, която са му наредили да донесе.

— Хазяинът казва, че е отключил само долната ключалка — каза Гешир. — Резето не е било пуснато.

— Сега всичко става ясно — каза Монк.

— Изобщо не става ясно — каза раздразнено Щофмахер.

Трябваше да се усмихна.

Те за пръв път виждаха Монк в истинската му, чиста, неподправена версия. Нямаха представа как работи умът му. Не искам да кажа, че и аз имах представа, но поне бях свикнала с връщането му назад, отклоненията и често пъти необяснимия начин, по който сглобяваше събитията. Аз имах предимството да знам, че накрая всичко ще си пасне и че е най-добре просто да се движа заедно с потока, отколкото да оставям под въпрос движението му.

— Очевидно е какво се е случило тук — каза Монк. — Ето го точно там на стената.

Монк посочи към избелелия участък от тапета над дивана. Щофмахер, Гешир и аз погледнахме към стената.

— Там няма нищо — каза Гешир.

— Имало е, но сега е ето там. — Монк посочи към картината с плодовете на отсрещната стена. — Тази картина е била на тази стена. Пасва си с избелелите очертания на тапета.

— Е, и? — попита Гешир.

— Някой я е преместил. — Монк се приближи и вдигна картината от другата стена, при което се показва дупка. — За да скрие това.

Гешир се приближи до дупката и надзърна през нея.

— Вижда се точно в дневната на другия апартамент — каза Гешир. — Питам се дали там не живее някоя наистина съблазнителна жена, която обича да се разхожда гола из къщи.

Щофмахер направи болезнена гримаса, но не от физическа болка.

— Това е дупка от куршум, комисар. Някой от съседите вкъщи ли си е?

— Никого не виждам — каза Гешир.

Щофмахер го сграбчи за яката и грубо го издърпа от стената.

— Имам предвид дали почука на вратата, когато пристигнахме, и дали някой ти отговори?

— Не — каза Гешир: звучеше леко нервен. — Искам да кажа, да, почуках, но не, никой не отговори.

— Накарай хазяина да я отвори — каза Щофмахер.

— Защо?

— Защото, който и да е стрелял, го е направил от другия апартамент — каза Щофмахер. — Това е изходна дупка.

Гешир излезе да намери хазяина.

Реших, че Фридерике е права. Днес домовете не са ни най-малко така добре построени като домовете, построени преди столетия. Един куршум със сигурност нямаше да успее да мине през някоя стена в нейната къща. Нямаше дори да я одраска.

Запитах се дали няма да е по-разумно да замажа стените около прозорците си с кал и да сложа камъни, вместо да сменям очуканата от времето дървена дограма на всеки няколко години.

Щофмахер се обърна към Монк:

— Откъде знаехте, че тази дупка от куршум ще е там?

— Всички улики сочеха натам — каза Монк.

— Какви улики? — попита Щофмахер.

— Дупката от куршум в дивана, избелелият тапет там, където е била картината, и малките вдлъбнатинки по дръжката на пистолета.

— Има вдлъбнатинки по дръжката на пистолета? — Щофмахер се наведе към оръжието и присви очи към него. Аз също. И двамата видяхме мъничките вдлъбнатини в най-долния край и на ръба на ръкохватката.

— Стрелецът е използвал пистолета си, за да забие гвоздеа в стената — каза Монк. — За да може да окачи картината над дупката от куршум, появила се от другия апартамент.

— Как видяхте онези следи по дръжката? — попита Щофмахер.

— Винаги забелязвам дребните неща. Това е дарба — каза Монк. — И проклетие.

— Тази част с проклятието не я схващам — каза Щофмахер.

— Ще я схванете — казах.

— Освен това има засъхнала пръст по възглавничките на дивана, където стрелецът е трябвало да застане, за да свали картината — каза Монк.

Двамата с Щофмахер погледнахме дивана. Наистина, по него имаше парченца пръст, както и пух от пълнежа на задната възглавничка и едно перо от възглавница. Той се опита да смели последното откритие.

— Значи съседът е изстрелял куршум в стената си и случайно е убил този човек — каза Щофмахер, като посочи трупа на пода. — Съседът е влязъл, сложил е пистолет в ръката на Виг, за да изглежда като самоубийство, прострелял е дивана, преместил е картината, за да скрие дупката от куршум, а после на излизане е заключил долната ключалка на вратата, за да забави откриването на тялото.

Можел е да завърти дръжката на вратата и тя да се заключи, без ключ, но не и резето, което обясняваше защо въпросът дали резето е било пуснато или не, беше толкова важен за Монк. Изглежда, всичко се връзваше, но имаше една част, която не схващах.

— Защо е прострелял дивана? — попитах.

— За да е сигурен, че от криминологичната лаборатория ще намерят следи от барут по ръката на Виг, така че да повярваме, че се е застрелял — каза Щофмахер. — После съседът е преместил картината, за да покрие дупката от куршума.

— Това е едно обяснение как са се случили нещата — каза Монк.

— И друго ли има? — попита Щофмахер.

— Възможно е съседът да не е човекът, изстрелял куршума, който е минал през стената и случайно е убил Аксел Виг.

— В такъв случай кой го е направил? — попитах.

— Същият, който е застрелял съседа — каза Монк.

[1] Героиня от американската телевизионна поредица „Убийство по сценарий“, пенсионирана учителка, пишеща детективски романи под псевдоним, която обаче постоянно установява, че работата и личният ѝ живот се припокриват. — Б.пр. ↑

[2] Полицейско заграждение. — Б.пр. ↑

16. Г-Н МОНК И СПОРАЗУМЕНИЕТО

Излязохме навън и открихме Гешир да говори с хазяина — объркан дребен човечец с мустаци, които приличаха на папийонка. Монк огледа едно перо върху изтривалката пред вратата, а после вдигна поглед към група патици и техните патета, които пресичаха пътя, запътили се към потока от другата страна. Запитах се дали ще поиска от полицията да им отправи обвинение в замърсяване.

Гешир взе от хазяина връзка ключове и ни посрещна пред вратата на съседа.

— Апартаментът е под наем, мебелиран, по договорка за заплащане „месец за месец“, от мъж на име Бруно Люполц — каза Гешир. — Живял е тук само две седмици.

— Къде работи? — Щофмахер извади от джоба си гумени ръкавици, сложи си един чифт и подаде на всеки от нас по един чифт, но Монк не ги сложи.

— Хазяинът не знае много за него — каза Гешир, — освен че е пристигнал от Берлин и плаща в брой.

Щофмахер посочи към вратата. Гешир си сложи чифт гумени ръкавици, отключи вратата и бавно я бутна да се отвори.

Първото, което забелязах, когато влязохме вътре, беше миризмата. Или по-скоро липсата ѝ. Това означаваше, че няма да намерим разлагащ се труп, което беше голямо облекчение за мен. Един ми стигаше за един ден.

Разположението на жилището беше като на другото, само че в обратен ред. Жилището беше чисто и оскъдно мебелирано, а стените бяха голи. До стената плътно беше допряно писалище, точно под дупката от куршум. Нямаше кръв нито по стените, нито по килима или по застлания с линолеум под на кухничката.

Разпръснахме се мълчаливо из дневната, оглеждайки наоколо за следи от... и аз не знам от какво.

Монк огледа пепелта в огнището, моливите и чистата хартия върху писалището и мастиленоструйния принтер върху един от

столовете.

На мен нищо не ми се струваше необичайно или не на място, но аз не притежавам уменията на Монк да забелязвам подробностите.

Последвахме двамата полицаи горе. Монк едва не се спъна, за да не настъпи едно миниатюрно перце върху едно от стъпалата. Спалнята беше малка и от нея се виждаше хотелът горе на хълма. Пред полуотворения дрешник имаше чифт мъжки всекидневни обувки, с все още завързани връзки. Вратите на дрешника бяха ожулени там, където в тях се бяха удряли други обувки, които наемателят беше изритвал от краката си.

Бях довольна от себе си, че забелязах това. Единствената причина да го забележа беше, че покойният ми съпруг, Мич, непрекъснато си изритваше обувките, без да ги развързва. Не само че ожули вратите и стените, но и си оставяше обувките по целия под, та да се спявам в тях, когато се събудех нощем, за да отида до тоалетната.

Върху неоправеното двойно легло бяха метнати чифт панталони и една риза. Монк изопна плещи. Знаех колко много мразеше всичко неоправено. Вероятно се бореше с порива да подпъхне чаршафите и да разбухне възглавниците.

Гешир отвори вратата и погледнахме вътре. Там също нямаше нищо необичайно. Труп, например. Изглежда, Монк грешеше, че тук е станало убийство.

Щофмахер си поглади мустака:

— Изглежда, че хер Люполц случайно е застрелял съседа си, опитал се е да го нагласи да изглежда като самоубийство, и след това е избягал.

— Но не си е взел никакви дрехи — каза Монк. — Те още висят в дрешника му. Куфарът му също още е там.

— Не е имал време да приготвя багаж — каза Щофмахер.

Монк наклони глава на една страна, после на друга, пристъпи от крак на крак, и изопна плещи. Щофмахер и Гешир се взряха в него.

— Нещо не е наред ли? — попита Гешир.

Можех да отговоря на този техен въпрос. Езикът на тялото на Монк не беше точно неуловим.

— Нищо не е наред — казах.

— Защо се е преоблякъл, преди да тръгне? — попита Монк.

— Може би това са дрехите му от предния ден — рече Щофмахер.

— Но те са най-отгоре върху неоправеното му легло — каза Монк, — което ме навежда на предположението, че се е преоблякъл, след като се е събудил. Ако е спал в леглото, докато дрехите са били отгоре, те нямаше да лежат така. Щяха да са се оплели в чаршафите или да са на пода.

— Ако е бягал, може би просто е искал да е облечен в по-тежки и плътни дрехи по време на пътуването си — каза Щофмахер. — Или нещо с повече джобове. Наистина не знам.

— Нито пък аз — каза Монк. — Това е мистерия.

— Не особено интересна — рече Щофмахер.

— Има и още — каза Монк и слезе долу. Последвахме го до писалището в дневната. — Очевидно е писател, но къде са му писанията? — попита Монк. — На масата има моливи и листове, а също и принтер, но в къщата няма нищо, на което действително да има писан текст. И за какво му е да си взема лаптопа, но да си оставя зарядното устройство?

Монк посочи към едно зарядно устройство в стената. Бях го пропуснала, когато оглеждах стаята, и съм сигурна, че двамата комисари също не го бяха видели.

— Просто е — каза Щофмахер. — Бързал е. Просто си е грабнал лаптопа и листовите и е избягал.

— Може да си е взел лаптопа, но не си е взел листовите. Те са били изгорени. — Монк ни отведе до камината и приклепна пред него. — В пепелта има кламери, телчета за прикрепване на хартия и спираловидни пръстени от тетрадки. За какво му е било да гори книжата си?

— Може би Люполц е бил склонен към самоубийство и дневниците му са съдържали бръщолевенията му за самоубийство — каза Гешир. — Изгорил ги е, защото са го уличавали в престъпление.

— Защо да са уличаващи? — попита Щофмахер.

— Защото може би е щял да се простреля в главата и в последния миг си е променил решението — отвърна Гешир. — Ръката му е трепнала и той е стрелял в стената, като без да иска е убил Виг. Ето защо вместо това е направил да изглежда така, сякаш Виг се е

самоубил. Бележките му щяха да ни подсказат какво се е случило всъщност. Но аз и без друго си направих това заключение.

Щофмахер отправи към Гешир унищожителен поглед:

— Това определено обяснява защо си най-добрият детектив в Лор.

Гешир засия:

— Благодаря, сър.

— А не във Франкфурт, Щутгарт, Кьолн или който и да е друг голям град — каза Щофмахер.

— Но е възможно да е станало така — каза Гешир.

— Не, не е — каза Щофмахер, после погледна към Монк за подкрепа. — Възможно ли е?

— Не мисля — каза Монк, докато изтръскваше от крачолата на панталона си друго пухче така, сякаш то щеше да разяде тъканта. — Ако смъртта на Виг е била нещастен случай, защо Люполц просто не е признал за нея? Защо да я превръща в престъпление, като избяга?

— Би предпочел вместо това да се застреля — каза Щофмахер. — Кой би могъл да живее с вината и унижението?

— Когато се е опитал да се самоубие първия път, е открил желанието си за живот — каза Гешир. — Избягал е, защото е осъзнал, че обича живота и не е искал да го прекара, преследван от вината и объркването от тази злополука.

Струваше ми се, че в този аргумент има известна логика, но в известен смисъл подкрепях Гешир след ненужно неприятната забележка на Щофмахер, затова може би бях прекалено милостива.

— Не мисля, че тук е станало така — каза Щофмахер.

— Имате ли по-добро обяснение? — попита Гешир.

— Всъщност, имам — каза Щофмахер. — Може би Люполц няма нищо общо с дупката от куршум или със смъртта на Виг. Може би е на работа, или в апартамента на приятелката си, или на екскурзия, в блажено неведение за трагедията, случила се тук в негово отсъствие.

— В такъв случай, какво е станало? — попитах.

— Някой много нервен крадец е проникнал с взлом в къщата, стреснал се е от шум в съседното жилище, и случайно е стрелял в стената — каза Щофмахер. — Нагласил е убийството да изглежда като самоубийство и после е избягал с ценните вещи на Люполц.

— Това не обяснява пепелта в огнището — каза Монк, като издиха мъничко пухче от възглавница от плота на масата.

— Може би на Люполц не му е харесало онова, което е написал, и сам го е изгорил снощи — каза Щофмахер. — Чувал съм, че писателите са много емоционални хора. Определено няма да е първият ядосан автор, който изгаря свой ръкопис.

Монк поклати глава:

— Липсва ни нещо.

— Бруно Люполц — каза Щофмахер. — Щом го намерим, загадката ще бъде разрешена.

— Не мисля така — заяви Монк.

— Бъдете сигурен — каза Щофмахер, — той ще проговори.

— Не и ако е мъртъв — каза Монк.

— Огледайте се наоколо — каза Гешир. — Няма кръв, нито следи от борба, нито труп. Ако не броите мъртвеца в съседното жилище.

— Знам, но вие казахте, че това е много спокоен и безопасен квартал и повечето хора оставят вратите си незаключени — каза Монк. — Тогава защо един обикновен крадец би дошъл тук с пистолет?

— Не би го направил — каза уморено Щофмахер.

— Но един убиец — да — каза Монк.

— Тогава защо няма кръв? — попита Щофмахер. — Защо няма тяло? Какво се е случило тук?

— Не знам — каза Монк. — Но липсва една възглавница.

Щофмахер и Гешир се спогледаха объркано.

— Каква възглавница? — попита Щофмахер.

— Люполц има двойно легло — каза Монк. — Но само една възглавница. Другата я няма.

— Какво значение има това? — попита Гешир. — Възглавниците не са ценни.

— Но от тях може да излезе доста приличен заглушител — каза Монк. — Стрелецът е използвал възглавницата от леглото на Люполц, за да заглуши изстрела. Ето защо никой не го е чул. След това се е опитал да почисти перата, но не е лесно. Ето защо тук все още има пух и перушина от унгарска гъска и защо е внесъл със себе си част от нея в апартамента на Виг.

— Защо някой ще иска смъртта на Люполц? — попита Щофмахер. — И защо няма да остави тялото? И защо му е да си прави труда да замаскира смъртта в съседния апартамент като самоубийство? Защо не остави и двете тела? Защо да остави Виг и да крие Люполц?

— Не знам отговорите на тези въпроси — каза Монк. — Но ще ви помогна да откриете това, ако вие ми помогнете с нещо.

А, значи това беше. Монк не беше забравил целта си: просто беше залагал стръвта. Никога не съм знаела, че притежава такова умение да манипулира хората.

— Какво искате? — попита Щофмахер, като бръсна малко пух от ръкава си.

— Някъде в Лор има един мъж с шест пръста на дясната ръка. Необходимо ми е да го намерите.

— Защо? — попита Гешир.

— Защото е наел някого да убие жена ми.

Монк обясни накратко какво се беше случило с Труди и какво го беше накарало да смята, че за убийството ѝ носи отговорност мъж с единайсет пръста.

— Дълбоко съжалявам за загубата ви — каза Щофмахер. — Но откъде сте сигурен, че това е същият човек, щом всъщност преди не сте го виждали лично?

— Разбрах, че е той, по същия начин, както разбрах всичко, което открих тук днес — каза Монк.

— Тук разполагахте с доказателства — каза Щофмахер. — Къде ви е доказателството, че мъжът с единайсет пръста, когото сте видял, е убиецът, когото издирвате?

Монк се потупа по гърдите, точно над сърцето:

— Споразумяхме ли се, или не?

Щофмахер кимна:

— Ще наредя на хората си да започнат да го търсят веднага щом открием Бруно Люполц.

— Дотогава убиецът на жена ми може да е изчезнал — каза Монк.

— Той може вече и да е изчезнал, но този случай е на първо място.

— Не е толкова спешно и наложително да открием Люполц — каза Монк. — Той е мъртъв.

— Не знаем това. Нищо не знаем. Ако имате някакви прозрения, бих искал да ги чуя. Междувременно ще се свържем с вас веднага, щом научим нещо ново — каза Щофмахер. — Бих ви пожелал приятен престой тук, но не мисля, че сега това действително е възможно.

Беше схванал това правилно.

17. Г-Н МОНК ПРАВИ ОТКРИТИЕ

Щофмахер беше прав: Не можехме просто да се върнем в пансиона и да чакаме. А се съмнявах дали мога да събера особен ентусиазъм за разглеждане на забележителности след онова, което вече бяхме видели. Ето защо не ви препоръчвам да се мотаете в близост до труповете, когато сте на почивка.

Пред нас нямаше много възможности за избор. Обикновено щяхме да тръгнем и да се захванем да разследваме сами. Това обаче не беше възможно тук. Не разполагахме с нужните пълномощия, не познавахме града, и не говорехме немски.

Нямах представа какво следва да направя сега. Не и Монк обаче.

— Доктор Крогър трябва да научи за това — каза Монк, когато излязохме от апартамента на смъртта.

— Не може ли да почака до сеанса ви утре? — попитах, опитвайки се да дам на доктор Крогър малко спокойствие — не че го заслужаваше.

— Това е много важно развитие в разследването на убийството на Труди — каза Монк. — Единствен той наистина разбира през какво съм минал, защото е в течение на това още от началото. Той е почувствал моята болка. За него това ще означава толкова много, колкото означава и за мен.

Не бях толкова сигурна в това, но не ми хрумваше къде другаде да отидем или какво друго можехме да направим.

— Добре — казах. — Да вървим.

Имах нужда от малко въздух, затова предложих да се качим пеша до хотела. Монк нямаше нищо против.

— По шосето ли искате да тръгнем, или по някоя от пътеките през гората? — попитах.

— По шосето — каза Монк. — Има по-малко природа.

— Казвате го, сякаш е нещо хубаво.

— Такова е — каза Монк.

— Какво ѝ е лошото на природата?

— Пълна е с мръсотия, бактерии, буболечки и животни — каза Монк. — И с нещата, които животните оставят след себе си.

— Всички оставяме отпадъци след себе си, господин Монк. Това ни е в природата.

— Виждаш ли? — каза Монк. — Пак природата. Прекарваме голямата част от живота си, като разчистваме след нея.

— *Вие* го правите — казах.

— Майката Природа очевидно си е много мръсна — каза Монк.

Къщите в района бяха построени на голямо разстояние една от друга и неопределено следваха очертанията на гората. Нямаше никакви огради, макар че се виждаха някои растения и ниски каменни зидове, очертаващи границите между имотите.

Пътят постепенно ставаше по-стръмен. Запитах се дали има пряк път през гората, по който можем да тръгнем. Но ако бяхме тръгнали по него, щях да пропусна нещо странно. Отначало погрешно сметнах, че е обща пощенска кутия, поставена на върха на стълб, но когато се приближихме, видях, че всъщност е автомат за продажба на цигари. Имаше картинки на различни марки цигари, а под всяка — ръчка, която да дръпнеш, след като пуснеш правилния брой монети в процепа.

И двамата стояхме там, взирайки се в машината, сякаш беше метеор. Никога не бях виждала уличен автомат за продажба на каквото и да било на ъгъла на улица в жилищен квартал, още по-малко пък такава за продажба на цигари, и съм напълно сигурна, че същото важеше и за Монк.

— Това е странно — казах.

— Не по-странно от каквото и да било друго в това градче — отвърна Монк.

— Питам се какви ли други автомати за продажба имат в района, и какво продават те.

— Напълно съм сигурен, че дезинфектантът не е сред стоките — каза Монк.

— Вероятно сте прав — казах.

— Обикновено съм.

Продължихме да вървим. Пресякохме един мост над малък поток и се озовахме на землището на „Франциск“.

— Никога ли не изпитвате съмнения? — попитах.

— Непрекъснато.

— За какво?

— Коя риза да облека — каза Монк.

— Всичките ви ризи са еднакви — казах.

— Именно това прави избора толкова труден — каза Монк.

— Имам предвид, за важните неща — казах, докато прекосяхме моста, по който бяхме минали с колата вчера. — Решения, които сте взели относно живота си, относно любовта, относно бъдещето.

— Когато вземам решение за нещо, то се основава върху фактите и върху това, как се предполага, че трябва да си паснат нещата — каза Монк. — Фактите са непроменими, а нещата могат да си паснат само по един начин, така че как мога да сгреша?

— Фактите могат да се променят, а нещата невинаги си пасват, както би трябвало.

— Това е ерес — каза Монк. — На твое място щях да говоря тихо. Тук за такива неща изгарят жени на кладата.

Качихме се по склона, като използвахме стъпалата, вместо да вървим по криволичеия път. Беше по-стръмно, но ми се стори по-пряк път. Монк ме последва без коментар.

— Погледнете себе си и мен — казах. — Ако вземете предвид фактите за нас и за живота ни, ние изобщо не би трябвало да си пасваме, а въпреки това работим заедно от години.

— Това е неубедителен пример — каза Монк. — Аз взех решение за теб, основано на фактите, и на това, как би трябвало да си паснат нещата, и бях прав.

— Не разбирам — казах, като спрях да си поема дъх. Трябваше да спортувам повече. — Какви факти? Какво да си пасне?

— Дългогодишната ми болногледачка беше напуснала, затова търсех способен човек, който да защитава интересите ми, да предусеща нуждите ми, и да поддържа живота ми колкото е възможно по-равномерен.

— Точно — казах и се започнах да се изкачвам отново по стъпалата. — А аз не бях медицинска сестра, секретарка или психиатър. Бях барманка и самотна майка. Това са фактите и това ме правеше неподходяща за работата.

— Забравяш, че и Шарона беше самотна майка — каза Монк.

— Какво общо има това с каквото и да било?

— Ти поддържаш дома си, бориш се с финансовите въпроси, и се изправяш пред безброй дребни проблеми, като през цялото време осигуряваш сигурен, успешен, предсказуем и сит живот за детето си. Това са факти, а аз имах нужда за мен да се грижи някой със същите тези умения. Ти се вместиш точно в мястото, оставено от Шарона. Факт и пасване — ето защо схемата проработи.

Преди Шарона и мен бе съществувала Труди, която не просто беше успявала да поддържа равновесието му. От онова, което бях чувала, докато тя била жива, всички тревоги на Монк се били уталожили. Бил почти нормален и въпреки това все пак притежавал удивителните си детективски умения.

Разбира се, разликата между Труди и нас беше, че Монк беше обичал Труди и тя също го беше обичала.

Ние държахме на него, и вероятно той също държеше на нас, но в живота му вече нямаше любов. Това беше факт, и то тъжен. Мисля, че той не търсеше човек, който отново да се вмести в живота му по този начин, и може би никога нямаше да потърси. Поне не и докато не успееше да разкрие убийството ѝ и да се освободи поне донякъде от неоправданото чувство за вина, което изпитваше за смъртта ѝ.

— Значи винаги сте прав — казах.

— По въпросите за фактите и пасването — каза Монк, — да.

— А има ли въпроси, които не включват факти и пасване?

— Не и в един подреден свят — каза той.

— Но ние не живеем в такъв — казах.

— Работя по въпроса — рече Монк.

Стигнахме до паркинга на хотела и се отправихме към фойето. Горе на склона, под дългия, покрит вътрешен двор, видях дузина хора, които се бяха събрали, бърбеха и държаха високи чаши с бира. Беше нещо като бюфет на открито. Сред тях беше и доктор Крогър. Той пресрещна един мускулист мъж в сиви памучни панталони, който тичаше по една от пътеките за разходка.

— Господин Монк — казах, — доктор Крогър е ето там.

Монк проследи погледа ми и се усмихна:

— Той толкова ще се развълнува. Толкова дълго чакахме това.

Той ме подмина забързано, като се изкачваше бързо по дървените стъпала, забити в пръстта. Бях точно зад него.

Докато се качвахме по стълбите, видях как една жена на средна възраст с фотоапарат прави знак на доктор Крогър и на мъжа в памучните панталони да позират заедно за снимка.

— Не се стеснявайте. Това е за колажа от конференцията — каза тя със силен лондонски акцент. — Искam една голяма усмивка.

— Възможно ли е да имаме нещо друго на лицата си, като те гледаме, Милдред? — каза доктор Крогър.

— Ах, вие, чаровник такъв — отвърна тя.

Мъжът обгърна с ръка рамото на доктор Крогър и двамата се усмихнаха на Милдред, за да ги снима.

Мъжът притежаваше груба, първична привлекателност, като мъжа от рекламата на „Марлборо“, само че без висящата от напуканите му устни цигара.

Милдред щракна снимката и светкавицата на фотоапарата ѝ блесна точно когато стигнахме до вътрешния двор.

Монк залитна назад, като нададе болезнен вик.

— Светкавицата ли ви заслепи? — попитах.

— Ще ми се да беше така — каза той, взирайки се в доктор Крогър, който едва сега ни забеляза.

— Ейдриън? — каза доктор Крогър. — Не би трябвало да си тук.

Монк продължи да се движи заднишком, като се препъна по стълбите и изгуби равновесие. Опитах се да го хвана, за да не падне.

— Господин Монк — казах, — какво има?

— Всичко е било лъжа — каза Монк. Още се взираше в доктор Крогър. — Той никога не е искал да ми помогне.

— За какво говорите? — попитах.

— Държал ме е далече от истината. Нищо не е било истинско. Животът ми е илюзия.

В думите на Монк нямаше никакъв смисъл, но бях свикнала с това. Винаги, когато разкриваше някаква загадка, той виждаше как късчетата и частиците на доказателствата се наместват в един показателен миг на удивителна яснота. Отнемаше му минута да обработи информацията, за да можем и ние да я видим толкова ясно като него.

Но за него тези осъзнавания обикновено бяха мигове на радост и задоволство. Това, което чувах в гласа му и виждах в лицето му сега, беше ужас. И каква загадка разрешаваше?

Обърнах се към доктор Крогър, с надеждата да ме упъти някак в тази ситуация.

И именно тогава осъзнах, че Монк не гледаше към доктор Крогър. Гледаше към мъжа, който беше застанал до доктор Крогър и беше обгърнал с дясната си ръка рамото на психиатъра.

Мъжът имаше шест пръста на дясната ръка.

През цялото ми тяло премина тръпка като от електрически шок. Почувствах се замаяна и ми призля. И съм сигурна, че моята реакция беше само една десета от онова, което изпитваше Монк.

— Ейдриън. — Доктор Крогър пристъпи напред, със загрижено изражение на лицето. — Мисля, че имаш нужда от помощ.

Монк поклати глава, обърна се и затича надолу по стълбите. Продължи да тича, докато се изгуби от поглед под хотела. Проследих го как си отива. Сълзи пареха очите ми.

Не можех да си представя ужаса и чувството за предателство, които Монк изпитваше. Целият му свят току-що беше преобърнат наопаки — а заедно с него и моят.

Доктор Крогър се приближи и застана зад мен:

— Какво го е прихванало, Натали?

Веднъж прочетох история за човек, който не можел да накара настолния си компютър да заработи правилно. След като прекарал три безплодни часа на телефона, разговаряйки със службата за поддръжка, той изхвърлил компютъра през прозореца на апартамента си на десетия етаж. За нещастие, компютърът, мониторът и клавиатурата се приземили върху покрива на една полицейска кола.

Когато полицаите го попитали защо го е направил, той свил рамене и казал:

— Просто изперках.

Изхвърлил хиляди долари. Можел да убие някого на улицата. Не е ли помислил поне за миг за онова, което се канел да направи? Не го разбирах, поне не и до онзи момент в Лор, когато изперках.

Рязко се завъртях кръгом и ударих доктор Крогър с юмрук в лицето. А когато той залитна назад, с разширени от шока очи и разкървавен нос, аз му се нахвърлих. Паднахме на земята, докато ръцете ми бяха обвити около гърлото му. Привидяха ми се звезди, но мисля, че беше просто светкавицата на Милдред, която правеше още снимки.

Няколко мъже ме сграбчиха за ръцете, издърпаха ме от доктор Крогър и ме извлякоха.

Сега, благодарение на знанията за миналото, знам какво се случи. Направих същите връзки, които Монк направи и изгуби контрол. Монк побягна. Аз преминах в нападение. И двамата бяхме осъзнали, че човекът, на когото Монк се беше доверил, за да овладее тревогите и фобиите си, може би всъщност правеше всичко по силите си да ги изостри и усили.

Човекът, на когото се беше доверил да му помогне да придобие достатъчна психическа стабилност, за да се върне на работа в полицията, може би всъщност беше работил, за да попречи това да се случи някога.

Човекът, на когото беше доверил най-съкровениите си чувства и страхове, може би помагаше на мъжа, убил съпругата на Монк, да се изплъзне и никога да не бъде заловен.

Като си помислих отново за това, изпитах желание да нанеса още няколко удара на доктор Крогър. Хвърлих се към него, но мъжете ме удържаха.

Доктор Крогър ме гледаше все едно бях някакво диво животно — каквото, предполагам, наистина бях в момента.

Мъжът с единайсетте пръста помогна на доктор Крогър да се изправи на крака и му подаде салфетка, която да подложи под разкъравания си нос.

— Какво става, Чарлс? — попита мъжът. Притежаваше плътен баритон, в който се долавяха властно звучене и европейски акцент. — Кои са тези хора?

— Все едно не знаете — обърнах се към него, като се борех да се отскубна от мъжете, които ме държаха. Искях да ударя и него.

Монк беше прав. Човекът, който беше наел някого да сложи бомба в колата на Труди, беше избягал на последното място на земята, което Монк би посетил. Но след това доктор Крогър допусна грешката да отиде там, отвеждайки Монк право при убиеца на жена му.

— Мъжът е Ейдриън Монк, един от моите пациенти — каза доктор Крогър, като притискаше салфетката към носа си. — Това е Натали Тийгър, неговата асистентка.

— Проследили са ви чак до Германия? — каза мъжът. Всички се обърнаха и ме изгледаха невярващо. — Ще се обадя на полицията.

— Няма да е необходимо — каза доктор Кругър.

— Напротив, по дяволите — заявих. — Обадете им се. Ако вие не го направите, ще го направя аз.

Доктор Кругър се приближи към мен бавно, с наклонена настрани глава. Не бях сигурна дали правеше това, за да спре кръвенето, или за да ме изгледа любопитно.

— Няма да предявя обвинения — каза доктор Кругър. — Но бих искал да разбера защо ме нападна.

— Вие ми кажете, докторе — казах и кимнах към мъжа до него. — Има ли той шест пръста на дясната ръка, или аз халюцинирам.

Доктор Кругър погледна обратно към мъжа, после отново към мен. На лицето му се изписа израз на примесено с ужас осъзнаване, когато напълно схвана случващото се.

— О, Боже мой — рече.

— Ребусът е разгадан — казах. — И вие двамата отивате в затвора.

18. Г-Н МОНК И ПЕРФЕКТНАТА БУРЯ

Над вътрешния двор се възцари тишина. Всички хора там, може би с изключение на доктор Крогър и убиеца на Трудни, бяха зашеметени. Не се случва често да видите жена да напада някого и да го обвинява в убийство.

— За какво говори тя? — попита мъжът с единайсетте пръста.

— Ужасно недоразумение — каза доктор Крогър.

— И двамата можете да спрете да се преструвате — казах. — Вече всичко свърши.

Доктор Крогър се обърна към двамата мъже, които ме държаха.

— Можете да я пуснете.

— Тя може да нарани себе си или вас — каза един от мъжете, които ме държаха.

— Натали няма да нарани никого — заяви доктор Крогър.

— Не разчитайте на това — казах.

— Тази жена очевидно е неуравновесена и склонна към насилие — каза другият мъж, който ме държеше. — Би трябвало да я арестуват и да ѝ дадат успокоителни.

— Уважавам мненията ви, господа доктори, но предвид ситуацията, нейната реакция беше напълно разбираема и оправдана — рече доктор Крогър. — Тя смята, че съм предал приятеля ѝ по изключително сериозен и дълбоко разстройващ начин.

— Направихте го — казах.

— Разбирам защо изглежда така — каза доктор Крогър, а после посочи към мъжа с единайсетте пръста. — Но той не е човекът, за когото го смяташ, и аз не съм извършил онова, което си мислиш, че съм извършил. Мога да обясня всичко.

Двамата мъже ме пуснаха, но стояха нащрек до мен, готови да ме сграбчат отново, ако внезапно се хвърлях да сграбча доктор Крогър за гърлото. Това беше разумно от тяхна страна, защото намерението ми беше точно такова.

— Ела с мен, Натали — каза той. — Можем да отидем на някое тихо място и да обсъдим това.

— Какво ще кажете за затворническа килия? — казах. — Разбрах, че в тях е много тихо.

— Нямах какво да губиш, като ме изслушаш — каза доктор Крогър. — Няма да отида никъде, а също и доктор Рахнер.

— Кой е доктор Рахнер?

— Това съм аз. — Мъжът зад доктор Крогър вдигна шестопръстата си ръка и я размаха към мен. — Същият, когото току-що обвинихте в убийство.

— Всички сте свидетели — обърнах се към всички останали във вътрешния двор. — Знаете какво сте видели и какво сте чули. Запомнете го, ако ми се случи нещо, преди полицията да стигне дотук.

— В пълна безопасност си — каза доктор Крогър. — Нищо няма да ти се случи.

С резки крачки се отдалечих от покрития вътрешен двор и слязох по стълбите до паркинга. Доктор Крогър ме последва, като притискаше салфетката към носа си. Видях, че хората във вътрешния двор ни наблюдават.

— По-далече оттук няма да отиваме — казах. — Оставам навън на открито, където могат да ни виждат.

— Наистина ли мислиш, че бих ти сторил нещо лошо? — попита доктор Крогър.

— Знам от опит, че убийците са готови на почти всичко, когато са притиснати в ъгъла и разобличени.

— Не съм убиец, Натали.

— Не, вие просто помагате на убийците да се измъкнат безнаказано — казах. — Онова, което не разбирам, е — защо?

— Не виня теб или Ейдриън, че сте си направили изцяло погрешни заключения — каза доктор Крогър.

— Това е невероятно съчетание на събитията, „перфектна буря“ от съвпадения.

— Господин Монк не вярва в съвпадения — казах.

— Те се случват — каза доктор Крогър.

— Не по този начин — възразих.

— Точно затова използвах израза „перфектна буря“ — каза доктор Крогър. — Смятате, че доктор Рахнер е човекът, уредил

убийството на Труди, и, тъй като ни видяхте заедно, че заедно сме замесени в заговор, за да измамим Ейдриън. Ти смяташ, че съм поддържал Ейдриън в безпомощно състояние и съм му пречил да се върне в полицията, за да предпазя убиеца на Труди.

— Докажете, че греша — казах.

— Това е абсурдно — каза доктор Крогър. — Със сигурност и сама виждаш, че е така.

— Това, което виждам, сте вие заедно с мъж, който има шест пръста на дясната си ръка, точно като убиеца, когото господин Монк преследва от години. Каква е вероятността да се случи такова нещо, ако това не е заговор?

— Астрономическа — каза доктор Крогър. — Но помисли си за това. Защо бих рискувал свободата си, практиката си и репутацията си да помогна на един убиец да се отърве безнаказано, след като е извършил убийство?

— Пари? Изнудване? Не знам. Вие ми кажете.

— Дойдох тук, за да присъствам на психиатрична конференция. Доктор Рахнер е световноизвестен психиатър и организатор на конференцията. Специализира в изучаване на психологическото, физическото и емоционалното въздействие на физическите аномалии върху страдащите от тях индивиди и като цяло върху обществото, в което живеят. Това е темата и целта на тази конференция и причината да съм тук, заедно с още трийсет и шестима психиатри от цял свят. В това няма нищо зловещо и то определено няма нищо общо с Ейдриън или съпругата му.

— Защо би трябвало да ви вярвам?

— Защото си разумен човек. — Доктор Крогър огледа окървавената салфетка. — Обикновено. Помисли за това, Натали. Ако бях завесен в такъв огромен заговор, щях ли наистина да съм достатъчно глупав да позволя да ме видят на обществено място, било то и на половин свят разстояние, заедно с убиеца?

Бях съкрушена.

Когато видях доктор Крогър и доктор Рахнер заедно, направих същите връзки като Монк. Двамата с Монк обикновено не мислехме еднакво, но този път стигнахме до едно и също незабавно, неизбежно и просто заключение: убиецът на Труди беше тук и доктор Крогър му помагаше. Всичко се връзваше и изглеждаше отблъскващо логично.

Но доктор Крогър изтъкна убедителен аргумент. Защо му беше да се замесва в такъв сложен заговор? Защо би допуснал да го видят открито и пред толкова много хора заедно с човек, отговарящ на описанието на убиеца на Труди Монк? Можеше ли доктор Крогър да е едновременно така способен на хладнокръвно манипулиране и така невероятно небрежен?

Ако това, както предполагаше доктор Крогър, беше перфектна буря от съвпадения, тогава това беше жестока вселенска шега за сметка на Монк.

Но ако не беше, то тогава доктор Крогър беше лукав, зъл и много опасен.

— Не знам какво да вярвам точно в този момент — казах. — Но не мен трябва да убедите.

— На Ейдриън няма да му е лесно да приеме истината — каза доктор Крогър. — Ще ми трябва помощта ти.

Това ме поставяше в прекрасно положение. Или невинен човек се опитваше да си осигури помощта ми, или съучастник на убиец се опитваше да ме превърне в част от заговора си да си играе с ума на Монк.

Нямаше да взема сама това решение.

— Още сега ще се обадя на капитан Стотълмайер и ще му съобща какво се е случило — казах. — Той ще проучи внимателно вашия разказ и ще открие истината.

— Мисля, че това е добра идея — съгласи се доктор Крогър. — Ейдриън има доверие на капитан Стотълмайер.

— Господин Монк имаше доверие и на вас.

— Все още може да ми има — каза доктор Крогър.

— Ще проверим това — заявих, като му обърнах гръб и се отдалечих.

Докато слизах по хълма, извадих клетъчния си телефон и се обадох на капитан Стотълмайер. Не ме беше грижа колко е часът в Сан Франциско. Това беше по-важно от един хубав нощен сън.

— Да? — изръмжа замаяно Стотълмайер.

— Пак съм аз — казах.

— Наясно си, че между Сан Франциско и Германия има часова разлика, нали?

— Открихме човека с единайсетте пръста — рекох. — Името му е доктор Мартин Рахнер.

— Той ли е убиецът на Труди?

— Не знаем — казах.

— Тогава защо ми се обаждаш? Сигурен съм, че тамошната полиция може да се справи с това.

— Защото го открихме да се снима заедно с доктор Крогър. Оказва се, че двамата се познават.

— Все още не разбирам какво искаш от мен.

— Не проумявате ли колко е важно?

— Дори не съм сигурен, че водя този разговор — каза Стотълмайер.

— Ако доктор Рахнер е убиецът на Труди Монк, то възможно да е използвал доктор Крогър да поддържа Монк твърде объркан психически, за да може някога да разреши случая.

— Това е доста пресилено и неправдоподобно — каза Стотълмайер.

— Или ако не са в комбина, това е най-голямото съвпадение в историята на съвпаденията.

— Наистина ли току-що каза „комбина“?

— Независимо дали е заговор или съвпадение, пак е трудно за вярване. Ето защо имаме нужда да проверите биографията на доктор Рахнер, за да разберете дали има някаква връзка с доктор Крогър, господин Монк и Труди Монк.

— А не искаш ли случайно и да се отбия до къщата ти, може би да ти поля цветята, да ти прибера вестниците или да ти измия колата?

— Знам, че ви прекъсвам съня...

— Отново — прекъсна ме той.

— Но си помислете какво означава това за господин Монк.

— Вече си използвала това като начин за постигане на целите си с мен преди тази вечер — каза Стотълмайер.

— Подейства ли?

— Ще ти се обадя, когато науча нещо — каза Стотълмайер. — Независимо кое време е.

— Просто искате да си отмъстите, като също ме събудите.

— Блестящо умозаключение — каза той, докато затваряше.

Прибрах телефона в дамската си чанта и именно тогава зърнах Монк, сгъснен под едно дърво, притиснал колене към гърдите си. Приличаше на изплашено дете.

Седнах до него и сложих ръка на тила му.

— Добре ли сте? — попитах.

— Току-що открих, че психиатърът ми заговорничи с убиеца на жена ми, за да ми попречи да се върна на работа в полицията — каза Монк. — Чувствам се направо страхотно.

— Ами ако всичко е просто жестоко съвпадение?

— А кучетата могат да говорят, земята е плоска и зърнената закуска с парченца плодове не е смъртоносна.

— Зърнените закуски с плодове не са опасни — рекох.

— Последните няколко години от живота ми са били пълна илюзия — каза Монк. — Може би не съм онзи, за когото се мисля.

— Все още сте Ейдриън Монк — казах.

— Но е възможно да нямам абсолютно никакви психологически проблеми. Може би съм най-нормалният и здравомислещ човек в Сан Франциско — каза Монк. — Разполагаме само с твърдението на доктор Крогър, че имам нужда от консултации. Може би изобщо не ми трябва помощ.

— Може би не ви трябва — казах. — Вие как смятате?

— Не знам — каза Монк. — Не мога да се съсредоточа.

— Защото вече не знаете какво да вярвате или на кого да имате доверие.

— Заради онази каменна стена там — каза той. — Няма два камъка с еднаква форма. Кой може да мисли, докато става всичко това?

Проследих погледа му. По протежение на единия край на землището на хотела имаше нисък каменен зид, направен от стотици различни камъни. Не чувах да вдигат врява.

— Тогава престанете да я гледате — казах.

— Пак ги усещам — рече Монк.

— Тогава да отидем някъде другаде — предложих.

— От такова нещо не можеш да избягаш — каза той. — То те преследва.

Мисля, че това изказване до голяма степен отговаряше на въпроса дали Монк все още има нужда от психологически консултации, но го оставих без коментар. Вместо това споделих с

Монк всичко, което доктор Крогър ми беше разказал за доктор Рахнер и „перфектната буря“ от съвпадения.

— Доктор Крогър настоява, че няма връзка между този човек с единайсет пръста и онзи, виновен за убийството на Труди — казах. — Не знам какво да вярвам.

— Нито пък аз — каза Монк. — По отношение на доктор Крогър или по отношение на мен самия.

— Обадох се на капитан Стотълмайер и го помолих да провери историята на доктор Крогър. Каквото и да изрови, то би трябвало да ни помогне да определим истината — казах. — Но какво вярвате по отношение на себе си, си зависи изцяло от вас, господин Монк. Винаги е било така. Вие решавате кой сте. Никой друг няма тази власт.

— Откакто Труди загина, ми казват, че вече не съм психически или емоционално способен да функционирам сам или да бъда полицай. Вярвах каквото ми казваха.

— Смятате, че това е сбъдващо се от само себе си пророчество — казах. — Казват ви, че сте определен човек, и вие се превръщате в този човек.

— Може да е било заговор, за да ме накарате да си мисля, че съм луд, когато, всъщност, аз съм олицетворение на нормалността.

— Аз не бих стигнала толкова далече — казах.

— Именно доктор Крогър каза, че не мога да се грижа сам за себе си, именно той каза, че имам нужда от болногледачка — каза Монк. — Ами ако Шарона също е била замесена в заговора? По този начин са можели да ми промиват мозъка денонощно.

— Шарона никога не би направила нещо, за да ви нарани — казах. — Тя държи на вас, също както и аз.

Монк ме погледна, изправи се припряно и се дръпна на поне три стъпки по-назад от мен, сякаш бях заразна. Разбрах какво ще последва.

— Може би и ти си посветена в това — каза той, като насочи обвинително пръст към мен.

— Вие ме намерихте, господин Монк. Помните ли?

— Не, капитан Стотълмайер беше — каза Монк. — Като се замисля, той също не би подкрепил връщането ми на работа. Може би и той е замесен в това. Може би всички сте замесени.

— Добре, сега просто се държете като параноик — казах.

— Така ли? — рече Монк. — Доктор Крогър ли те подучи да кажеш това? Да не би да иска да прибави и параноя към осакатяващата самоличност, която ми създаде?

— Чуйте се, господин Монк — казах. — Започвате да откачате.

— Разкрил съм всички убийства, които съм разследвал, с изключение на убийството на съпругата ми. И сега знам защо. Всички са работили против мен, замъглявали са ума ми с лъжи и илюзии, за да не видя истината.

— Ако съм била в комбина с доктор Крогър, защо ви помогнах да дойдете в Германия? — попитах. — Защо да рискувам да разкрия заговора ни? Трябва да съм пълна некадърница, за да го направя.

За миг Монк се замисли върху това.

— В думите ти има логика.

— И вие щяхте да си зададете същите тези въпроси, ако се бяхте замислили за миг — казах. — Трябва да се успокоите и да премислите нещата.

— Ако си била част от него, щеше да намериш начин да ми попречиш да се кача на онзи самолет — каза Монк. — Най-малкото, щеше да предупредиш доктор Рахнер, че идвам, за да не е тук, когато пристигна.

— Точно така. Сега помислете за капитан Стотълмайер — казах. — Ако беше на тяхна страна, щеше ли да ви наеме като консултант на полицията, да ви позволи да си изградите увереност, да усъвършенствате уменията си, и да възстановите репутацията и надеждността си като детектив?

Монк кимна:

— Не, нямаше. Щеше да ми отнеме възможността да работя и да ме накара да смятам, че съм си изгубил уменията.

— Съгласна съм с вас, че тук става нещо много странно, господин Монк, но не можете да позволите параноята да замъгли преценката ви.

— Трябва да изчистя ума си и да се съсредоточа единствено върху фактите.

— Сега вече говорите смислено — казах.

— Защото ако се поддам на параноята, те печелят.

— Те? — попитах.

— Всички, които са плъзнали навън да ме издирват — каза той.

19. Г-Н МОНК И СЛЕДЕНЕТО

Заслизахме мъчително надолу по хълма към къщата на Виг. Полицаяте си бяха отишли, но бяха оставили имота ограден с ивица от полицейска лента. Това беше единственият знак, че е възможно на тази тиха улица да е било извършено двойно убийство.

Продължихме към центъра на селцето, използвайки шпиловете на църквата и часовниковата кула като ориентир.

— Е, какъв е планът? — попитах.

— Ще поискам от главен комисар Щофмахер да арестува доктор Рахнер и да го изпрати в Сан Франциско, за да бъде съден за убийство — каза Монк.

— Не мислите ли, че ще им трябват повече доказателства от допълнителния му пръст и честната дума на един мъртъв бомбаджия?

— Очевидно е, че е виновен в нещо — каза Монк.

— Защото вие твърдите така?

— Защото има единайсет пръста — каза Монк. — Трябва само да го погледнеш, за да видиш, че е небалансиран.

— Това е физическа аномалия — поясних. — Нищо не означава.

— Кой знае още в какви отношения може да е небалансиран?

— Пръстът му не е физическо изражение на по-дълбоки проблеми.

— Разбира се, че е. Това е начинът на природата да ти отправи предупреждение — каза Монк. — Би ли яла пиле, което има две глави, или риба с три очи?

— Вероятно не — казах. — Но говорим за личността на един човек, а не за това дали е годен за ядене. Не може да съдите за някого на основание на някакъв физически дефект. Това е несправедливо и безчувствено.

— Знаеш какво казват. Ако не можеш да изядеш някого, не бива да му се доверяваш.

— Кой казва това?

— Новият ми съсед — каза Монк.

— Говорили сте с него само веднъж, и аз бях там — казах. — Не е казал това.

— Това е общоприета канибалска поговорка.

— Откога сте експерт по канибалите?

— Откакто един от тях се нанесе в моята сграда — каза той.

Дори и да съществуваше заговор срещу Монк, бях съвсем сигурна, че диагнозата на доктор Кругър относно умственото му здраве беше абсолютно точна.

Открихме Щофмахер на бюрото му в полицейския участък, вдигнал огледало към лицето си, като оглеждаше мустаците си, решейки ги с малко гребенче. Не изглеждаше особено доволен да ни види застанали на гишето в преддверието.

— Нямам новини, които да споделя с вас — каза Щофмахер, без да се надига от бюрото си. — Не сме намерили Бруно Люполц или вашия заподозрян с единайсет пръста.

— Ние го намерихме — каза Монк. — В хотела на хълма е.

— Люполц?

— Другият — казах.

Монк каза:

— Казва се доктор Мартин Рахнер и присъства на същия семинар като моя психиатър. Какво мислите за това?

— За психиатрите не е необичайно да посещават конференции по психиатрия — каза Щофмахер. — Независимо по колко пръста имат.

— Мисля, че това е някаква конспирация — каза Монк. — През всичките тези години моят психиатър е помагал на убиеца на жена ми да се укрива, за да не бъде заловен.

Щофмахер остави огледалото и гребена.

— Това звучи откачено.

— Точно това иска моят психиатър да мислите — каза Монк.

— Особено когато е казано от пациент, последвал психиатъра си дотук чак от Съединените щати — каза Щофмахер.

— Точно това е най-хубавото — каза Монк. — Кой би ми повярвал?

— Убедителен аргумент — рече Щофмахер.

— Неговият или моят?

— Неговият — каза Щофмахер. — А той дори още не го е изтъкнал.

— Но вие няма да се хванете на този аргумент — каза Монк. — Защото на местопрестъплението в дома на Люполц вече ви доказах, че съм сериозен, интелигентен и разумен.

— Да ги арестувам ли очаквате? — попита Щофмахер.

— Това би било чудесно — каза Монк.

— Разполагате ли с доказателство за вината им или с убедителни заповеди за арестуването им?

— Необходими ли са такива в Германия? — попита Монк.

— Тук се придържаме към законите — каза Щофмахер. — Ние сме цивилизована държава.

— Ако това беше вярно, нямаше да имате калдъръмени улици — каза Монк.

— Какво? — попита Щофмахер.

Обадих се бързо, преди Монк да е започнал да изглежда още по-безумен.

— Господин Монк ще ви бъде признателен, ако проверите биографията на доктор Рахнер и го държите под око.

— Ще видя какво мога да направя — каза Щофмахер. — Боя се обаче, че дори сега разследването на убийството изисква впрягането на работа на всичките ни ресурси. Точно в момента всичките ми полицаи са заети да търсят Бруно Люполц.

— Разбирам — казах.

— А аз — не — рече Монк. — Люполц е мъртъв.

— Не сме сигурни в това — каза Щофмахер.

— Аз съм — каза Монк. — Не се тревожете — телата си имат начин да се появяват. Така че можете да разследвате доктор Рахнер и да наблюдавате всяко негово движение, докато някой открие трупа.

— Ако има труп за намиране, бихме искали да го намерим ние — каза Щофмахер. — Приятен ден, господин Монк.

— По дяволите, приятен ще е и още как — каза Монк и излезе.

Последвах го.

Монк пристъпваше внимателно от камък на камък, почти сякаш играеше на „дама“.

— Наистина ли мислите, че е добра идея да дразните Щофмахер? — попитах. — Имаме нужда от помощта му.

— Той крие нещо — каза Монк.

— Раздразнението си — казах.

— Ами ако и той е замесен в заговора?

— Мислех, че няма да позволите на параноята да ви обсеби — казах.

— Не позволявам — каза Монк. — Но целият град е извратен. Огледай се.

— Добра идея — казах.

— Кое?

— Хайде да се поогледаме наоколо — казах. — Не можем да направим нищо, докато не получим новини от полицията в Сан Франциско или тукашната полиция. Със същия успех можем междувременно да опознаем и да почувстваме мястото.

— То вече буди в мен определено чувство — каза Монк. — Гадене.

— Е, имате ли по-добра идея?

Монк посочи към хълмовете:

— От години търся убиеца на жена си. Точно сега той може да е там горе в хотела. Няма да го оставя да се измъкне.

— Какво ще правите? — попитах.

— Ще стоя на пост пред хотела — каза Монк. — Ако се опита да си тръгне, ще го следвам като сянка, ако сянката му имаше десет пръста, вместо единайсет.

Не можех да отида да разглеждам забележителности, докато той стоеше там на пост, затова неохотно тръгнах с него. Тръгнахме нагоре по пътя към „Франциск“, спирайки на моста, който пресичаше поточето. Ниските стени от двете страни на моста ни предоставиха място за сядане.

— Това е единственият начин за влизане или излизане с кола от имота — каза Монк.

— Всъщност не е — казах. — Има горски път в далечния край на паркинга и дузина пешеходни туристически пътеки. Ако поиска да си тръгне, никога няма да разберем.

— Откъде знаеш?

— По протежение на пътеките има карти и исторически знаци — казах. — Погледнах един от тях.

— Ще ни трябват още хора — каза Монк. — Но междувременно ти можеш да се заемеш с патрулиране.

— Какво означава това?

— Аз ще остана тук — каза Монк. — Ти обходи пътеките.

— Не мога да бъда на всички пътеки едновременно — казах.

— Това е най-доброто, което можем да направим — каза Монк.

— Ние ли? — казах. — Аз съм тази, която трябва да извърви цялото това ходене. Защо не тръгнете вие да патрулирате?

— Може да се сблъскам с природата — рече Монк.

Когато постави нещата по този начин, идеята за следобед, прекаран в спокойна разходка из гората, ми се стори много по-привлекателна, отколкото да седя на моста с него.

— Добре — казах. — Ще го направя.

— Докладвай ми на всеки час — каза Монк. — Да си сверим часовниците.

Това беше по-лесно да се каже, отколкото да се направи. Отне ни двайсет минути да си сверим часовниците с точност до секундата, а на всичкото отгоре — и още две минути само за да потвърдим, че тиктакат с едно и също темпо.

След като свършихме, тръгнах нагоре по хълма да проверя дали доктор Рахнер още е в хотела и да взема карта на пътеките.

Жената на рецепцията ме уведоми, че доктор Рахнер изнася лекция в конферентната зала на приземния етаж. Даде ми карта на пътеките. Беше на немски, но проследяването на илюстрациите беше достатъчно лесно.

Преди да тръгна да патрулирам, се разходих около хотела, като надничах в прозорците, докато видях разположена на приземния етаж стая, пълна с хора. Промъкнах се по-близо, сниших се зад един храст и надникнах през прозореца възможно най-тайно. Тревожех се, че ако някой ме види — мен, лудата жена, опитала се да убие един от посетителите — може да се обадят на полицията. Нямаше да е от помощ за нашата кауза, ако и Щофмахер ме смяташе за луда.

Видях доктор Рахнер зад един подиум, докато правеше презентация с помощта на „Пауър Пойнт“. Доктор Крогър беше в публиката и си водеше бележки. Носът му беше подут. Почувствах как

ме жегна чувство на вина. Обикновено не раздавам юмруци на хората. Ако доктор Крогър се окаже невинен, щеше да се наложи да му изпратя кошница с плодове или нещо подобно.

След като се уверих, че целта ни още е там, се измъкнах, избирайки наслуки една пътека, и започнах да се разхождам безцелно. След няколко минути бях погълната от гъстата гора, а температурата сякаш падна с поне десет градуса. Тъй като задачата ми беше да патрулирам по възможните пътища за бягство, избирах пътеки, които ми позволяваха да обикалям в кръг наоколо.

Беше загуба на време, но го намирах за отпускащо. Единствените звуци, които чувах, бяха птичите песни, шумоленето на вятъра сред дърветата, и собствените ми стъпки по сухите листа и пръстта. Нямаше никой, освен мен.

Не виждах нищо, освен дървета и ниски храсти. Нямаше витрини, пълни със стоки, нито реклами, опитващи се да ме съблазнят да си похарча парите.

Въздухът беше свеж и наситен с мириса на бор, цветя и влажна пръст. Беше толкова хубаво да си поемеш дъх, без да усетиш миризмата на изгорели газове, цигарен дим или нещо пържено.

Но все пак усетих мирис на нещо познато, нещо, което ми напомни за дома, и то не по приятен начин. Подуших отново и последвах миризмата.

Не ми се наложи да се отдалечавам много. Пътеката водеше до сечище с кално езерце, заобиколено от бурени. Във въздуха се носеше постоянно жужене, но не идваше от електрически жици.

Идваше от мухите — онези, привлечени към тялото на мъж, който лежеше проснат по очи на пътеката. Носеше шорти за бягане, тениска и нови бели обувки за бягане.

Не ми беше необходимо да му меря пулса, за да разбере, че е мъртъв.

20. Г-Н МОНК СЕ СРЕЩА С ПРИРОДАТА

Имах клетъчен телефон, но не знаех дали имам покритие. А дори и да имам, не разполагах с номера на полицейското управление, нито знаех как да се обадя на „Информация“, за да го взема.

Нямах избор, освен да оставя тялото, където си беше, да отбележа местонахождението му върху картата на пътеката, която носех, да се върна в хотела и да помоля жената на рецепцията да се обади на полицията.

Така че направих именно това.

Жената на рецепцията, същата, която ми даде картата на пътеката, ме погледна объркано, след като ѝ казах какво искам от нея.

— Не съм сигурна, че разбирам — каза тя.

— Бих искала да се обадите на главен комисар Щофмахер в полицейското управление на Лор и да му кажете, че съм открила мъртво тяло на една от пътеките.

— Мъртво тяло на какво?

— На човек — казах. — Мъж.

Тя вече беше бледа, но сякаш пребледня още повече. Ако пребледнееше още малко, някой можеше по погрешка да сметне и нея за труп.

— Видели сте мъртвец?

Ето какво става, когато пътувате с Ейдриън Монк. Дори не е нужно той да е заедно с вас.

— Да, видях — казах. — Точно затова ви моля да се обадите на полицията.

— Някой от нашите гости ли беше? — попита тя.

— Има ли значение? — казах. — Кажете на Щофмахер, че ще се срещна с него на моста.

Излязох и тръгнах надолу по хълма. Видях как Монк крачи насам-натам, поглежда часовника си и вдига поглед към мен. Не ми беше нужно да виждам лицето му, за да почувствам неодобрението му.

Бях закъсняла за уговорената среща на всеки час, но смятах, че имам добро оправдание.

— Сверхме си часовниците — каза Монк, когато се приближих. — Следователно знаеш, че се явяваш с двацет минути закъснение.

— Доктор Рахнер е още в хотела — казах. — И или съм намерила Бруно Люполц, или броят на убийствата в това градче се увеличава със зашеметяваща бързина.

— За какво говориш?

Беше хубаво поне веднъж за разнообразие да не съм аз тази, която задава този въпрос.

— Намерих труп на пътеката — казах.

— И го остави там?

— Какво друго се предполагаше да направя? — попитах.

— Да останеш при тялото и да изпратиш някой минувач да уведоми полицията.

— Това е пътека насред горския пущинак — казах. — Наоколо нямаше никой друг.

Монк се намръщи:

— Ето защо би трябвало да сложат охранителни камери там навън. А също и лампи, павирани пътища, и тротоари.

— Тогава това няма вече да е пътека в пустошта — казах.

— Щеше да е една подредена пътека — каза Монк, — което винаги е по-добре.

Две сребристосини полицейски коли се зададоха по пътя и спряха на моста. В едната кола бяха офицер Шуст и още един полицай, когото разпознах като един от онези пред къщата на Виг. В другата бяха Гешир и Щофмахер.

Щофмахер и Гешир излязоха от колата си и се приближиха към нас.

— Разбрах, че сте открили труп — каза Щофмахер.

Кимнах.

— Сигурна ли сте? — попита Гешир. — Може би просто е бил задрямал.

— Мога да разпозная мъртво тяло, когато го видя. — Извадих картата си и посочих мястото. — Ето го точно тук, на пътеката до едно плитко езерце. Не можете да го пропуснете.

— Защо не ни покажете? — каза Щофмахер.

Тръгнах към колата заедно с двамата детективи, но после забелязах, че Монк не ни следваше. Погледнах назад и го видях все още да стои на моста.

— Няма ли да дойдете? — попитах.

— Не мога да напусна поста си — каза Монк.

— Какъв пост? — попита Щофмахер.

— Той стои на стража — казах, — за да е сигурен, че доктор Рахнер няма да напусне хотела.

Щофмахер посочи към полицейската кола с двамата полицаи вътре:

— Те са тук точно затова. Следя този район. Никой няма да влезе или да излезе без мое позволение.

— Кой наблюдава пътеките? — попита Монк.

— Никой. Не разполагам с достатъчно хора за това — каза Щофмахер. — Но ще изпратя полицаи в хотела, за да се погрижи никой да не напуска мястото.

— Но сградата има няколко входа и изхода — каза Монк.

— И на всичките има охранителни камери, които изпратеният от мен полицаи може да наблюдава от позицията си във фоайето — поясни Щофмахер. — Това удовлетворява ли ви?

— Мога да го преживея — каза Монк.

— Това е такова облекчение за мен — рече Щофмахер.

Гешир докара четирима ни до паркинга на хотела. Излязохме от колата, намерихме началото на пътеката и тръгнахме.

— Внимавайте — каза Монк. — Навсякъде има природа.

Той заби глава в раменете си и притисна ръцете си толкова плътно до тялото, колкото можеше, за да не се докосва до нищо, докато пристъпваше предпазливо надолу по пътеката.

— Разбрах, че не вярвате в съвпадения — каза Щофмахер. — Така че може би можете да обясните защо първото убийство в града ни от пет години насам стана в деня на пристигането ви.

— Лош късмет — каза Монк.

— А после, когато изчезва някой, който според вас е мъртъв, по една случайност именно вашата асистентка се натъква на тялото и доказва, че сте прав.

— Още по-лош късмет — казах.

— Внимание, още природа — провикна се Монк. — Бъдете предпазливи!

— Защо? — попита Гешир. — Тук нищо не може да ни нарани.

— О, сериозно? — Монк посочи към нещо в пръстта покрай пътеката. — А на това как му казвате?

— Заешки изпращания — каза Гешир.

— Навярно сега няма да бъдете толкова небрежен по отношение на безопасността ни — каза Монк, а след това посочи към един ниско надвиснал клон. — Пазете се от този лист! Пазете се от листа!

Монк се сниши много повече, отколкото беше необходимо, за да избегне листата, а после погледна назад, сякаш се страхуваше, че може да хукнат да го преследват.

Щофмахер се обърна към мен:

— „Лош късмет“ не е ли просто друг начин да се каже „съвпадение“?

— Всъщност не — казах. — Може би е така в Германия.

Извърнах глава, сякаш нещо беше привлякло вниманието ми, но всъщност не исках да му позволя да открие лъжата, изписана по цялото ми лице. Не беше нужно да си правя труда. В същия миг Монк нададе измъчен писък и заподскача наоколо на един крак, което привлече вниманието на всички.

— Какво има? — попитах.

— Моля те, Господи, измъкни го. — Монк сграбчи Гешир, за да се задържи, и вдигна крак към мен. — Побързай.

Приклекнах и огледах подметката на обувката му, като очаквах да видя крака му, набоден на гвоздей или железопътен шип. Но нямаше дори трън.

— Не виждам нищо — казах.

Щофмахер се наведе до мен:

— Нито пък аз.

— И двамата ли сте слепи? — изпищя Монк. — Точно на средата на стъпалото ми е!

Присвих очи и успях да различа камъче, съвсем малко по-голямо от песъчинка, заклещено в един от грайферите на обувката му.

— Имате предвид това миниатюрно камъче? — попитах и го изчоплих с нокът.

Раменете на Монк увиснаха от облекчение:

— Благодаря.

Щофмахер изгледа невярващо Монк:

— Можехте да почувствате това?

— Ако някой ви измъкнеше окото с вилица, вие щяхте ли да усетите? — рече Монк.

— Разбира се, че щях.

— Тогава не задавайте глупави въпроси — каза Монк и закуцука по пътеката. — Още колко път има до това тяло?

— Не много — поясних.

— Хубаво — каза Монк. — Защото ако трябва да се отдалечим още много, и четиримата може да свършим точно като него.

— Може да настъпим заешки изпражнения и да умрем — рече ухилено Гешир.

— Ако настъпя заешки изпражнения, не чакайте природата да извърши безмилостното си дело — каза Монк. — Просто ме застреляйте.

Щофмахер се наведе към мен и прошепна:

— Не бих приел вашата работа дори за всичките пари на света.

— А на мен ми плащат значително по-малко от това — казах.

— Тогава защо я вършите? — попита той.

— За да посещавам екзотични места — казах.

Точно тогава започнахме да усещаме миризмата на тялото. Натъкнахме се на самия труп няколко мига по-късно. Монк го видя пръв и разпери ръце, за да ни възпре да се приближим повече. Ръката му докосна едно листо и той я дръпна рязко назад, сякаш се беше изгорил.

— Мокра кърпичка! — махна ми Монк като обезумял. Измъкнах от дамската си чанта една мокра кърпичка и му я дадох.

Той си почисти ръцете, даде ми използваната кърпичка и направи две предпазливи крачки напред. Щофмахер си сложи гумени ръкавици и помоли Гешир да се обади на съдебния лекар и на съдебномедицинския екип. Гешир кимна, извади клетъчния си телефон и се обади.

Монк наклони глава и разпери ръце пред себе си, сякаш усещаше как горещината се надига от земята, докато вървеше.

Щофмахер бръкна в джобовете си и извади два малки калъфа за обувки, които приличаха на сини шапки за баня. Нахлузи ги върху

обувките си, после извади от джоба си още два и ми ги подаде.

— Какво прави той? — попита Щофмахер.

— Аз го наричам „Монк Дзен“ — казах, докато нахлузвах калъфите върху обувките си. — Мисля, че се опитва да почувства какво не е наред.

Монк спря, погледна към краката си, и започна да хленчи.

Щофмахер ме погледна:

— Това нормално ли е?

— Това е разтегливо понятие, когато става въпрос за господин Монк — казах и тръгнах към него.

— Дръпни се! — изкрещя Монк, като вдигна ръка във възпиращ жест. — Никой да не мърда!

— Какво има? — попита Гешир. — Да не сте застанали върху мина?

Щофмахер изгледа Гешир унищожително:

— Защо тук ще има мина?

— Не знам. — Гешир посочи към Монк: — Питайте него.

— Това е по-лошо. — Монк говореше много бавно. — Поне с мината горещата целувка на смъртта идва бързо.

— Какво може да е по-лошо от една мина? — попита Гешир.

— Земята около мен изглежда суха, но всъщност е влажна — каза Монк. — Имам кал по обувките. За мен е твърде късно, но не и за вас. Вървете. Спасявайте се, докато още можете.

Щофмахер промърмори нещо на немски, за което съм почти сигурна, че беше ругатня, измарширува покрай Монк и приклекна до тялото. Гешир отиде при него.

Монк остана на мястото си и трепна. Останах при шефа си, както подобава на вярна асистентка, каквато съм. Освен това, нямах желание да се навеждам над вмирисан труп.

Мъртвецът изглеждаше прехвърлил четирийсетте. По месестите му бузи имаше набола двудневна брада и беше с бледа кожа, но може би това беше само защото беше мъртъв. Главата му беше обърната настрани, очите и устата му бяха отворени.

— Той е по спортен екип и носи обувки за бягане — каза Щофмахер. — Сигурно е тичал из гората, когато е умрял.

— Бил е убит — каза Монк.

Гешир претърси джобовете на мъжа с облечените си в ръкавици ръце и измъкна тънък портфейл. Прегледа съдържанието му.

— Това е Бруно Люполц — каза Гешир. — Кредитните му карти са все още в портфейла му. Има също и около шейсет евро в брой.

— Не виждам никаква кръв или следи от насилие — каза Щофмахер. — Няма порезни рани, няма дори синина.

Гешир погледна назад към Монк:

— Сгрешихте. Не е застрелян.

— Може би е бил отровен — казах.

— Независимо дали е отровен или не — каза Щофмахер, — това изобщо не съвпада с теорията на Монк за случилото се в къщата.

— Съвпада с моята — каза Гешир.

— Че Люполц случайно е убил Виг, докато се е опитвал да се застреля — каза Щофмахер.

Гешир кимна:

— Люполц е бил толкова разстроен от онова, което е извършил, че е избягал в гората и се е отровил.

— Защо да не го направи в апартамента си? — попитах.

— Опитвал се е да се дистанцира от деянието си — каза Гешир. — Ето защо е направил да изглежда така, сякаш Виг се е самоубил. Люполц не е искал да умре като убиец.

Щофмахер кимна одобрително:

— Може да си попаднал на нещо.

— Единственото, на което е попаднал, е едно перо — каза Монк.

— Какво? — каза Гешир.

— Повдигнете си левия крак — каза Монк. Гешир го направи. В калта имаше перо. — Това перо е същото като онези, които открихме в апартамента на Люполц.

— Е, и какво от това? — каза Щофмахер. — Логично е да настъпи и повлече със себе си неща от собствения си апартамент.

— Възглавницата е експлодирала, когато убиецът я е използвал като заглушител — каза Монк. — Ето защо имаше пера из целия апартамент. Това перо доказва, че съм бил прав.

— Но перата не бяха из целия апартамент — възрази Гешир.

— Защото убиецът е разчистил повечето от тях — каза Монк.

— Но Люполц не е застрелян — каза Щофмахер. — Следователно не е имало убиец, нито заглушител, нито експлодирала

възглавница. Това тяло доказва, че сте сгрешили.

Монк поклати глава:

— Нещо ни липсва.

— Онова, което липсва, е разбираемо обяснение за смъртта на тези двама души — каза Щофмахер. — Трябва да се върнем към началото и да преосмислим всичките си предположения.

— Имате предвид *неговите* предположения. — Гешир посочи към Монк.

— Също и твоите — каза Щофмахер. — И моите.

— Имате предположения? — рече Гешир.

— От време на време ми се случва да мисля за разследването, което провеждам — каза Щофмахер. — Просто не смятам за нужно да споделям с теб всички мисли, които минават през ума ми.

— И двамата задълбавате в несвързани със случая подробности — каза Монк. — Трябва да се абстрахирате от тях и да се съсредоточите върху онова, което е наистина важно тук.

— И какво е то? — попита Щофмахер.

— Обувките ми — каза Монк. — Покрити са с кал.

— Пред нас има труп — изсъска Щофмахер. — Вашите мръсни обувки нямат значение.

— Ами неговите? — попита Монк, като посочи към Люполц. — Как е стигнал дотук, без да ги изцапа дори с петънце пръст?

Погледнахме към маратонките на Люполц. Бяха лъщящи от белота и съвсем чисти, връзките бяха завързани на спретната двойна фльонга.

Това определено усложняваше нещата.

21. Г-Н МОНК ПОЛУЧАВА НОВИНИ

Гешир си потърка брадичката. Щофмахер нави края на огромния си мустак. А аз започнах да пляскам с длан по мухите, които жужаха около мен, докато обмисляхме последиците от наблюдението на Монк.

Люполц не беше отишъл сам дотам.

Следователно как се беше озовал на пътеката? Ако не беше доплавал дотам, тогава това означаваше, че някак е бил пренесен. И най-вероятно беше да не е бил жив, когато това се беше случило.

Това обяснение обаче повдигаше още повече въпроси.

Защо не го бяха оставили в къщата му? Защо му е било на някой да захвърля тялото му на туристическа пътека? Как беше умрял? Защо нямаше никакви следи от насилие? По какъв начин беше свързана смъртта му — ако изобщо беше свързана — с насилствената смърт на Аксел Виг? Или беше просто поредното причудливо съвпадение в един ден, изпълнен с чупещ всички рекорди брой подобни съвпадения?

Това бяха само някои от въпросите, които минаваха през ума ми, и вероятно бяха и сред онези, за които мислеха Щофмахер и Гешир.

— Има още — каза Монк.

Щофмахер въздъхна:

— Разбира се, че има.

— Погледнете как са завързани връзките на обувките му. Началният възел и завършващата флъонга са съвършено балансирани. Това е енциклопедичен пример за норвежкия моряшки възел. Но, както съм сигурен, че си спомняте, обувките, които беше изритал, без да ги развързва, в спалнята си, бяха завързани с немарливи неправилни възли.

Спомнях си обувките, но не и възлите. Не обръщам внимание на същите неща като Монк. Също така не бих могла да ви кажа и колко паркингови броячи има на Маркет стрийт, колко сусамови семенца има върху едно хлебче за хамбургер, или пък дали в дрешника ми има закачалки, които не са обърнати в една и съща посока.

— Намеквате, че някой друг му е обул обувките — каза Щофмахер.

— И го е облякъл в този екип за бягане — каза Монк. — Вероятно е бил същият човек, който е захвърлил тялото му тук. Всичко това е било инсценирано.

— За да ни подсказе какво? — попита Гешир.

— Още не знам — каза Монк. — Но е било импровизирано набързо. Ако убиецът беше планирал това предварително, нямаше да е толкова немарлив.

— Непрекъснато повтаряте „убиецът“ — каза Щофмахер. — Но все още нищо не показва, че Люполц е бил убит.

— Бил е — каза Монк.

Чух шум от приближаващи се хора. Обърнах се и видях дузина хора в еднакви жълти найлонови работни дрехи, задаващи се с резки крачки нагоре по пътеката. Носеха метални кутии, камери, торба за трупове и носилка. Предположих, че са съдебният лекар и първата вълна криминалисти.

— Би трябвало да изгребете езерото с драга — каза Монк, като посочи с глава към калния кафяв напоителен изкоп на няколко метра от пътеката.

— За какво? — попита Гешир. — Нищо не търсим.

— Там е изчезналият лаптоп — каза Монк. — Предполагам, че именно там го е хвърлил убиецът, в торбичка от прахосмукачка, натъпкана с пера и калъфка за възглавница, след като е извадил твърдия диск.

Криминалистите започнаха да правят снимки и се заловиха за работа около тялото. Един мъж, за когото предположих, че е съдебният лекар, приклекна до Щофмахер и започна да оглежда тялото.

— Мисля, че оттук нататък ние можем да поемем нещата — каза Щофмахер на Монк. — Оценяваме всички съвети, които ни дадохте.

— Ами моят проблем? — попита Монк.

— Ще се свържем с вас в пансиона, в който сте отседнали, ако научим нещо по време на разследването — каза Щофмахер.

— Лесно ви е да го кажете — рече Монк. — Как се предполага да стигна дотам?

Щофмахер изглеждаше объркан, затова му обясних положението.

— Господин Монк има предвид калните си обувки — казах. — Ако направи една крачка, рискува да се изкаля още повече.

Щофмахер въздъхна и каза нещо на немски на двамата мъже с носилката. Те приближиха носилката до Монк.

— Те ще ви занесат обратно до колата — каза Щофмахер.

Двамата мъже вдигнаха носилката и Монк внимателно се намести върху нея.

— Знаех си, че точно така ще си тръгна оттук — нещастно каза Монк. — Поне не съм в чувала за трупове.

Монк трябваше да си смени обувките в мига щом се върнахме в пансиона. Няколко минути по-късно излезе от стаята си, обут в чифт обувки „Хъш Пъпис“, същите като онези, които беше събул, понесъл мръсния си чифт в запечатана найлонова торба, която държеше на една ръка разстояние.

— Изхвърляте си обувките? — попитах.

— Какъв друг избор имам?

— Бихте могли да ги почистите.

— Само едно нещо ще почисти тези обувки. — Монк подаде торбата на Хайко Шмид, докато излизахме. — Незабавно изгорете това.

Отправихме се за ранна вечеря на същото място, което посетихме предната вечер. Този път бях по-дръзка. Поръчах си виенски шницел и бях приятно изненадана, когато не донесоха на масата хотдог.

Докато растях в Монтерей, в Калифорния имаше верига ресторанти за бързо хранене, наречена „Виенският шницел“, в която сервираха голямо разнообразие от противни хотдози, които на външен вид бяха дори по-лоши, отколкото на вкус.

Подобно на всеки невеж калифорниец, предполагах, че „виенски шницел“ е немската дума за „хотдог“. Но не, не е. Това всъщност е леко сплескан и запържен телешки котлет, подобен на селска пържола, само че много вкусен.

Тогава защо някой би нарекъл будка за хотдог „Пържено телешко“? Щеше да е същото, като да наречеш павилион за хамбургери „Чоу Мейн“.

Нямаше логика.

Да се опитвам да проумея логиката зад името на виенския шницел беше цялата дълбочина на интелектуално мислене, на която бях способна след дългия ден, който имах.

Колкото и вкусна да беше вечерята, необходима ми беше цялата сила на волята ми, за да не заспя на масата. Монк също се бореше с изтощението. Тръгнахме си веднага щом се нахранихме.

В осем вечерта вече се бях прибрала в стаята си и бях в леглото. Бях толкова изтощена, че бях сигурна, че ще спя чак до закуска. Но часовата разлика още объркваше биологичния ми часовник и аз се събудих, освежена и съвсем будра, в три сутринта.

Лежах в леглото, опитвайки се да реша какво да правя през трите или четири часа до закуската, когато клетъчният ми телефон иззвъня. Вдигнах го, благодарна, че имам нещо за вършене.

— Изненадващо енергичен и бодър поздрав от страна на човек, грубо изтръгнат от дълбок сън — каза ми Стотълмайер.

— Това е, защото бях напълно будна — казах.

— Там е три сутринта, нали така?

— Да — казах.

— И ти си будна — рече той.

— Съжалявам, че ви разочаровах, капитане.

— Шегуваш ли се? Облекчен съм — неубедително каза Стотълмайер. — Последното, което искам, е да ти нарушавам почивката.

— Успяхте ли да откриете нещо за доктор Рахнер?

— Успях — каза Стотълмайер. — Монк буден ли е?

— Откъде да знам? — попитах. — Не сме в една и съща стая.

— Разбери — каза Стотълмайер. — Ако е заспал, по-добре да го събудиш.

— Това, което имате да казвате, не може ли да почака до сутринта?

— Той вече чака твърде дълго — каза Стотълмайер.

— Толкова ли е важно?

— Толкова е важно — каза той.

Облякох си един халат за баня и с клетъчния си телефон в ръка тръгнах надолу по коридора към стаята на Монк. Почуках на вратата и

се надявах, че съм потропала достатъчно силно, за да събудя него, но не и останалите гости.

Той отвори вратата по пижама. Очите му бяха затворени. Може би дори ходеше насън.

— Какво има? — попита той замаяно.

— Капитанът има информация за доктор Рахнер — казах.

Монк ми даде знак да вляза и затвори вратата. Седнахме един до друг на крайчеца на леглото му. Включих Стотълмайер на високоговорител и вдигнах телефона между нас.

— И двамата сме тук, капитане — казах.

— Как я караш, Монк? — попита Стотълмайер.

— Целият свят заговорничи против мен — каза Монк.

— Може би с изключение на вас, Натали и Ранди Дишър.

— *Може би* с изключение? — възкликнах.

— Обичам да бъда възприемчив за всякакви мнения — каза Монк.

— Точно с това си известен — каза Стотълмайер: сарказмът му напълно убягна на Монк. — Ето какво научих. Доктор Рахнер е уважаван психиатър и автор в Германия, който през годините е изнасял лекции в няколко колежа в Съединените щати, включително Калифорнийския университет „Бъркли“.

— Кога е бил в района на залива на Сан Франциско? — попита Монк.

Настъпи продължителна пауза. За момент си помислих, че връзката се е разпаднала.

— През двете седмици преди убийството на Труди — каза Стотълмайер.

Монк прие новината стоически, като кимна леко, сякаш Стотълмайер само потвърждаваше онова, което той вече знаеше.

— Какво е правил там? — попита Монк.

— Изнесъл е няколко лекции — каза Стотълмайер. — Били са заплатени със сума, отпусната от Дейл Бидърбек.

Дейл Кита. Отвратително дебелият безумец, опитал се да съсипе семейство Монк, след като Труди написала поредица не особено ласкави разследващи репортажи за неговите бизнес начинания.

Значимостта на новината едва не ме накара да падна от леглото, но Монк отново прие всичко със зашеметяващо спокойствие. Той

просто кимна.

— Открихте ли някаква връзка между доктор Рахнер, доктор Крогър и Дейл? — попита Монк.

— До този момент не, но не сме задълбавали много — каза Стотълмайер. — За тази цел ще са ни нужни многобройни заповеди за обиск.

— Ами вземете ги тогава — каза Монк.

— Не разполагаме с никакви доказателства за извършено престъпление.

— Знаете къде е погребана Трудн — рече Монк.

Това беше като плесница. По линията настъпи продължително мълчание. За миг се запитах дали Стотълмайер не е затворил. Нямаше да го виня, ако го беше направил. Монк не оценяваше колко усилено работеха приятелите му за него. Или ако го оценяваше, рядко го показваше.

— Не е честно — тихо каза Стотълмайер.

— И убийството ѝ не беше — отвърна Монк, без следа от угризения за язвителната си реплика.

— Искам да хвана кучия син, убил Трудн, и ще направя всичко, което е във властта ми, за да го сторя. Но не мога да убедя никой съдия да ми даде заповеди за обиск на основание на това, с което разполагаме. Всички доказателства са косвени и не водят до нищо.

— За мен водят — каза Монк.

— За теб са от значение много неща, които не са важни за никой друг — рече Стотълмайер.

— Но в крайна сметка се оказват важни — каза Монк.

— Добре, тогава може би можеш да ми кажеш какъв е бил мотивът на доктор Рахнер да наеме някого да сложи бомба в колата на Трудн.

— Може би няма такъв — каза Монк.

— Ако искаш да извършиш най-обикновено убийство, не намиращ бомбаджия и не го наемаш да го извърши — каза Стотълмайер. — Правиш го сам — бързо и просто.

— Това, което исках да кажа, е, че може би го е направил по поръчка на Дейл — каза Монк. — По същия начин, както лекарят на Дейл уби една съдийка заради него.

— Смятате, че Дейл е изнудил доктор Рахнер да го направи? — попитах. — И също така е изнудил доктор Крогър да си играе с ума ви, за да ви попречи да се върнете на работа в полицията?

— Това е една възможност — каза Монк.

— Нямах никакви доказателства — заяви Стотълмайер.

— Точно затова ни трябва заповедите за обиск — каза Монк.

— На един съдия ще му трябва нещо много повече от възможности, преди да ни даде заповеди да се разровим из телефонните разговори, пътуванията и банковите документи на всички — каза Стотълмайер. — Всичко, което мога да кажа сега на някой съдия, е, че доктор Рахнер е бил в Сан Франциско през седмиците преди смъртта на Труди, изнасяйки лекция, спонсорирана от Дейл Кита, и че е възможно твоят психиатър да е присъствал. В това няма нищо дори намекващо за престъпление.

— То предполага заговор — каза Монк.

— Според теб — каза Стотълмайер.

— И според мен — намесих се.

— Но няма да убеди никой съдия — каза ни Стотълмайер.

— В изповед, направена на смъртното си легло, бомбаджията, който уби Труди, каза, че мъжът, който го наел, имал шест пръста на дясната си ръка — добавих. — Същото важи и за доктор Рахнер.

— Последния път, когато проверих — каза Стотълмайер, — наличието на допълнителен пръст не беше криминално нарушение.

— Проверили сте? — рече Монк.

— Шегувах се, Монк. Не съм проверил.

— Може би е добре да го направите.

— Не съм проверил, защото знам, че не е престъпление, и ти също го знаеш — каза Стотълмайер. — В Германия може и да е. Питай тамошните ченгета.

— Ще го направя — каза Монк.

— Дръжте ме в течение как вървят нещата. На ваше разположение съм, ако имате нужда от още някаква помощ — рече Стотълмайер. — В границите на разумното.

Обадих се:

— Можете ли да откриете защо онези ресторанти за хотдог в Америка се казват „Виенски шницел“, когато в Германия тези думи всъщност означават „изпържен и паниран телешки котлет“?

— Мисля, че казах „в границите на разумното“ — каза Стотълмайер.

— Точно това търся — казах. — Разумната причина. И по-добре да е основателна.

— Сигурно връзката е лоша — каза Стотълмайер. — Кой говори: Натали Тийгър или Ейдриън Монк?

— Ейдриън Монк на телефона — каза Монк.

— Така си и помислих — каза Стотълмайер.

— Не, онази нелепа молба беше на Натали. Ето моята: Искam да говоря с Дейл Бидърбек.

— Нейната молба ми хареса повече. Беше по-смислена.

— Той знае истината — каза Монк.

— Не ти трябва да правиш това, Монк. Дейл е чудовище. Само ще те разиграва и ще се наслаждава на страданието ти. Той няма нищо по-добро за вършене.

— Можете ли да уредите разговора, или не? — настоя Монк.

Стотълмайер въздъхна уморено:

— Ще говоря с надзирателя и ще видя какво мога да направя. Сега поспете малко. И двамата звучите така, сякаш наистина имате нужда от това.

Казахме си „довиждане“, а след това ние останахме да седим мълчаливо. Имаше много неща, за които да мислим.

Дали това беше още една перфектна буря от съвпадения? Или Дейл Кита, доктор Рахнер и доктор Крогър бяха замесени в смъртта на Труди и в заговор да попречат на Монк да се върне на работа в полицията?

Ако беше така, защо?

Погледнах Монк. Изглеждаше вцепенен. Сега вече никой от нас нямаше да спи.

— Как се чувствате? — попитах го.

Той въздъхна: раменете му увиснаха от тежестта на всичко, което беше научил.

— Радвам се, че утре имам час при психиатъра си — каза той. — Наистина имам нужда от това.

— Но той може да е замесен във всичко това — рекох.

— Значи ще бъде много ползотворен сеанс — каза Монк. — В едно или друго отношение.

— Искан ми се да можех да съм там — заявих.

— Ще бъдеш — каза той.

— Наистина ли? — попитах. — Защо?

— Имам нужда там да присъства някой, на когото мога да имам доверие — каза Монк. — А както се чувствам точно сега, не съм сигурен, че мога да имам доверие дори на себе си.

В известен смисъл, това беше най-милото нещо, което някога ми беше казвал. Целунах го по бузата и излязох от стаята, преди да е успял да развали мига, като ми поиска мокра кърпичка.

22. Г-Н МОНК И ДОКТОР КРОГЪР

След закуска се обадих във „Франциск“ и помолих служителя на рецепцията да ме свърже със стаята на доктор Кругър. От съннения му глас, когато отговори, разбрах, че съм го събудила. Изглежда, че напоследък не можех да се обадя на никого, без да му наруша почивката.

— Днес имате сеанс с господин Монк — казах.

— Не съм забравил. Честно казано, изпитвам облекчение, че Ейдриън все още иска да ме вижда — каза доктор Кругър. — Това означава, че е готов да разрешим възникналите вчера недоразумения чрез позитивно взаимодействие.

Вместо да бъде цапардосан с юмрук в носа от прекрасната асистентка на Монк, макар че не изключвах възможността отново да използвам този подход.

— Не искам да го поставям в неудобно положение, като го каня да се срещне с мен тук — продължи доктор Кругър, — като имам предвид историята на този хотел като санаториум за хора с белодробни болести.

— И бихте предпочели да не рискувате да предизвикаме нова смущаваща сцена пред вашите колеги.

— И това също — призна доктор Кругър.

Поне беше честен по този въпрос, макар че можеше и да е номер. Може би мислеше, че ако е честен по отношение на дребните неща, ние ще бъдем убедени, че откровеността му се простира и до големите въпроси.

Упътих го как да стигне до нашия пансион и му казах да бъде там след час. Очаквах да възрази, но той не го направи.

Монк използва времето, за да препореди стаята по начин, който да наподобява до известна степен кабинета на доктор Кругър. Преместихме леглото и сложихме два стола под ъгъл пред прозореца, разположени по същия начин като столовете за доктора и пациента.

Във всеки случай, това беше идеята. Действителното ѝ постигане беше изнервящо преживяване. Монк непрекъснато сядаше в стола си и ставаше отново, за да направи неуловими промени в разположението му, чак до момента, в който Хайко се обади да каже, че доктор Крогър е пристигнал.

Слязох долу и открих доктор Крогър застанал неловко във входната зала, явно смутен заради вида си, който беше ужасен. Носът му беше подут, а синината се беше разпростряла до очите му. Не помогна и това, че Хайко се беше втренчил в него.

— Изглежда по-лошо, отколкото е в действителност — каза доктор Крогър.

Не знам дали се опитваше да омаловажи нараняването си, за да изглежда по-издръжлив, или това беше жест, за да облекчи чувството ми за вина — не че изпитвах такава. И в двата случая коментарът нямаше ефект върху мен.

— Нося се като пеперуда, жилия като пчела^[1] — казах и после погледнах към Хайко. Той беше със старите обувки на Монк, почистени и лъснати. — Много елегантни.

Хайко грейна:

— Danke.

Поведох доктор Крогър нагоре.

— Изглеждаха като обувките, които Ейдриън носи — каза той.

— Господин Монк винаги е диктувал модата — казах. Бяхме изкачили само няколко стъпала, когато доктор Крогър си тресна главата в една от ниските греди. Изруга и се хвана за челото. Това сигурно болеше.

— Пазете си главата — казах.

— Благодаря — рече той, като ме изгледа гневно. — Не съм сторил нищо, за да заслужи това.

— Ще видим — казах.

Монк седеше с изправен гръб на мястото си, с ръце върху страничните облегалки на стола, когато влязохме. Очите му се разшириха, когато видя лицето на доктор Крогър.

— Какво е станало с лицето ви? — попита Монк.

— Натали ме удари — каза доктор Крогър като дете, което издава брат си или сестра си пред някой от родителите си.

Монк ме погледна:

— Ударила си го?

— Да — казах гордо.

Монк се усмихна леко. Мисля, че беше поласкан.

— Но аз ѝ простих — каза доктор Крогър, като зае обичайното си място от дясната страна на Монк. — Радвам се, че поиска да ме видиш, Ейдриън.

— Никога не съм пропускал сеанс — каза Монк.

— Вярно е. Не си.

— Макар че сега не съм толкова сигурен дали съм се нуждаел от тях толкова много, колкото си мислех — каза Монк.

— Радвам се да го чуя. От известно време смятам, че би могъл да ме посещаваш само веднъж седмично, но именно ти настояваше да ме виждаш по-често, всеки ден, ако е възможно. Дори ме последва тук за сеанси.

Доктор Крогър хвърли поглед към мен, когато седнах на крайчеца на леглото. Ако имаше някакви въпроси относно присъствието ми там, той си ги премълча.

— Сигурно сте много доволен — каза Монк.

— Защо това да ме прави щастлив, Ейдриън?

— Нима винаги не е било част от плана ви да ме поддържате зависим от себе си?

— Целта ми е да ти помогна да овладееш тревогите си, така че да можеш да станеш възможно най-самостоятелен и независим и да се радваш на нормален живот.

— И да се върна на работа в полицията — каза Монк.

— Ако такова е желанието ти — каза доктор Крогър.

— Но не го правите — каза Монк.

— Това не е вярно. Бих искал да те видя как отново ставаш разследващ убийства детектив.

— И въпреки това не написахте доклад до полицията, който ме обявява за годен за служба и препоръчва връщането ми на работа.

— Защото още не мисля, че си готов — каза доктор Крогър. — Но съм уверен, че скоро ще бъдеш.

— Какво мисли доктор Рахнер? — попита Монк.

— Не съм обсъждал терапията ти с доктор Рахнер — каза той.

— Ами Дейл Бидърбек? — попита Монк.

— Не съм обсъждал терапията ти с никого, Ейдриън. Това, което става между нас, е поверително и аз няма говоря за него без твоето съгласие.

— Откога познавате доктор Рахнер?

— Запознат съм с работата му от повече от десетилетие — поясни доктор Крогър, — но го срещнах за първи път преди няколко години на една от лекциите му.

— В Бъркли — каза Монк.

— Капитан Стотълмайер е работил извънредно — каза доктор Крогър, като смени позата си в стола. — Да, в Бъркли беше.

— Две седмици преди убийството на Труди — каза Монк.

Доктор Крогър ме погледна. В отговор аз го изгледах гневно. Мисля, че проверяваше дали се каня отново да го ударя.

— Не си давах сметка за това — тихо каза доктор Крогър.

— Предполагам, освен това не сте си давали сметка, че посещението на доктор Рахнер в района на залива на Сан Франциско е било спонсорирано от Дейл Бидърбек — каза Монк.

— О, Господи, това става все по-лошо — каза доктор Крогър. Той затвори очи за миг, а когато отново ги отвори, заговори със спокоен и отмерен тон: — Нещата не са каквито изглеждат.

— Поне това го знам — каза Монк.

— Нямах предвид това, Ейдриън.

— Защо го направихте? — настойчиво запита Монк, като се наведе напред в стола си. — С какво ви въздейства Дейл, за да ви накара да ми причините това?

— Не съм предал доверието ти и не си жертва на заговор — каза доктор Крогър. — Противно на начина, по който изглеждат нещата, нищо ужасно и непочтено не се е случило. Всичко може да се обясни.

— Слушам — каза Монк.

— Никога не съм срещал Дейл Бидърбек и нямах представа, че е финансирал поредицата от лекции на доктор Рахнер — каза доктор Крогър. — Но не съм изненадан, че го е направил.

— Защо не? — попита Монк.

— Бидърбек беше изключително богат и влиятелен човек с огромно ego и жажда за власт. Преди да отиде в затвора, спонсорираше стотици социални, културни и образователни програми и строителни проекти в района на залива на Сан Франциско. На теория можеше да

бъде свързан с хиляди хора само чрез посещаваните от тях мероприятия, които той спонсорираше. Някои от тях със сигурност са хора, които си срещал, които дори Натали е срещала.

Не ми харесваше да ме използва като част от защитата си, затова се обадох:

— Но това не е било просто някакво си мероприятие. Станало е точно преди убийството на Труди Монк. И е събрало заедно един мъж с единайсет пръста, отговарящ на описанието на човека, организирай убийството, и вас — психиатъра, който по-късно е щял да лекува Ейдриън Монк.

— Това е жесток трик на съдбата — каза доктор Крогър. — Това е всичко.

— Съгласен съм, че е било жесток трик — каза Монк. — Но все още не съм готов да обвинявам за него съдбата.

— На твоето място и аз нямаше да съм — каза доктор Крогър. — Има само един начин, по който ще го приемеш. Трябва да направиш онова, което правиш най-добре.

— Да седя сам на тъмно, жалък и нещастен?

— Да разследваш — каза доктор Крогър. — Ще стигнеш до истината, както винаги. Би трябвало да започнеш, като накараш доктор Рахнер да отговори на въпросите ти.

— Защо смятате, че той ще говори с мен? — попита Монк.

— Защото е психиатър и е посветил живота си да помага на хората — каза доктор Крогър. — Кое е причината, поради която точно сега те чака в кафенето отсреща.

Доктор Рахнер седеше на миниатюрна масичка пред кафенето, като отпиваше еспreso и едва-едва чоплеше с вилицата си парче щрудел. Усмихна се и ни направи знак да седнем, като махна с шестопръстата си ръка.

— Благодаря, че дойде, Мартин — каза доктор Крогър, когато седнахме.

— Това е най-малкото, което мога да направя — каза доктор Рахнер и се обърна към Монк, който седеше точно срещу него. — Чарлс ме информира за злополучната поредица от съвпадения и какво означават те за вас. Бих искал да спомогна за облекчаването на болката

ви по всеки възможен начин. Чувствайте се свободен да ми задавате всякакви въпроси.

— Познавате ли Дейл Бидърбек? — попита Монк.

— Да — каза доктор Рахнер, — познавам го.

— Така ли? — възкликна доктор Крогър, неспособен да скрие изненадата си.

— Разбира се. Той спонсорира моята поредица от лекции в Бъркли и ме покани на вечеря в дома си.

— Винаги, когато посетиш Дейл, е време за обяд — каза Монк. — Този човек яде непрекъснато.

— Точно затова ми беше любопитно да се запозная с него. Бях чул, че е толкова дебел, че не може да стане от леглото си. Физическото му състояние ме заплени.

— Повечето хора се отвращават — казах.

— Именно това го правеше толкова завладяващ. Изучавам хора с физически аномалии и начина, по който те си взаимодействат с едно общество, което ги смята за аутсайдери и „откачалки“. Той беше много специален случай, защото беше толкова богат и влиятелен. Особено ме заинтересува начинът, по който се отнасяше към останалите хора.

— Изключително жестоко — каза Монк. — Ето как.

— Което, за жалост, е също и начинът, по който се отнася обществото към повечето хора с физически аномалии. Но у Бидърбек бяха събрани в едно богатството, властта и влиянието, нужни, за да отвърне на удара.

— Като съсипва животи и убива хора — каза Монк.

— Той е ужасен човек. По никакъв начин не оправдавам извършеното от него. Но като психиатър и изследовател, мога да разбера психологическите и обществени влияния, направили го такъв, какъвто е. Той е роден с ненормално наднормено тегло, а докато растял, ставал все по-дебел и по-дебел. Можете да си представите жестокостта, на която е бил подложен, и мисля, че именно това го е подтикнало да стане толкова богат.

— Значи за вас Дейл е бил просто благодетел и обект на изследване — каза Монк.

— Не беше мой пряк благодетел: парите му отиваха в университета, който ме покани да говоря. Но иначе да, бих казал, че това е правдива преценка.

— Мисля, че лъжете — каза Монк. — Мисля, че Дейл ви е накарал да наемете бомбаджията, който уби жена ми.

Ако доктор Рахнер се беше обидил от обвинението на Монк, не го показва. Просто отпи от кафето си и попи устни със салфетката си, като, разбира се, го направи с шестопръстата си ръка.

Монк не можеше да откъсне очи от тази ръка и доктор Рахнер го знаеше.

— Мислите, че съм лъжец и убиец само защото съм роден с един допълнителен пръст — каза доктор Рахнер, като размаха допълнителния си пръст, за да наблегне на думите си.

— Човекът, сложил бомбата, е бил нает от мъж с шест пръста — каза Монк. — Колко хора, отговарящи на това описание, може да има?

— Сто и двама в Съединените щати, за които знам — каза доктор Рахнер. — Вероятно има много, много повече.

— Колко от тях са познавали Дейл Бидърбек? — попита Монк.

— Сигурен ли сте, че именно Дейл Бидърбек, а не някой друг, е убил жена ви? — попита доктор Рахнер. — Не правите ли това предположение единствено защото видяхте доктор Крогър и мен заедно тук?

— Именно Дейл ме отведе до бомбаджията — каза Монк, — а бомбаджията ми разказа за мъжа с допълнителния пръст.

— И оттогава насам вие търсите този неуловим мъж с единайсет пръста — каза доктор Рахнер. — Сега смятате, че сте го намерили.

— А не съм ли?

— Аз съм едва първият човек с допълнителен пръст, когото срещате — отвърна доктор Рахнер. — Но там навън има още мнозина от нас. Две на всеки хиляда деца се раждат с допълнителни пръсти на ръцете или краката.

— Никога преди не съм виждал никого от тях — каза Монк.

— Това е защото обикновено допълнителните израстъци се отстраняват оперативно при раждането от прекалено загрижените родители, които действат по съвет на тесногръди лекари — каза доктор Рахнер. — Това е варварско и нечовешко. Посветил съм кариерата си да насърчавам приемането на физическите различия. Освен това съм говорил открито против операции, които принуждават хората да се придържат към един образ на съвършеното тяло, независимо дали

става дума за отстраняване на ципести пръсти или прибавяне на имплантирани гърди. Би трябвало да приемем различността.

— „Различност“ е просто друга дума за неща, които не си съответстват — каза Монк. — Тя е неестествена.

— Не всичко трябва да си пасва, Ейдриън — рече доктор Крогър.

— Точно това би искал Дейл Кита да си помисля — каза Монк.

Доктор Крогър въздъхна и поклати глава.

— В някои древни цивилизации физическите аномалии са се смятали за знаци на божествена сила — каза доктор Рахнер. — Владетелят Чан-Бахлум, управлявал града на маите Паленк през лето господне шестстотин осемдесет и трето, имал шест пръста на дясната ръка и шест пръста на десния крак.

— Сега знаете защо маите вече не съществуват — заяви Монк.

— Папа Сикст Втори имал шест пръста на дясната ръка — каза доктор Рахнер. — А католическата църква е оцеляла.

— На косъм — каза Монк.

— Основах „По-сигурен пристан“, частен курорт извън Лор, в който хората с физически аномалии могат да бъдат самите себе си и да се радват на истинска свобода, без да са изложени на презрение, присмех или втренчени погледи — каза доктор Рахнер. — Тази сутрин организирам обиколка за някои от посетителите на конференцията, и бих искал да се присъедините към нас.

— Защо бих искал да ви придружа? — попита Монк.

— Това ще ви помогне да прозрете какъв съм и как мисля, за да можете да прецените искреността ми — каза доктор Рахнер. — Освен това имам и друг, не толкова ясен мотив. Надявам се, че след като се срещнете с хората там, няма да сте толкова мнителен следващия път, когато срещнете човек с допълнителен пръст.

— Какво имаш да губиш, Ейдриън? — попита доктор Крогър. — Може дори да спечелиш, като проумееш някои неща за себе си.

Монк се изправи и ми даде знак да отида при него. Отдалечихме се на няколко крачки, така че останалите да не ни чуват.

— Какво мислиш? — прошепна ми Монк.

— Сега не разполагате с никакви доказателства срещу доктор Рахнер — казах. — Ако той наистина е убил Труди, колкото повече време прекарате с него, толкова повече възможности ще имате да го хванете в лъжа.

— Добър довод — отбеляза Монк и се върна на масата. — Добре, да вървим в Убежището на откачалките.

[1] Думите, с които Мохамед Али (род. 1942 г.) обяснява своята боксьорска техника. — Б.пр. ↑

23. Г-Н МОНК ПОСЕЩАВА ОБИТЕЛТА НА ОТКАЧАЛКИТЕ

Монк и аз последвахме микробуса на доктор Рахнер с нашата кола под наем по лъкатушещ път, който се врязваше дълбоко в гората Спесарт. Колкото по-дълбоко навлизахме в гората, толкова по-неудобно се чувстваше Монк.

— Има много дървета — каза Монк, обгърнал тялото си с ръце.

— Мисля, че е хубаво — казах.

— Дърветата ме плашат.

— Едно дърво не може да ви нарани — рекох.

— Очевидно не си гледала „Вълшебникът от Оз“ — каза той.

— Имате предвид сцената, в която дърветата оживяват?

Монк потръпна:

— Беше ужасяващо. С години имах кошмари.

— Беше наужким. В действителност дърветата не говорят и не ви замерват с ябълки.

— Знам това — каза Монк. — Но те са големи и тъмни и те обкръжават. Те са груби, лепкави и остри. Препречват светлината и в клоните им живеят странни създания.

— Например птици — казах.

— А също змии, паяци, мравки, пчели и разни същества в пашкули — каза Монк. — Единственото по-плашещо нещо от едно дърво е пашкул.

— Какво може да ви направи един пашкул?

— Може да бъдеш хванат като в капан в някой от тях — каза Монк.

— Не от пашкула би трябвало да се страхувате — казах му. — А от гъсеницата, която е достатъчно голяма да направи такъв пашкул, в който можете да бъдете хванат като в капан.

— Тя може да е там навън — каза Монк, като се вгледа в дърветата.

— Не, не може — казах. — Не съществуват толкова големи гъсеници.

— В тези гори от столетия живеят джуджета. Кой знае какви други чудати създания живеят тук? — каза Монк. — И като говорим за това, няма начин доктор Рахнер да е успял да установи тук колонията си от откачалки, без главен криминален комисар Щофмахер да знае за това.

Това не ми беше хрумвало.

— Значи полицаите още от самото начало са знаели кой е човекът с единайсет пръста, когото търсехме, и не ни казаха и дума — казах. — Защищавали са го.

— Освен ако в Лор няма много мъже с по единайсет пръста, което, като се има предвид историята му, е напълно възможно.

Стигнахме до един завой и до табела на пътя, която обозначаваше „По-сигурен пристан“. Подминахме табелата и почти веднага се натъкнахме на изпълняващите чисто декоративна функция дървени порти на курорта, които водеха към настлан с чакъл вътрешен двор пред живописна главна сграда.

Входът на курорта извика в паметта ми отдавна забравени спомени от детството ми за това как родителите ми ме водеха в селото на Дядо Коледа — увеселителен парк в планините Санта Круз.

Входът към селото на Дядо Коледа представляваше построена от дървени трупи хижа, която през цялата година беше покрита с изкуствен сняг и ледени висулки. Щом човек влезеше в парка, можеше да срещне Дядо Коледа при дървото с близалките, да посети омагьосаната гора в захарна шейна, теглена от истински северен елен, да види как елфите на Дядо Коледа се трудят в работилницата за играчки, да хапне захаросани сливи в кухнята на госпожа Коледа и да се повози на блестящите украшения върху огромна въртележка във вид на коледна елха.

В „По-сигурен пристан“ нямаше северни елени или захарни шейни, но курортът създаваше същото напомнящо за гората, топло, приказно усещане като селото на Дядо Коледа. Постройките не бяха толкова чудновати и по покривите бяха закрепени сателитни чинии, но въпреки това, когато излязох от колата, очаквах да чуя как откъм дърветата прозвънват звънчетата на шейна, а от скрити високоговорители долита коледна музика.

Присъединихме се към доктор Рахнер, доктор Кругър и още дузина психиатри пред главната сграда.

— Обикновено не посрещаме с готовност посетители, но този случай е специален — каза доктор Рахнер. — Моля, не правете снимки и не се взирайте любопитно в гостите. Помнете, че това е ваканционна общност, място, на което нашите обитатели могат да се отпуснат и да бъдат себе си. Това крехко спокойствие е много важно за всички нас тук в „По-сигурен пристан“ и ще съм ви признателен, ако не правите нищо, за да го нарушите.

Монк изпищя и посочи към дърветата.

— Мечка гризли! Бягайте, спасявайте се! — Монк изтича да се скрие зад нашата кола.

Погледнах към дърветата и отначало реагирах по същия инстинктивен начин като Монк, докато не забелязах, че мечката беше обута в срязани под коленете къси панталони и държеше волейболна топка в сгъвката на косматата си ръка.

Не беше мечка, а мъж без риза, с изцяло покрито с невероятно гъсти косми тяло. Никога не бях виждала някой като него и, въпреки молбата на доктор Рахнер, не можех да престана да се вирам.

— Това не е мечка — каза доктор Рахнер. — Това е Франко Тоца, нашият отговорник по организирането на мероприятия.

— Първото мероприятие, което би трябвало да обмисли, е едно подстригване — каза Монк, като се надигна от укритието си.

— Хората са дошли тук, за да избягат точно от такъв тип невежество и безсърдечност — каза доктор Рахнер. — Франко е роден с хипертрихоза — генетично заболяване, което причинява извънмерен растеж на косменото покритие. В обикновеното общество това може да бъде източник на огромно смущение и чувство за срам. Тук обаче не е. Тук той може да се разхожда гордо. Това е очарованието на „По-сигурен пристан“.

Франко спря пред Монк и се усмихна:

— Всичко е наред. Няма от какво да се смущавате.

— Знам — каза Монк. — Но вие имате от какво.

Няколко души ахнаха, като чува неуместния коментар на Монк, но Франко нямаше вид да се е обидил, макар че трябва да призная, че е трудно да разчетеш изражението върху лицето на някого, когато той прилича на Чубака.

— Той е прав. Обикновено аз съм онзи, който трябва да се срамува, който трябва да крие тялото си и да се опитва да се вмести в обществото. Но не и в „По-сигурен пристан“. Именно това прави това основано от доктор Рахнер място толкова специално — Франко говореше със силен италиански акцент, заради който думите му се разбираха доста трудно. Заради това, и заради космите, покриващи устата му.

— От цяла Европа идват хора, за да отседнат тук. Ние предлагаме същите услуги и мероприятия като останалите курорти, в които плащате за изключителното право да използвате дадено ваканционно жилище всяка година за определен период от годината, а също и нещо повече: истинска свобода да бъдете самите себе си.

— Знам, че всички се чувствате неловко точно в този момент — обърна се доктор Рахнер към групата.

— Много слабо казано — изхленчи Монк.

— Но това, което изпитвате, е напълно нормална, инстинктивна реакция при срещата с други човешки същества с физически аномалии.

— А ако побягна с писъци, това какво ще бъде? — попита Монк.

— Прекалено емоционална реакция — строго каза доктор Рахнер. — Помислете си как се чувствате в този момент. Сега си представете как се чувстваме ние всеки ден, докато вървим сред всички вас.

— Имам дебела кожа — безгрижно каза Франко.

— Обзалагам се, че е така — каза Монк.

Ако стоях до Монк, щях да го сръгам с лакът. Вместо това се опитах да го стрелна с поглед, предаващ ефекта от сръгване с лакът. Не мисля, че успях.

— Отборът ме чака на волейболното игрище — каза Франко, като въртеше топката върху пръста си. — Надявам се да научите нещо от посещението си. Ако имате възможност, отбийте се да ни погледате как играем.

Той се отдалечи и в същия момент от главната сграда се появи млада жена. Носеше къси панталони и потниче и ни поздрави с усмивка на стюардеса.

— Аз съм Кейти, директор по продажбите — каза тя. — За нас е чест, че всички вие днес сте наши гости тук. Ще ви разведе на нашата

голяма обиколка. Моля, не се колебайте да ми задавате всякакви въпроси по пътя.

Монк вдигна ръка:

— Имам въпрос.

— Да, господине? — каза тя.

— Ще раздавате ли превръзки за очи?

Кейти се засмя:

— Нашата общност е ограничена и уникална, но не е тайна. Искаме да видите всичко, което имаме да предложим.

Тя ни въведе в главната сграда. Приличаше на скиорска хижа, с голямо каменно огнище и бар. Наоколо бяха насядали няколко души в униформи на курорта, които четяха книги, отпиваха от питиета и разговаряха тихо.

Видях сиамски близначки, едната — потънала в разговор с гърбав мъж, другата — зачетена в немски превод на роман на Джеймс Патерсън. Брадата жена играеше карти с едно джудже и един мъж с огромни уши. Не оставях погледа си да се задържи твърде дълго върху никого.

— Това е общото помещение на нашия клуб, където всички могат да се събират, за да си почиват и да се опознават — каза Кейти. — Всяка вечер имаме коктейл с безплатна храна и забавления. Освен това имаме богата библиотека, зала за билиард, компютърна зала, чудесен театър и ресторант.

Монк вдигна поглед към високия таван с дървени греди.

— Ще ми се да имаха превръзки за очи. Наистина, ама наистина, имат нужда от превръзки за очи.

— На какви критерии трябва да отговаря човек, за да бъде гост тук? — обърна се доктор Крогър към Кейти.

— Не е ли очевидно? — каза Монк, като почти пищеше.

— Трябва да сте роден с физическа аномалия — каза Кейти, пренебрегвайки коментара на Монк, — и трябва да сте препоръчан от доктор Рахнер или настоящ обитател на курорта. След това трябва да минете интервю със съвета на нашите обитатели.

— А как стои въпросът с работата тук? — попита някой.

— Нашите гости са поели изцяло готвенето, чистенето и поддръжката на мястото — каза тя. — Това е едно от нещата, които

създават трептящото усещане за общност, което чувствате тук, където и да отидете. Всеки трябва да дава своя дял и да се включва с помощ.

Тя ни изведе навън. Постройките съвместно владение бяха със същия архитектурен замисъл като главната сграда и бяха подредени в що-годе полукръг около голям плуven басейн и място за пикник, където имаше барбекю. Мъж с малка глава върху несъразмерно нормално тяло печеше на грил пилета, парчета свинско месо от предните ребра и пържоли, и раздаваше порции на подредени на опашка хора, сред които имаше едно джудже, жена с тяло на възрастен човек и две мънички ръчички, и мъж с опашка, подаваща се от изрязана отзад в банските му гащета дупка.

Хвърлих поглед към една маса и видях млада жена, която облизваше сос за барбекю от устните си с раздвоен език. Друг мъж дъвчеше парче месо със зъбите си като на куче. Той срещна очите ми и аз бързо преместих поглед към басейна, където една жена с маймунско лице изпълни съвършено гмуркане. Друга жена плуваше по гръб из басейна, като изтласкваше водата с ципестите си крака. Видях мъж с четири зърна на гърдите да се пече на слънце върху един шезлонг. Той прошепна нещо на жената върху шезлонга до неговия. Тя се засмя и възхитено размаха дванайсетте пръста на краката си.

Обърнах се да видя как Монк приема всичко това.

— Това място е невероятно — казах.

— Определено. — Монк гледаше надолу и беше заслонил челото си с ръка, сякаш се предпазваше от силния блясък на слънцето.

— Очите ли си криете? — прошепнах.

— По дяволите, да — отвърна той.

— Повечето обитатели през цялото време ли живеят тук? — попита някой.

Кейти поклати глава:

— Франко и аз сме единствените постоянни обитатели. Всички останали тук са членове гости.

— Колко струва? — попита друг психиатър.

Доктор Рахнер отговори.

— Всеки плаща пет хиляди евро такса за приемане, шестстотин евро на месечни вноски, и около трийсет и пет хиляди евро за закупуването на апартамент, който ще се ползва през определено време от годината, в зависимост от големината на жилището.

— Свободата не е евтина — казах.

— Никога не е — каза доктор Рахнер. — Това е печалната истина.

— Но вие печелите пари — казах. — Наречете ме цинична.

— Всички те влизат обратно в общността — каза той. — Правя го за тях.

— Колко апартамента има? — попита доктор Кругър. Мисля, че просто искаше да смени темата.

— Двеста и двайсет — каза доктор Рахнер.

— Боже мой — каза Монк. — Това са много откачалки.

Много ми е неприятно да го призная, но и аз си мислех същото. Мястото ми напомняше за сцената с кръчмата на извънземните в „Междувъздушни войни“. Единствената, която не се вписваше, беше Кейти.

По време на обиколката няколко пъти я бях огледала набързо, търсейки аномалии, но доколкото виждах, тя имаше десет пръста на ръцете и всичко друго в тялото ѝ изглеждаше идеално, дори до завидна степен.

— Простете, ако въпросът, който се готвя да повдигна, е неделикатен — подхванах.

— Не може да е по-неделикатен от последния му коментар. — Кейти хвърли гневен поглед към Монк.

— Казахте, че само на хора с физически аномалии е позволено да отседат тук — казах.

— Това е единственото ни желязно и непоклатимо правило — каза тя, — за да можем да поддържаме нашата неповторима атмосфера.

— На ужас — промърмори Монк.

— Но вие живеете постоянно тук — казах, — а въпреки това изглеждате, поради липса на по-подходящо определение, физически нормална.

— Точно затова никога не бива да съдите за хората по външния им вид — каза тя, — а по характера им.

— Вие сте единственият нормален човек на това място — каза Монк.

Тя се усмихна:

— Аз съм хермафродит.

Монк изпищя и отново извърна очи към небето. Аз също извърнах поглед, защото се страхувах, че очите ми може по невнимание да се зареят към места, където не би трябвало, в търсене на признаци, които да потвърдят изявлението ѝ.

Не исках да си представям как е минало интервюто ѝ, за да получи позволение да живее тук. Но все пак си го представих. И без малко също щях да изпищя.

Когато Кейти понечи да отведе групата, доктор Рахнер дръпна Монк настрана. Доктор Крогър и аз го последвахме.

— Извинете, господин Монк. Идва един човек, с когото бих искал да се запознаете. — Доктор Рахнер посочи към един мъж, който минаваше покрай нас, понесъл чиния с месо от барбекютото. — Това е Хуберт Бок, адвокат от Мюнхен. Хуберт, това е Ейдриън Монк, прочут детектив от Сан Франциско.

— Наистина прекрасен град. — Бок подаде ръка, за да разтърси тази на Монк. Имаше шест пръста на дясната си ръка.

Монк тикна и двете си ръце в джобовете.

— Да, такъв е. Всичко е толкова симетрично.

— Бил съм там много пъти — каза Бок, — но никога не съм забелязал това.

— Били сте там? — каза Монк.

— Вероятно дузина пъти през последните десет години. Работя като вътрешен консултант за германска фармацевтична компания, която има представителства там — каза той. — Мисля, че това е може би най-европейският град в Америка. С каква детективска работа се занимавате?

Монк хвърли поглед към доктор Рахнер, който се наведе да си завърже обувката и му отправи самодоволна усмивка. Докторът беше дал да се разбере какво има предвид.

— Залавям убийци — рече Монк.

— Това е страхотно — каза Бок с принудена усмивка. — Е, надявам се, че се наслаждавате на посещението си в Германия и че ще намерите известна симетрия и тук. Беше ми приятно да се запознаем.

Бок отиде до една маса и седна.

— Виждате ли, господин Монк, наличието на повече от нормалния брой пръсти се среща далеч по-често, отколкото сте

смятали — заяви доктор Рахнер, като се изправи отново. — Може би Хуберт е мъжът, когото търсите.

— Може и да е — каза Монк.

Бях също толкова изненадана от това признание, колкото изглеждаха доктор Рахнер и доктор Крогър.

— Гордея се с теб, Ейдриън — каза доктор Крогър. — Имах известни съмнения дали си в състояние да надмогнеш предубежденията си, но ти доказа, че греша. Това е значителна стъпка напред.

— И аз смятам така — каза Монк и се обърна към Доктор Рахнер: — Оставих се да бъда заслепен от онова, което виждах в ума си, вместо да забележа онова, което беше точно пред очите ми. Но след като днес видях това място тук, съм сигурен в едно.

На лицето на доктор Рахнер се изписа самодоволно изражение и той добави:

— Че не всички мъже с шест пръста на дясната ръка са убийци.

— Те не са — каза Монк. — Но вие сте.

— Объркан съм — каза доктор Рахнер. — Мислех, че току-що успешно съм ви демонстрирал, че убийството на жена ви може да е било организирано от Хуберт или от който и да е от стотиците други мъже с допълнителен пръст на дясната ръка.

— Направихте го — каза Монк.

— Сега съм много объркан — рече доктор Рахнер.

— Нека ви го изясня. — Монк пристъпи напред и погледна доктор Рахнер право в очите.

Бях виждала това изражение на лицето на Монк преди и знаех точно какво означава.

То беше външното отражение на вътрешния покой, който Монк намираше единствено когато обърканите факти, кръжащи бурно в ума му, се обединяха в идеален ред.

Беше разрешил загадката. Но коя?

Когато Монк проговори отново, го направи с нисък глас, който само доктор Рахнер, доктор Крогър и аз можехме да чуем.

— Не знам дали сте замесен в убийството на жена ми, или не — каза Монк, — но сте убили Бруно Люполц и аз ще ви го докажа.

24. Г-Н МОНК И ВЪЗЕЛЪТ

Монк не се задържа наблизо, за да обясни какво има предвид или да чуе онова, което доктор Рахнер имаше да каже. Просто се обърна и тръгна обратно към колата. Позабавих се от любопитство. Искях да видя как ще се отрази изненадващото обвинение на Монк върху доктор Рахнер.

Имаше момент, продължил не повече от времето, нужно за едно примигване, в който доктор Рахнер изглеждаше сякаш са го облели с ледена вода.

Случи се толкова бързо, че може би не съм видяла всичко. Може би си го бях въобразила.

Но знаех, че не съм.

После доктор Рахнер се обърна към мен, мръщейки се объркано, и попита:

— Кой е Бруно Люполц?

Доктор Рахнер знаеше кой е Бруно Люполц. Защото доктор Рахнер го беше убил. Бях сигурна в това. Доктор Рахнер можеше да види това върху лицето ми така ясно, както аз бях видяла истината върху неговото.

Онова, което не знаех, беше как Монк беше разбрал това, или защо доктор Рахнер го беше извършил.

Поклатих глава и хвърлих поглед към доктор Крогър, който изглеждаше истински поразен.

— Моля ви, ще ми каже ли някой какво става? — попита доктор Крогър.

— Господин Монк току-що разкри едно убийство — казах. — И доктор Рахнер отива в затвора.

— Имате халюцинации, а също и Монк — каза доктор Рахнер.

— Лекувам Ейдриън от години и той съвсем определено не страда от халюцинации — каза доктор Крогър.

— Сега страда — каза доктор Рахнер. — Ти си късметлия.

Доктор Рахнер си тръгна. Доктор Крогър ме погледна, в очакване на отговори. Не можех да му ги дам, затова също си тръгнах.

Открех Монк да ме чака в колата.

Когато влязох, Монк каза:

— Той го е направил.

Кимнах:

— Как го разбрахте?

— По обувките му — обясни Монк. — Връзва си връзките с норвежкия моряшки възел.

— Сигурна съм, че и много норвежци правят същото — казах. — Какво ви кара да сте сигурен, че именно Рахнер е завързал маратонките на Люполц?

— Фльонгите бяха еднакви — каза Монк.

— С какво друго разполагате? — попитах.

— Това е всичко — каза Монк.

— О, боже — казах и запалих двигателя.

Щофмахер и Гешир се бяха надвесили над маса, покрита с папки и торбички за веществени доказателства, когато влязохме в полицейското управление.

— Господин Монк — каза Щофмахер, като ни махна с ръка да отидем при него зад гишетото. — Тъкмо се канех да ви се обадя. Възникнаха някои интересни нови развития в разследването.

В торбичките за веществени доказателства върху масата бяха пистолетът, няколко пера от пълнежа на възглавницата, маратонките на Люполц, обгорените телени пръстени от подвързията на тетрадката, и един обезформен куршум, за който предположих, че е бил изваден от главата на Аксел Виг.

— Престъплението е разкрито — каза Монк.

— Искане ми се да беше — каза Щофмахер. — Ако изобщо има някаква промяна, тя е, че мистерията стана още по-озадачаваща.

— Не, не е — каза Монк. — Всичко свърши. Знам кой го е направил.

— Кой е направил какво? — попита Щофмахер.

— Знам кой е убил Бруно Люполц и Аксел Виг — каза Монк.

— Люполц не е убит — каза Щофмахер. — Съдебният лекар казва, че журналистът е починал от инфаркт. Не е имало следи от насилие, а резултатите от токсикологичното изследване са отрицателни.

Очите на Монк се разшириха:

— Люполц е бил репортер?

— Работел е като независим журналист за „*Im Fadenkreuz*“, новинарско списание в Берлин — каза Гешир.

— По каква история е работел в Лор? — попита Монк.

— Какво значение има? — попита Гешир. — Починал е от естествена смърт.

— Съпругата ми беше репортерка — каза Монк.

— Не виждам какво общо има каквото и да било от това с убийството на жена ви — каза Щофмахер.

— Това е вторият репортер, когото е убил — каза Монк.

— Кой? — попита Щофмахер.

— Доктор Мартин Рахнер — каза Монк. — Човекът, когото защитавате. Човекът, когото прикривате сега.

— Винаги сте знаели, че доктор Рахнер е мъжът с единайсет пръста, издирван от господин Монк — казах на детективите. — Но сте си мълчали.

— Разбира се, че си мълчахме — каза Щофмахер. — Доктор Рахнер е уважаван член на нашата общност. От години е такъв. Не исках да бъде подложен на тормоз просто защото се е родил с един пръст в повече.

— Той е убиец — каза Монк и погледът му се спря на торбичките за веществени доказателства върху масата.

Гешир изсумтя презрително:

— Според един турист с изключително големи психически проблеми, последвал психиатъра си в Германия.

— Господин Монк може и да има някои лични проблеми — казах, — но е разкрил повече убийства от всички детективи в Германия, взети заедно.

Не знаех дали тази статистика е дори приблизително вярна, но звучеше впечатляващо, а аз бях ядосана. Не ми харесва, когато хората сумтят презрително по мой адрес или по адрес на Монк. Презрителното сумтене е изключително грубо.

— Въпреки това обаче той е също и човек, уволнен от Полицейското управление на Сан Франциско заради психическа непригодност, който от години е под грижите на психиатър — каза Щофмахер, — и който току-що обвини доктор Рахнер в убийството на човек, починал от естествена смърт.

— Прав сте — каза Монк.

— Така ли? — възкликнах. Очаквах полицията да оспори аргументите ми, но не очаквах човекът, когото защитавах, да ми противоречи.

— Всичко, което той казва за мен, е вярно, и Бруно Люполц е починал от естествена смърт.

— Поне започва да проявява проблясъци на разум — каза ми остро Щофмахер, — дори и с вас да не е така.

— Но въпреки това е било убийство — каза Монк. — И извършителят е доктор Рахнер.

— Това е абсолютна безсмислица — каза Гешир.

— Ето какво се е случило — каза Монк. — Люполц се е готвел да напише не особено ласкава статия за доктор Рахнер. Не знам какво е открил Люполц, но каквото и да е било, е било достатъчно разобличаващо, за да принуди доктор Рахнер да предприеме крайни мерки.

Монк обясни, че доктор Рахнер се промъкнал тайно в апартамента на Люполц преди две вечери, за да прерови бележките на репортера и да разбере какво е разкрил. Когато Люполц се върнал, доктор Рахнер се опитал да сплаши репортера, за да зареже историята. Доктор Рахнер стрелял в стената, за да докаже, че говори сериозно. Подействало. Той изплашил Люполц до смърт.

— Репортерът получил инфаркт и, сякаш това не било достатъчно лошо, куршумът, който доктор Рахнер изстрелял в стената, убил нещастника, който живеел в съседство — каза Монк. — Нещата се били развили изключително зле за доктор Рахнер и сега той трябвало бързо да импровизира начин да се измъкне от положението. Не било лесно. Трябвало да отстрани всичко, намекващо за престъпление, и всякаква връзка между смъртта на двамата, така че да изглежда, в най-лошия случай, като трагично съвпадение.

Първото, което доктор Рахнер трябвало да направи, обясни Монк, било да почисти местопрестъплението и да отстрани всичко,

което свързвало Люполц с него. Затова събрал с прахосмукачка пълнежа на възглавницата, изгорил всички записки на репортера и откраднал лаптопа му.

Следващата задача на доктор Рахнер била да направи смъртта на Виг да прилича на самоубийство.

Покрил дупката от куршум в стената между двата апартамента. Сложил пистолета в ръката на Виг и прострелял дивана, за да е сигурен, че по тялото на жертвата ще има следи от барут. А на излизане заключил вратата, за да забави възможно най-дълго откриването на тялото.

Сега оставало само да се отърве от тялото на Люполц и да измисли правдоподобен сценарий за обяснение на смъртта му. Доктор Рахнер облякъл Люполц в спортен екип и маратонки, а после скрил тялото му в гората.

— На другата сутрин доктор Рахнер излязъл да тича — каза Монк. — Онова, което всъщност направил обаче, било да премести трупа от скривалището и да го сложи на пътеката, така че да изглежда, че Люполц е починал от инфаркт, докато се е разхождал.

Настъпи продължително мълчание, докато Щофмахер и Гешир смелят разказа на Монк.

— Или Виг се е самоубил, а Люполц е починал от инфаркт, докато се е разхождал — каза Гешир.

— Доказателствата говорят иначе — рече Монк.

— Какви доказателства? — попита Щофмахер.

— Дупката от куршум в дивана на Виг, скритата дупка от куршум в стената между двата апартамента и заключената врата на апартамента на Виг, за начало — каза Монк, а след това посочи към торбичките за веществени доказателства на масата. — Също и перата, изгорените бележки, липсващият лаптоп и чистите обувки на Люполц.

— Бих могъл да изтъкна аргумента, че Виг се е самоубил заради загубата на работата си и на приятелката си, и че е изстрелял куршума в дивана като пробен изстрел — каза Щофмахер. — Дупката в стената е била покрита, защото Виг я е използвал, за да наблюдава тайно предишния наемател на съседния апартамент.

— А наемателката е била готина гореща мацка — поясни Гешир, като явно се наслаждаваше на думите. — Била е стюардеса от

„Луфтханза“. Обзалагам се, че се е разхождала гола из апартамента си и е имала много любовници и точно затова той е наблюдавал.

— Комисар, благодаря ви за това изключително важно вникване в мотивите на Аксел Виг — каза Щофмахер.

— Мисля, че американците наричат това „изключителен професионализъм“ — рече Гешир. — Детективите, които го правят, са известни като „ловци на улове“.

— Ти си си загубил ума — каза Щофмахер.

— На английски не се има предвид това — каза Гешир.

— Това е, което аз имам предвид — каза Щофмахер, като се обърна отново към нас. — Научихме, че Люполц бил едва свързващ двата края писател, който не можел да се задържи никъде на работа и едва успявал да се издържа от поръчки на свободна практика. Вероятно е изгорил записките си и е изхвърлил лаптопа си в пристъп на безсилен гняв. Никога няма да разберем със сигурност, защото е излязъл да тича в планините и е починал от инфаркт.

— Как ще обясните перата? — попитах.

Щофмахер сви рамене:

— Може би е разкъсал някоя възглавница в пристъп на гняв. Няма значение.

— Ами чистите му обувки?

— Сутринта е ръмвял лек дъжд — каза Щофмахер. — Може би това е отмило мръсотията.

Монк се обади:

— Претърсихте ли езерото?

— Не, но дори и ако го бяхме направили и бяхме открили лаптопа, това нямаше да докаже вашата теория — каза Щофмахер. — От мига щом пристигнахте в Лор, сте твърдо решен да изопачавате всичко, което виждате, превръщайки го в доказателство за убийство или за заговор срещу вас.

— Доказателствата говорят сами за себе си — поясни Монк.

— Добре, да кажем, че сте прав и всичко се е случило така, както твърдите — каза Щофмахер. — Какво доказателство имате, че доктор Рахнер е отговорен за смъртта на Бруно Люполц и Аксел Виг?

— Връзките на обувките. — Монк вдигна торбичката с маратонките на Люполц. — Тези са завързани с норвежки моряшки

възел. Но останалите обувки на Люполц са завързани, с обикновен небрежен възел.

— Е, и какво от това? — попита Гешир.

— Доктор Рахнер си връзва обувките с норвежки моряшки възел — каза Монк. — Фльонгите на неговите връзки са точно като тези. Това е толкова убедително, колкото и един пръстов отпечатък.

— Не и в Германия — каза Щофмахер.

25. Г-Н МОНК И ДРУЖЕЛЮБНИТЕ НЕБЕСА

Беше очевидно, че полицията на Лор няма да се втурне и да арестува доктор Рахнер за убийство и, да си кажа честно, не ги обвинявах. Смятах, че доктор Рахнер е виновен: това убеждение обаче се основаваше повече на вътрешно усещане, отколкото на доказателства.

Монк си тръгна от полицейското управление и се упъти право към колата ни. Беше толкова твърдо решен да арестува доктор Рахнер, че забрави, че върви по калдъръм, и не подскачаше на един крак от камък на камък. Или беше напълно погълнат от търсенето, или беше склонен към самоубийство.

— Щофмахер ще се обади на доктор Рахнер и ще му съобщи, че сме по следите му — каза Монк.

— Мисля, че доктор Рахнер може вече и сам да е разбрал това, когато му казахте, че е убиец и че ще го спипате.

— Но не му изложих нашата теория за престъплението, или доказателствата, с които разполагаме в нейна подкрепа — каза Монк.

— Щофмахер ще го направи. Доктор Рахнер ще започне да се връща назад стъпките си, разчиствайки всички доказателства, които може да е забравил, за които ние още не знаем. Времето е от съществена важност.

— Какво можем да направим?

— Трябва веднага да отидем в Берлин и да говорим с редактора на Люполц в „*Im Fadenkreuz*“ — каза Монк. — Трябва да разберем по какво е работел Люполц.

Бях чела за Берлин в туристическите си справочници и се вълнувах от мисълта да отида там, било то и само за един следобед, но не бях сигурна, че Монк си дава сметка колко е далече.

— Берлин не е зад ъгъла — казах. — Дотам има поне пет часа път с кола.

— А със самолет?

— Може би около час или нещо от този род — казах.

— Направи ни резервация за полет днес — каза Монк.

Отключих колата и влязохме вътре. Перспективата за, макар и кратък полет с Монк или дрогираното му, противно друго „Аз“, Щурият Монк, не ме хвърляше в див възторг.

— Ако си вземете хапчето, полетът ще мине леко за вас — казах, — но доколко успешно ще се справите с детективската си работа, щом се приземим?

— Напълно неуспешно — каза Монк. — Кое е причината, поради която реших да не пия хапчето за това пътуване.

— Ами страхът ви от летене? Ако откачите на борда на самолета, може вие да сте този, който ще свърши в затвора, а не доктор Рахнер.

— Просто ще трябва да събера огромните си неограничени запаси от вътрешна сила.

Изгледах го:

— За какво ги пестяхте?

— За това.

Клетъчният ми телефон звънна. Затършувах за него из дамската си чанта, надявайки се, че обажданият се, който и да беше той, е търпелив. Накрая го намерих и отговорих.

— Вие трябва да сте подходящата за женене асистентка на Ейдриън, Натали Тийгър.

Беше мъжки глас, който не разпознах. Говореше с почти театрална помпозност и въпреки това изглеждаше сякаш освен това се бори за всеки дъх.

— Не съм подходяща за женене — казах, но когато осъзнах алтернативата, беше твърде късно да си взема думите назад.

— Жалко. Шарона определено беше. И то в много отношения, макар да се съмнявам, че Ейдриън е оценил това. Аз го оценявах.

— Вие сте прасе — казах.

— Признавам се за виновен по това обвинение — каза той. — За пръв път се признавам за виновен в нещо, и въпреки това ето ме тук в затвора. Какво му е справедливото на това?

Щом каза това, разбрах с кого разговарям.

— Вие сте Дейл Кита — казах.

— Наистина ли искате да обидите един човек, който използва ценното отпуснато му време за телефонни разговори, за да отвърне на вашата молба за разговор?

Не бях доволна да открия, че от полицията дават номера на мобилния ми телефон на осъдени убийци. Какво си мислеше капитан Стотълмайер? Хубавичко щях да го наредя, щом се върнех у дома.

Дадох телефона на Монк и веднага ми се прииска да си почистя ръцете с някоя от неговите дезинфекционни кърпички. Знаех, че е неосноваваща се на здравия разум реакция, но ставам такава, когато ми се обаждат убийци.

Монк прояви добрината да включи телефона на високоговорител и го сложи между нас, за да чувам и двете страни на разговора.

— Здравей, Дейл — каза Монк.

— Ейдриън Монк! Толкова е вярно, че това си ти, колкото и това, че живея и ям!

— Изразът е „живея и дишам“ — каза Монк.

— Аз повече ям, отколкото дишам — рече Дейл. — Какво правиш във Фатерланда?

— Разкрих убийството на Труди.

— О, божичко — каза Дейл. — Най-последно отново мога да спя спокойно нощем. Как го направи?

— Открих доктор Рахнер, човекът, когото си използвал, за да наемеш бомбаджията.

— Мартин Рахнер! Ето това е един хубав трясък от миналото — рече Дейл. — Опаа, май лошо си подбрах думите, нали? Прощавай.

Неискреността капеше от думите на Дейл като мазнина от бекон.

— Знам, че си сключил заговор с него и с доктор Крогър, за да ми попречите да се върна на работа в полицията — каза Монк. — Онова, което не знам, е с какво си подкупил лекарите, за да ги накараш да направят каквото искаш.

— Наистина ли очакваш да ти кажа? — попита Дейл.

— Защо не? — каза Монк. — Ти вече излежаваш доживотна присъда. Какво имаш да губиш?

— А какво ще спечеля?

— Чиста съвест — каза Монк.

Дейл се изсмя: гръмогласният му подигравателен смях бързо премина в кашляне и даване. За миг се уплаших, че може да умре по време на разговора, и тогава щеше да ми се наложи да изхвърля телефона.

Да, знам, че това беше поредната неразумна реакция, но да задържа телефона след смъртта на Дейл щеше да е все едно да спя в легло, в което е умрял някой. Не можех да го направя. За щастие, Дейл Кита не умря и, което беше по-важно, не ми се наложи да си изхвърлям телефона.

Най-сетне Дейл си пое дъх. Когато проговори отново обаче, беше позагубил донякъде мазната лековатост на тона си.

— Социопатите нямат съвест. Благодарение на теб, аз съм затворник в двойно отношение, много повече, отколкото всеки друг в тази адска дупка. Обречен съм никога да не напусна бетонната си килия, никога да не почувствам слънцето върху кожата си, вечно да дишам зловонен въздух.

Сигурна съм, че „зловонен“ беше твърде слабо казано.

— Не можеш да виниш никого за това, че си затворник както на тялото си, така и на калифорнийската наказателна система — каза Монк.

— Със затвора, който си създадох сам, огромното ми тлъсто тяло, мога да се примиря — каза Дейл. — С онзи, в който ме изпрати ти, не мога. Какво лошо щеше да има, ако ме беше оставил където си бях, в собствения ми дом? Не можех да избягам, нали?

— Това нямаше да бъде наказание — каза Монк. — Ти си убиец. Не заслужаваш в живота ти да има никакво удобство или удоволствие.

— Нито пък ти, Ейдриън Монк — рече той. — Докато не знаеш истината за съдбата на скъпата си съпруга, ще бъдеш затворник точно толкова, колкото съм и аз.

Дейл отново започна да се смее. Монк затвори и ми подаде телефона. Все още имах чувството, че трябва да го дезинфекцирам.

— Може да ти се наложи да си смениш телефонния номер, когато се приберем — каза Монк.

— Хей, наистина ли мислите така? — попитах.

Едно от страхотните неща, които открих по отношение на Германия, беше, че почти всички там говореха английски. Така става нелепо лесно за нас, невежите и мързеливи американци, да не признаваме съществуването на друг език, освен собствения ни.

Благодаря на Бога за това. Успях да се обадя до „Еър Берлин“ и да резервирам полет за двама ни без проблеми.

Пристигнахме на летището във Франкфурт точно навреме, за да се качим на самолета си. Монк беше толкова нервен и се тресеше толкова силно, та си помислих, че може да запищи и да хукне обратно към колата. И това беше още преди да стигнем до терминала.

По някакъв начин той успя да запази самообладание на гишето за билети, по време на проверката за сигурност, и дори докато слизахме по пътеката между терминала и самолета „Еърбъс“.

В края на коридора имаше маса, покрита с купчини безплатни немски вестници и списания, включително „*Im Fadenkreuz*“, който аз с благодарност отмъкнах, за да имаме адреса на редакцията и името на издателя.

С изненада видях, че едно от безплатните издания върху масата е „Плейбой“. На корицата нямаше никакви заглавия или жени, само два предизвикващи размисъл заснежени планински върха, които надзъртаха през море от облаци. Сметнах, че може би е някакво съкратено издание без голите снимки. Може би в Германия имаше мъже, които наистина можеха да кажат, че четат „Плейбой“ само заради статиите. Но не взех един брой, за да разбера.

Монк си пое дълбоко дъх, преди да стъпи на борда на самолета, а после застина, когато погледна надолу по пътеката.

— О, Боже мой — възкликна. — Те да не са полудели?

Надникнах над рамото му. Не видях нищо необичайно, затова потърсих с поглед някои от обичайните неща, които можеха да побъркат Монк. Но все още не виждах проблема.

— Какво има? — попитах.

— На всеки ред има по три седалки.

Беше прав. Не знаех как ми е убягнало това. Не че то щеше да промени нещо. Това беше положението.

— Редицата всъщност има шест места, което е четно число, но по средата минава пътека — казах. — Погледнете така на нещата.

— Ще се разбием — каза Монк. — Погледни така на нещата.

— Говорете по-тихо — изсъсках в ухото му. — Няма да се разбием.

— Самолетът не е равномерно балансиран, защото седалките в редовете са нечетен брой — каза Монк. — Как изобщо е възможно да

останем във въздуха?

— От всяка страна на самолета има по три седалки — казах. — Той е балансиран и симетричен. Би трябвало да сте приятно развълнуван.

— Три не е четно число — каза Монк. — Целият самолет е нечетен и неравен. Това не може да е безопасно. Мислиш ли, че пилотът е наясно какво става отзад?

— Разделянето на реда на две редици от по три седалки е единственият начин, по който може да се раздели шест наполовина — казах.

— Трябваше да сложат по четири седалки в редица, да разделят редицата на две, и така да спасят живота на много хора.

Зад мен се приближи една стюардеса:

— Проблем ли има?

— Още при първия облак, до който се докоснем, вече ще сме пътници за оня свят — каза Монк.

— Пътници за оня свят ли? — попита тя. — Какво значи това?

— Значи, че нямаме търпение да започнем пътуването си — казах с усмивка. — Нямаме търпение да се приближим до онзи първи облак, защото тогава ще знаем, че наистина сме поели на път. Нагоре, нагоре, и надалече — там искаме да бъдем.

Тя кимна:

— Моля, заемете местата си.

Блъснах Монк и почти го изтиках чак до седалките ни на дванайсетия ред. Моето място беше до прозореца, а неговото — в средата. На мястото до пътеката седна бизнесмен, пъхнал под мишница един „Плейбой“.

Монк измъкна пликчето за повръщане от джоба на седалката пред себе си и започна да диша в него. Бизнесменът се престори, че не забелязва.

Щом всички се настаниха по местата си, стюардесата тръгна надолу по пътеката, като раздаваше още списания. Изглежда, че всеки мъж в самолета си взе „Плейбой“. Когато стюардесата мина покрай нашата пътека, Монк вдигна ръка.

— Ще желаете ли нещо за четене, сър? — попита тя.

— Да — каза Монк. — Бихте ли ми дали наръчник за оцеляване при аварийно кацане?

— Информацията за нашите процедури при аварийно кацане е напечатана върху ламинираното картонче на гърба на седалката пред вас — каза тя със същия автоматизиран глас като американските стюардеси. Предполагам, че говорът на стюардесите е универсален, независимо от родния им език.

— Надявах се на нещо по-подробно — каза Монк.

— Съжалявам — каза тя. — Това е всичко, което имаме.

— Добре — каза Монк. — А Библията?

— И нея нямаме — каза тя. — Какво ще кажете за един „Интернешънъл Хералд Трибюн“?

Бързо се обадох:

— Ще бъде чудесно.

Тя ми подаде вестника и продължи нататък. Плеснах Монк по гърдите с вестника и го пуснах на скута му.

— Какво ви става? — попитах. — Вие не сте религиозен.

— Ако днес ми предстои да се срещна с Бог, искам да държа в ръце неговия бестселър.

— Няма да помогне — казах. — Мислите ли, че е забравил как се опитахте да изхвърлите купата със светена вода в Мишън Долорес по време на неделната литургия и да я замените с дезинфектант за ръце?

Започнахме да рулираме и да се отдалечаваме от изхода. Докато ставаше това, стюардесите подхванаха обичайната си лекция за безопасност с указания как да използваме предпазните колани, къде да открием изходите, как да си служим с кислородните маски и кога да надуем спасителните жилетки, пхнати под седалките ни.

Монк се наведе и започна да търси нещо под седалката си.

— Какво правите? — попитах.

— Подготвям се — отговори той и извади яркожълтата надуваема спасителна жилетка, от която въздухът беше изпуснат, и я нахлузи през главата си, като удари с лакти в ребрата мен и бизнесмена, докато се пресягаше да затегне всичките ѝ връзки.

Бизнесменът се наведе напред, за да изгледа гневно Монк, и очите ни се срещнаха.

— Той не може да плува — обясних.

— Не сме във водата — каза мъжът.

— Все още — рече Монк.

Една стюардеса се зададе надолу по пътеката, за да провери дали всички са затегнали предпазните си колани, и спря, когато видя, че Монк е облякъл спасителната си жилетка.

— Може ли да си получа кислородната маска сега? — попита Монк. — Това ще ни спести време по-късно.

Тя само поклати глава и продължи нататък. Сръгах Монк с лакът в ребрата, точно толкова силно, че да привлече вниманието му.

— Престанете — казах. — Заради вас ще ни изхвърлят от самолета.

— Ако се случи над водата, поне един от нас ще оцелее — каза Монк.

Стигнахме до пистата. Стюардесите заеха местата си, а Монк зае позицията за аварийно кацане: наведен напред, с вдигнати над главата ръце и молец за майка си.

Самолетът набра скорост и се отдели от земята: ревът на двигателите не успя да заглуши хленченето на няколко невръстни деца и на Ейдриън Монк.

Щом достигнахме препоръчителната височина Монк предпазливо се поизправи на седалката и се огледа наоколо. Точно тогава бизнесменът до него реши да отвори своя „Плейбой“.

Не беше съкратено издание.

Монк изпищя и веднага се опита да отклони погледа си към нещо безопасно.

Погледна право напред.

Мъжът на седалката точно пред него обаче избра именно този момент да вдигне своя „Плейбой“ за да разгледа по-добре разположената на двете страници в средата снимка в цял ръст.

Всъщност, изглежда, че почти всички на борда мъже и жени, млади и стари, бяха заинтригувани да видят какво отличава жените от мъжете.

Определено вече не бяхме в Америка.

Монк се обърна ужасено към мен:

— О, Господи, ние сме на борда на порнографски самолет. Какво ще правим, когато започнат оргиите?

26. Г-Н МОНК ОТИВА В БЕРЛИН

Успяхме да пристигнем на летище „Тегел“ в Берлин с ненакърнена добродетел, а моята нормалност беше съвсем леко понамачкана по краищата.

На вратата на самолета стоеше една стюардеса, която се усмихваше и поднасяше на слизащите пътници сребърен поднос, покрит с увити в червен станиол шоколадови бонбони във формата на сърце.

Списания „Плейбой“ и шоколади. Когато ставаше въпрос за Дружелюбните небеса, германците нямаха равни на себе си. Запитах се дали късметлиите в първа класа получаваха омари и масажи с горещо масло.

Взех си два шоколадови бонбона, тъй като знаех, че Монк няма да вземе своя, и започнах да развивам обвивката на единия, докато слизах от самолета.

Монк се зададе по коридора със залитане, сякаш беше прободен от бик, хвърлен от скала, а после блъснат от автобус.

— Кървя ли от всяко отвърстие? — изхриптя той.

— Не виждам всяко отвърстие, слава Богу. — Но мисълта беше достатъчна да убие апетита ми за шоколада. Метнах го в кофата за боклук в края на коридора.

Докато се снишавахме към Берлин-Тегел, прелетяхме точно над центъра на града и пред мен се появи чудесен изглед към забележителностите, за които в пътеводителя се твърди, че непременно трябва да видите.

Но от небето Бранденбургската врата, Телевизионната кула, Жендарменмаркт, Райхстага и блестящия стъклен навес над центъра „Сони“ на Потсдамер плац съвсем не бяха така забележителни като ширналите се монолитни сгради с апартаменти, които приличаха на бетонни лабиринти. Те бяха паметници на разцвета на бившата Източна Германия в масовото производство на огромни сглобяеми жилища от бетонни плочи през шейсетте години на двайсети век. Не

ми беше нужно да знам точно къде се е издигала някога Берлинската стена, за да различа някои части от града, намирали се някога в границите на Германската демократична република.

Бях очаквала това: то съвпаднаше с предварително изградената ми представа за Берлин. Онова, което не очаквах, беше тучната зеленина на Тиргартен — бившите императорски ловни полета — и живата синева на реката Шпрее, която се виеше през града като ярка панделка.

В моите представи Берлин беше сив, мрачен и потискащ. Гледан отгоре обаче, той изглеждаше трептящ, пъстър и вълнуващ.

Монк пропусна всичко това, прекарвайки снижаването приведен в позицията за аварийно кацане и умоляващ Бог да пощади живота му. Щеше да му хареса, че летището представляваше голям шестоъгълник и че архитектурният мотив беше продължен и вътре — от формата на колоните до шарките на пода.

— Почувства ли тези микроби? — каза Монк, докато прекосяхахме терминала. — Едва не ни смъкнаха плътта от костите.

— Не съм почувствала микробите — казах.

— Може би си парализирана — рече Монк.

— Аз ходя, господин Монк — казах. — Мисля, че можем да изключим парализата.

— Това е парализа, предизвикана от посттравматичен стрес — каза Монк. — Изпитваш толкова силна болка, че умът ти я блокира, за да те предпази.

— Това състояние не съществува — казах.

— Току-що го открих — каза Монк.

Настроението му се подобри значително, щом излязохме навън и той видя шестоъгълните бетонни пейки върху покрития с шестоъгълници тротоар и редицата еднакви бежови мерцедеси, спрели в редица покрай бордюра.

— Ред — каза той, като си пое дълбоко дъх.

— Можете да усетите мириса му? — попитах.

— Ти не можеш ли? — попита той.

Настанихме се на задната седалка на таксито и аз дадох на шофьора екземпляра на „*Im Fadenkreuz*“, който бях отворила на страницата със списъка на редакторите. Посочих към адреса в най-долния край.

— Бихме искали да отидем там, моля — казах.

Шофьорът кимна и потеглихме. Не знам дали ни водеше по живописния маршрут, за да изтръска и последното ни евро, но ние нямахме нищо против. Монк получи възможност да види много от гледките, които не беше успял да види от небето.

Пътувахме надолу по величествен булевард с дървета от двете страни, който минаваше през средата на Тиргартен и свършваше триумфално при Бранденбургската врата. Помогна ни и това, че си имахме собствен саундтрак. Пред вратата свиреше маршируващ оркестър и независимо какво беше онова, което свиреха, то беше помпозно, металическо и драматично. Запитах се дали от туристическата служба ги караха да стоят там непрекъснато, за да създават драматичен ефект.

В продължение на двацет и осем години портата беше стояла и бе ръждясвала в голата ничия земя между стените на Източна и Западна Германия като печален и мощен символ на всички неща, които разделяли страната и нейния народ. Сега тя отново се издигаше като символ на града, на неговото възраждане и по свой собствен начин — на възстановяването на реда.

Обикновено не разсъждавам в подобна историческа перспектива, но музиката ми оказваше силно въздействие.

Портата беше възстановена до предишния си блясък и слава: на симетричността ѝ съответстваха двете нови, еднакви, четириетажни сгради в неокласически стил от двете ѝ страни. Сградите успяха да изглеждат едновременно стари и нови. Зад вратата видях Паризер плац и „Унтер ден Линден“ с дървета от двете страни.

Монк се наведе от прозореца на таксито като куче от породата голдън ретрийвър, за да огледа по-хубаво вратата, докато минавахме.

— Не е ли прекрасна? — каза той, след като се отпусна отново на мястото си. — Всеки град би трябвало да има такава.

— Може би всеки град би трябвало да има също и мост „Голдън Гейт“, Айфелова кула и Биг Бен. Нямаше да ни се налага да ходим никъде, за да видим света.

— На мен ми звучи добре — каза Монк.

Направихме няколко завоя и се озовахме на Фридрихщрасе, чийто център сега представляваше изискан търговски район. Някога това място било административният център на правителството на Хитлер, а по-късно — на това на ГДР. Но никакво количество неон,

стъкло и травертин не можеше да смекчи плашещата типична за държавните институции студенина на сградите или стриктния ред, усещането за който трябваше да предават.

И това беше умишлено.

Хората, планирали града, строго налагали принципа на „критична реконструкция“, който повелявал сградите да имат същите исторически форми, стил и разположение като в миналото.

Резултатът беше, че монументалният стил на националсоциалистическата архитектура, която Хитлер определял като „Думи от камък“, и студената, внушаваща страх мощ на ГДР беше оцелял, поизлъскан с блясъка на търговските центрове и стерилизирания блясък на Дисни.

Всички сгради бяха с абсолютно една и съща височина и скучна форма, с гладки, неукрасени, симетрични фасади от полиран камък и стъкло, които бяха на практика изравнени една с друга.

Всяка сграда имаше двуетажна приземна част за ресторанти или бизнес сгради, последвани от четири еднакви етажа с помещения за офиси или с апартаменти, увенчани от три терасовидно разположени етажа, създаващи непрекъсната линия от покриви надолу по продължение на цялата улица.

Еднообразната еднаквост на фасадите на постройките нарядко биваше нарушена от еркерни прозорци или други архитектурни отличителни белези. Единствените неща, които отделяха сградите една от друга, бяха каменната им облицовка и формата на прозорците им, които бяха подравнени в дълги, симетрични редици.

Тъй като между сградите нямаше пролуки, с изключение на местата, на които пресечките се нарушаваха от други улици, ефектът беше все едно минаваш между две огромни стени от камък и стъкло.

Монк зяпаше с удивление и удоволствие сградите, докато минавахме покрай тях.

— Открихме рая — каза той.

— Тези сгради не притежават нито обаяние, нито характер — заявих. — Толкова са функционални.

— Казваш го така, сякаш това са лоши неща — каза Монк. — Всички сгради си пасват свършено.

— Това е проблемът — казах. — Почти невъзможно е да ги отличиш една от друга.

— Всички градове би трябвало да изглеждат така — рече Монк.
— Ами индивидуалността?
— Аз съм изцяло за индивидуалността, стига тя да не изпъква — каза той.

— Вие харесвате конформизма.

— Съществуват валидни артистични и практически причини за поддържането на еднаква височина при сградите.

— Какво артистично има в еднаквостта?

— Тя се грижи куполите и шпиловете на църквите, а също и кулите на официалните правителствени сгради, да изпъкват над всичко останало. Привлича вниманието към тях, подчертавайки красотата им, тяхната всевъзможност, и религиозната или държавна власт, която представляват. Това е скритата причина, поради която Фридрих Велики е създал закона за височината на стрехите през осемнайсети век. Това е едно от нещата, които са го направили велик.

Погледнах Монк в нова светлина.

— Прочели сте някои неща.

— Не съм неграмотен — каза Монк.

— Искях да кажа, че сте чели информация за Германия.

— Имах проблеми със съня — каза Монк, — затова прочетох някои от туристическите справочници, — които семейство Шмид държат долу.

Докато той говореше, бях осъзнала нещо друго. Откакто минавайки, зърнах „Унтер ден Линден“, не бях видяла нито едно дърво или дори листо.

— По улиците няма никакви растения — казах. — Нито дори храст или цвете.

— Не е ли прекрасно? — каза Монк.

— Мисля, че е странно — казах.

— Мястото на природата е в гората, а не в града.

— Природата е част от живота — казах. — Би било хубаво да видим малко от нея тук.

— Природата цапа нещата с кал — каза Монк, — и привлича диви животни.

— Да не би това да е още един пример за мисленето, което е направило Фридрих велик? И дърветата ли е обявил извън закона?

На две пресечки напред, насред улицата, видях обикновена бяла караулна барака с торби пясък пред нея, бележеща мястото, където някога се беше намирал Чекпойнт Чарли — граничният пункт между Изтока и Запада. Бараката беше точно копие и приличаше повече на място за снимки за туристите, отколкото на важна историческа забележителност или паметник на онези, загинали при опита си да избягат на Запад.

Таксиметровият шофьор зави по една странична улица и паркира пред банално изглеждаща сграда с фасада от изпъстрен с шарки зелен гранит. Платих му и поисках касова бележка. Възнамерявах да накарам Монк да ми възстанови всяко похарчено евро. Би трябвало да настоявам също и за заплащане на ден.

Излязохме и аз моментално забелязах една-единствена тясна пътека от червен калдъръм, минаваща през асфалта и завиваща зад съседния ъгъл. Направих няколко крачки и видях метална плочка, поставена в камъка. Потръпнах, когато я прочетох.

— Господин Монк, знаете ли къде съм застанала?

— Насред улицата — каза той. — Ако не се отместиш, ще те блъсне някой автобус.

— Тук се е издигала Берлинската стена — казах. — Стоя върху история.

— Не забравяй да си изтриеш краката — каза той — Сигурен съм, че няма да им хареса, ако внесеш полепнала по обувките ти история във фойето.

И с този коментар Монк влезе в сградата.

Логото на „*Im Fadenkreuz*“ представляваше мерник на пушка като тези, които използват снайперистите. От Ернестина Кан, главната редакторка, научих, че „мерник“ е английският превод на името на списанието.

— Това, което искаме да вземем на прицел, е корупцията — каза тя. — Ние разкриваме подкупничеството, безчестието и алчността на правителствените чиновници и бизнес лидерите.

— Никога няма да ви се свършат историите за разказване — казах.

— Не и в Германия — каза тя. — Това е печалната истина, но е страхотно за нашето списание и за разпространението. На хората страшно им допада, когато разобличаваме и излагаме богатите, могъщите и лицемерните.

Не ни беше трудно да си уредим среща с Ернестина. Съобщих на рецепцията, че Монк е консултант към отдел „Убийства“ на Полицейското управление в Сан Франциско и че разследвае смъртта на Бруно Люполц. Веднага бяхме поканени да се качим в кабинета ѝ на четвъртия етаж, от който се разкриваше изглед към златиста сграда с офиси, която се издигаше самотно върху собствен парцел земя и се извисяваше над всичко останало на улицата. Фридрих Велики нямаше да е доволен.

— Какво е това? — Посочих към златния монолит.

— Символ на журналистическата свобода и причината нашето списание да се намира в тази сграда — каза тя.

Черната коса на Ернестина, бледата ѝ кожа, черните панталони и свободно падащата бяла блуза се сливаха почти напълно с белите стени и черните мебели на кабинета ѝ, който беше също толкова спретнат, безупречен и едноцветен, колкото и тя. Или обратното. Сигурно беше почти невидима, когато седеше зад бюрото си. Може би това беше техника за оцеляване срещу хищниците в корпоративната джунгла.

Внезапно се почувствах много уязвима и крещяща цветна в червената си риза с широко изрязана линия около врата и дънките.

— Берлинската стена се намираше точно пред тези прозорци, и тогава всички тези прозорци бяха зазидани с тухли и цимент, за да не може никой да вижда живота от другата страна или да се опита да избяга при него — каза тя. — Аксел Шпрингер беше издател на вестници. Той построи този небостъргач, така че всички на Изток, където израснах, да могат да виждат богатството, свободата и възможностите, които предлагаше Западът. В отговор ГДР построи шест високи сгради с апартаменти само за да попречи на хората да виждат неговата сграда. Това подтикна в мен желанието да стана журналистка.

— Сигурно всеки път, когато погледнете през този прозорец, си спомняте за детството си.

— Това ми дава нови сили и става още по-основателна причина, за да правя онова, което правя — работа, която не беше възможна преди падането на стената — каза тя. — Е, защо се интересувате от Бруно Люполц?

— Смятаме, че е бил убит — каза Монк.

— Казвате „ние“, значи вие двамата — каза тя.

— Засега — рече Монк.

— От полицията казват, че е починал от естествена смърт — каза тя. — Какво ви кара да мислите, че има нещо по-зловещо?

— Защо имам чувството, че ни интервюирате? — попитах.

— Говорите с репортер — каза Ернестина. — Не говоря с никого, освен ако не смятам, че в този разговор може да се крие някаква история. Тук има ли такава?

— Налице е историята, по която Бруно Люполц е работел по ваша поръчка — рече Монк.

— Той не беше назначен официално при нас. Просто обичаше да използва името ни — каза тя. — То отваряше врати, които иначе щяха да му затръшнат в лицето.

— И вие не възразявахте? — попитах.

Тя сви рамене:

— Ако извадеше късмет да се натъкне на гореща новина, което се случваше рядко, той я съобщаваше първо на нас.

— Но сте знаели по какво работи — упорстваше Монк.

Ернестина направи гримаса, сякаш знанието ѝ причиняваше физическа болка:

— Разследваше някакъв психиатър, който помага на хора с физически деформации.

— Доктор Мартин Рахнер — каза Монк.

Тя кимна:

— Бруно беше убеден, че този човек е измамник и мошеник.

— А вие не бяхте убедена? — попитах.

— И без друго не ме интересуваше — каза тя. — Той беше просто психиатър, макар че ако вярвате на Бруно, не е бил дори и това.

— Какво искате да кажете? — попита Монк.

— Бруно ми каза, че препоръките му били фалшиви, че бил излъгал за някаква диплома или бил откраднал някакъв научен труд,

или нещо подобно — каза тя. — Не обърнах особено внимание, да си кажа честно.

— Защо не? — попита Монк. — Вашето списание не разобличава ли престъпници?

— Ние разобличаваме хора на влиятелни постове, злоупотребили с властта си заради пари или секс, за предпочитане — и двете — каза тя. — Един вероятно лъжлив психиатър, който може би прилъгва хора с ципести крака да му доверяват неволите си, не е история за нашите читатели.

— Тогава защо Люполц не е оставил историята без внимание? — попитах. — Защо му е било да ходи до Лор и да продължава да разследва доктор Рахнер?

— Приятелката на Бруно беше пациентка на доктор Рахнер — каза Ернестина. — Заряза Бруно и инвестира всяка стотинка, с която разполагаше, в санаториума на доктора, а после се нанесе там.

Познавах двама души, които живееха постоянно в санаториума, и само един от тях беше жена. Е, преди всичко жена. Присвих се от отвращение при тази мисъл в същия миг, когато и Монк направи същото.

Ернестина измери с поглед и двама ни.

— Значи сте научили за проблема на Кейти.

— Вие сте знаели? — попита Монк.

— Аз съм репортер и исках да разбера защо Бруно е толкова обсебен от този психиатър, до такава степен, че да отказва доходни поръчки, за да преследва този човек — каза тя. — Нямаше история. Беше нещо съвсем лично. Той отчаяно искаше доктор Рахнер да се окаже виновен в нещо, за да може той да си върне Кейти, което беше и причината, поради която бях толкова скептична по отношение на последното попадение на Бруно.

— Люполц е открил още нещо за доктор Рахнер? — попита Монк.

— Бруно твърдеше, че създаденият от доктора санаториум с наемани за определено време жилища всъщност е огромна финансова измама, че парите, които доктор Рахнер е убедил пациентите си и техните роднини да инвестират в неговия бизнес с недвижими имоти, с твърдението, че са за построяването на подобни санаториуми на други места, всъщност влизат в собствения му джоб. Бруно каза, че бил

открил, че докторът е вложил тези пари в много рискови инвестиции и е загубил, затова сега използвал парите, които измъкнал с измама от новите инвеститори, за да се издължи на старите.

— Класическа схема в стила на Понци^[1], използване на парите от новите балами, за да успокои старите — казах. — Дали един психиатър, злоупотребяващ с доверието на пациентите си, за да ги накара да инвестират в измама с недвижими имоти, ще бъде интересна история за вас?

— Само ако е замесена огромна сума пари, затова Бруно, естествено, каза, че е така, десетки милиони евро, включително оскъдните, трупани цял живот спестявания на бившата му приятелка. Но той беше готов да каже всичко, за да ме накара да пусна статия за психиатъра. Ето защо настоях Бруно да ми покаже многобройни неопровержими доказателства, за да подкрепи отправените обвинения. Той каза, че ще го направи.

— Но вие не видяхте доказателствата — каза Монк.

— Това е, защото вероятно те не са съществували — каза тя.

— Сега не съществуват — каза Монк. — Записките му са били изгорени, а лаптопът му е изчезнал.

Тя сви рамене:

— Бях доста сурова с него, когато говорихме. Казах му, че губи и малкото останало доверие, с което се е ползвал като журналист, и че ако не се осъзнае скоро, повече никой няма да го наеме отново като репортер. Може би изгарянето на бележките и изхвърлянето на лаптопа е бил неговият начин най-сетне да се осъзнае и да се откаже от една изгубена кауза.

— Или може би доктор Рахнер го е убил — предположи Монк.

— Това ще бъде подходяща история — каза тя. — С какви доказателства разполагате в нейна подкрепа?

Страхувах се, че ще зададе този въпрос. Още повече се страхувах, че Монк ще отговори на него.

— Видях начина, по който доктор Рахнер си връзва обувките — каза Монк.

Тя повдигна вежда:

— Това ли ви е доказателството?

— Има още, още много. Например самоубийството на Аксел Виг, което не е било никакво самоубийство. Дупката в стената му не е била,

за да гледа някаква стюардеса, и той не е прострелял дивана си. Кой би направил такова нещо? Освен това съществуват и перата от възглавницата по килима и чистите обувки, които би трябвало да са мръсни, но не бяха.

На мен това ми звучеше като несвързано бръщолеване на луд човек, а аз всъщност знаех за какво говори той. Можех само да си представям как ѝ звучеше на нея.

— Не разбирам нищо от това — каза Ернестина, — или как то доказва, че инфарктът на Бруно е бил убийство, или че виновникът е доктор Рахнер.

— О, той е бил — каза Монк. — Виждал съм много убийци и той определено е такъв. Разбрах го в мига, в който видях онези шест пръста.

— Преследвате го заради това, че има един пръст в повече?

— Знам, че е убил Бруно Люполц, и е възможно също така именно той да е човекът, наел някого да взриви колата на жена ми. Тя също беше репортерка.

— Разбирам. — Тя ни придружи до вратата на кабинета си и я задържа отворена. — Господин Монк, мислех, че Бруно е заслепен от манията си, но вие сте много по-зле.

— По-добре няма да стане — каза той и излязохме от кабинета.

[1] Чарлс А. Понци (1882–1949) — мошеник от италиански произход, който в началото на 20-те години привлича вложители с огромните си лихви. „A Ponzi Scheme“ („Схемата на Понци“) влиза в езика на всекидневието за обозначаване на други подобни „пирамиди“. — Б.пр. ↑

27. Г-Н МОНК СЕ УДРЯ В СТЕНА

Реших да тръгнем към Чекпойнт Чарли. Разчитах, че там ще намеря някакъв сувенир за Джули и такси, което да ни върне на летището.

Монк се мръщеше раздразнено, със свити в юмруци ръце, като капризно дете.

— Знам как доктор Рахнер е убил Бруно Люполц и Аксел Виц, знам как е прикрил престъпленията си, и дори знам какви са били мотивите му — каза Монк. — Единственото, което не знам, е как да докажа нещо от това.

— Наистина ли мислите, че именно доктор Рахнер е уредил убийството на Труди?

— Бих искал да е той — каза Монк.

— Но *вярвате* ли, че е той?

— Той има шест пръста на дясната ръка, бил е в Сан Франциско приблизително по времето, когато тя загина, и е убиец — рече Монк. — По-вероятно е да е той.

— Но може и да не е — казах.

Той ме погледна:

— Не мислиш, че е той.

— Възможно е Дейл Кита да е открил, че доктор Рахнер е фалшифицирал препоръчителните си писма много преди Бруно да разбере за това, и да го е изнудил да уреди убийството на Труди — казах. — Но не мисля, че доктор Кругър е бил замесен.

— Мислиш, че е просто съвпадение това, че доктор Кругър и доктор Рахнер се познават.

— Да, така мисля — казах. Чак до този момент не бях осъзнала, че се чувствам така. — И ако тази част е съвпадение, тогава трябва да се запитам дали не е възможно и останалата част от историята да е такава.

— Частта с убийството на Труди — каза Монк.

Кимнах:

— Е, какво ще правим сега?

— Връщаме се в Лор и извеждаме тази история до горчивия ѝ край — каза Монк. — Само че този път ще взема едно от моите хапчета.

— За едночасов полет?

Това изглеждаше като доста пресилена реакция. Ефектът от лекарството траеше около дванайсет часа.

— Имам нужда от него и заради онова, което ще правим, когато се върнем в Лор — каза Монк. — Искам да отида отново в гората и да видя дали не можем да открием къде доктор Рахнер е скрил тялото на Люполц.

На Монк определено щеше да му е по-лесно да се справи с цялата тази природа, ако беше дрогиран.

Аз обаче не бях сигурна, че ще се справя.

На ъгъла, бурната и жестока история на Берлинската стена беше показана в снимки върху дървена стена, издигната около празен парцел, където някога се беше намирала част от граничната бразда на ГДР.

Поспях, за да погледна снимките и да прочета някои от надписите. Те не ми казаха много неща, които да не бях учила в гимназията, но докато стоях на това място, можех да почувствам историята. Тя все още беше достатъчно скорошна, та хора като Ернестина, която не изглеждаше по-възрастна от мен, да са били нейни свидетели.

Картинното представяне ми се струваше евтино и повърхностно. Помислих си, че щеше да е много по-добре, ако на ъгъла стояха няколко берлинчани, от чийто живот стената е била неделима част. Те можеха да поговорят с нас и да ни разкажат как стената е повлияла на живота им и ги е направила такива, каквито са днес.

Това не означава, че там нямаше хора, които туристите да зяпат. Имаше двама души, облечени в стари американски и руски военни униформи и позиращи с туристите пред караулната будка в замяна на дребни монети. Това беше берлинската версия на снимането с Мики Маус и Гупи, и също толкова наситено със значение.

На няколко врати по-надолу от караулната будка имаше сувенирен магазин. Влязох вътре с надеждата да намеря нещо по-

автентично и интересно от тениска, ключодържател, магнит за хладилник или чаша с изображение на Бранденбургската врата отгоре.

Рафтовете на задната стена на магазина бяха покрити с късчета боядисан бетон, залепен към пластмасови поставки. Когато се приближих, осъзнах, че това са парченца от Берлинската стена, продавани по размер — от мъничко камъче до огромна плоча със стърчаща от тях арматура.

Монк огледа едно парче и след това започна да преподрежда парчетата, които бяха на рафта пред него.

Взех боядисано в синьо и зелено парче камък, голямо горе-долу колкото топче за пинг-понг. Струваше девет евро, което беше поевтино от чаша и нещо, което не можех да купя никъде другаде, освен в Берлин — ако предположим, че беше истинско, разбира се. Дори и да не беше, пак беше идеалният сувенир.

— Върни това обратно — рече Монк, като продължаваше да размества парчетата.

— Всичко е наред. Те се продават — казах.

— Не би трябвало — заяви Монк. — Ами ако някой поиска да сглоби отново стената?

— Няма — казах.

— Но ако размислят? Никога няма да могат да го направят, ако парченцата са пръснати по цялото земно кълбо.

— Хубаво — казах.

Монк подреди парчетата по големина и се опита да ги сглоби. Беше напразно.

— Никои от тези парчета не си пасват — каза той раздражено.

— Стената е била разбита на милиони парчета, господин Монк. Не можете наистина да очаквате парчетата камък по тези рафтове да щракнат и да си паснат като парченца от пъзел.

— Биха могли — каза Монк — Всичко, което трябва да направим, е да намерим липсващите парчета.

— Искате да сглобим отново Берлинската стена — казах.

— По-късно ще ни благодарят — рече Монк.

— Не, няма — казах. — Освен това, ще ни отнеме години.

— Трябваше да помислиш за това, преди да решиш да дойдем тук — нещастно каза Монк. — Сега сме обвързани с това задължение.

Оставих Монк при рафтовете, отидох на касата и шепнешком попитах касиерката:

— На летището продават ли парчета от Берлинската стена?

— Да — каза касиерката, — но там са много по-скъпи и изобщо не предлагат такъв голям избор от цветове и размери като нас.

— Благодаря — казах.

Може и да беше по-скъпо да купя парчето от летището, но това беше единственият начин да си тръгна от Берлин със сувенира. Тогава Монк вече щеше да е под въздействието на чудодейното си хапче и нямаше да изпитва желание да посвети своя и моя живот на възстановяването на всяко парче от Берлинската стена.

Върнах се при Монк, който започваше да се дразни все повече и повече от неспособността си да сглоби, които и да е парчета от стената.

— Това си е жив ад — каза Монк.

— По-добре да си изпиете хапчето сега, ако смятаме да успеем за полета.

— Ами това? — попита Монк. — Не можем просто да си тръгнем и да оставим хаос след себе си.

— Ще се върнем по-късно — казах.

— Кога?

— Когато имаме повече парчета — казах.

— Добра идея — рече той и аз му дадох хапчето.

Трийсет минути по-късно бяхме на „Берлин-Тегел“ и всичко беше забравено.

Купих си парченце от стената от сувенирния магазин на летището и го прибрах дълбоко в дамската си чанта, където се надявах Монк никога да не го види.

Междувременно Монк се разположи в кафенето на летището, където пробваше възможно най-много немски сладкиши, включително поне четири различни вида щрудел.

Ризата му вече беше изцапана с доста петна от щруделите, когато се качихме на самолета, където той си взе по един брой от всички безплатни списания.

— Вие не можете да четете на немски — казах.

— Безплатни са — каза Монк. Дори и дрогиран, пак си беше скръндза.

Самолетът не беше толкова препълнен, както при предишния ни полет. Седнах до прозореца, а Монк седна до пътеката, като остави мястото между нас празно.

Преди да излетим, по пътеката се зададе една стюардеса, за да провери дали предпазните ни колани са затегнати. Беше същата от последния ни полет. Изглеждаше поразена от промяната в Монк, който внимателно разглеждаше снимката върху централните разгъващи се страници на „Плейбой“.

— Какво мислите? — Монк посочи с глава към голата жена в списанието — Истински ли са, или изкуствени?

— Не съм експерт — каза тя.

— Ако вие не сте — каза Монк, — то кой е тогава?

Тя не му обърна внимание и продължи нататък.

Монк ми показва централните страници.

— Ти си запозната с тези — каза той. — Какво мислиш?

Изтръгнах списанието от ръцете му и го натиках в джоба на седалката пред мен.

— Дръжте се прилично — казах.

Мъжът, който седеше от другата страна на пътеката срещу Монк, се наведе към него.

— Истински са — каза той, като кимна, за да подчертае увереността си.

— Ако тези са истински — каза жената до него, — тогава аз съм мъж.

— Наистина ли? — попита Монк.

— Говорите на съпругата ми! — каза мъжът и лицето му почервения.

Монк сви рамене:

— Това е Германия.

Пътникът пред Монк надникна към него над седалката си:

— Какво трябва да значи това?

Преди Монк да успее да отговори и нещата да ескалират до юмручен бой, жената на седалката зад Монк го потупа по ръката.

— Фалшиви — каза тя.

— Истински — каза друг пътник.

— Фалшиви — рече трети.

— Едната е истинска — каза друг. — Другата е фалшива.

И така разискването продължи из целия самолет. По времето, когато кацнахме във Франкфурт, Монк вече беше успял да проведе допитване по този жизненоважен въпрос сред всички пътници и членовете на екипажа, но те бяха поравно разделени по въпроса. Повечето от мъжете обаче смятаха, че гърдите на жената от снимката на централните страници са истински. Или им се искаше да е така.

Какъв шок.

28. Г-Н МОНК ОТИВА НА РАЗХОДКА В ГОРАТА

Беше тъмно, когато слязохме от колата на паркинга на „Франциск“. Монк включи едно от фенерчетата, които бяхме купили на връщане към Лор, и го насочи навътре в гората, оставяйки лъча да шари по дърветата.

— Готова ли си да тръгваме? — попита ме той.

— Тъмно е — казах.

— Затова имаме фенерчета — каза той. — Но луната е толкова ярка, че едва ли са ни необходими.

— Може би е по-добре да го направим сутринта — казах.

— Това е идеалното време да го направим.

— Няма да можете да видите нищо.

— Но вероятно е било така, когато доктор Рахнер е бил тук навън, търсейки място да скрие тялото до сутринта. Ще видим нещата така, както ги е видял той.

— Вие сте на лекарства — казах.

— Страх те е — каза Монк, като се ухили.

— Не ме е страх — излъгах.

Монк светна с фенерчето под брадичката си, и това му придаде призрачно изражение.

— Да не мислиш, че Торбалан ще те вземе?

— Проявявам предпазливост. Ами ако се спънете в нещо?

— Ъ-хъ. — Монк бръкна в джоба си и извади шишенцето с хапчетата. — Може би ще искаш едно от моите хапчета.

Не ми харесваше аз да съм откачалката в отношенията ни. Така че какво, ако ме нападнеше мечка или паднех от някой зъбер? Реших, че това ще е по-добре, отколкото той да е самодоволен и обзет от чувство за превъзходство.

— Пътеката е ето там. — Включих фенерчето си и измарширувах покрай него. — Следвайте ме.

Не ни отне много време да стигнем до мястото край калното езеро, където бях открила тялото на Люполц. Като си спомних трупа, докато стоях там в тъмнината, изпитах силна нервност.

Монк насочи фенерчето си в храстите, а после навън през езерото. Нещо в дърветата в далечния край на езерото отрази светлината.

Бях виждала как очите на кучетата отразяват светлината нощем. Ами ако лъчът от фенерчето на Монк току-що беше светнал върху някой вълк?

— Какво е това? — попита Монк.

— Тенекиена кутия от бира, може би? — казах. — Или глутница точещи лиги вълци.

— Точещи лиги? — Той отново обходи набързо дърветата със светлината на фенерчето си и улови нов проблясък.

— Вълците точат лиги — казах. — Особено когато са болни от бяс и са гладни.

— Да идем да видим — рече той и тръгна, без да изчака отговора ми.

Тръгнахме около езерото. Местех погледа си и лъча на фенерчето си назад-напред, между гората и кафявата вода.

Дали езерото беше пълно с пиявици, копнеещи да вкусат кръвта ми? Как беше по-лошо да загинеш — превръщайки се в пиршество за точещи лиги вълци, или за кръвожадни пиявици?

Отвъд дърветата, на няколко метра от езерото, открихме обрасло с бурени сечище, където се намираше прогнила дървена барака. Тя се сливаше толкова добре с дърветата, че не я бяхме видели вчера. От едната страна на бараката имаше купчина дърва за горене, където сякаш живееха хиляда паяци. Вероятно и те също копнееха да опитат сладката ми плът.

Монк насочи фенерчето си към бараката, и лъчът проряза пролуките между дъските, осветявайки купчина ръждиви кутии от боя вътре, създавайки отражението, което го беше привлякло да дойде тук, както рибата идва при стръвта.

А аз знаех какво се случваше на рибите, подмамани от примамките. Накрая ги набождаха на кукичката, изкормяха ги и ги печеха на скара.

— На мен това ми изглежда подходящо място да се скрие труп — каза Монк, което е именно нещото, което не искате някой да каже наред гората през нощта, не и когато вече сте толкова изплашени, че намирате за плашеща мисълта за риба на скара.

— Страхотно — казах. — Можем да се върнем на сутринта и да проверим.

Но Монк вече отваряше вратата и влизаше вътре.

— Аз ще чакам тук — казах.

Точно тогава чух как в гората зад мен изпраця вейка.

Завъртях се рязко кръгом, оставяйки лъча на фенерчето си да заиграе над дърветата и тъмната вода. Не видях нищо.

Това беше облекчение. Беше също и ужасяващо. Влязох в бараката и затръшнах вратата след себе си, точно когато ми се стори, че чух как отново изпраця клонче.

Монк се беше навел в далечния ъгъл, разглеждайки внимателно нещо.

— Погледни това — каза той.

Приблжих се зад него. На земята в краката му имаше няколко бели пера.

— Пера от възглавница — каза той. — Бруно Люполц е бил тук.

— Но не можем да докажем, че доктор Рахнер е бил — казах.

— Тези кутии от боя са проядени от ръжда и текат — каза Монк, като посочи към кутиите зад мен. — Стоиш в локва засъхнала боя на земята. Обзалагам се, че можем да намерим част от нея по обувките на доктор Рахнер, може би дори по чорапите му или по крачолите на панталона му.

— Не мислите ли, че досега вече ще ги е изпрал или изхвърлил?

— О — каза Монк. — Не се бях сетил за това. Може би тук вътре има нещо друго, което ще го погуби.

— Ще успеем по-добре да го видим на дневна светлина — рекох.

— Но ние сме тук сега — каза той. Подуши. — Усещаш ли миризма на бензин?

Подуших:

— Може да е терпентин.

— Има ли терпентин?

— Не знам — казах. — Но ако наблизо има боя, вероятно има и терпентин.

— Може би можем да открием остатъци от него по обувките му — каза Монк, като се приближи да огледа една прогнила торба на земята, чието съдържание от бели гранули се беше разсипало по пода. — Какво е това?

— Прилича ми на изкуствен тор — казах. — Не че съм някакъв експерт.

— Може би можем да намерим някои от тези гранули в грайферите на обувките му.

Тъкмо се навеждахме да огледаме торбата, когато стената зад нас избухна в пламъци със силен, свистящ пукот.

Горещината, звукът и внезапната светлина ни накараха да изкрещим в отговор, изпълнени с шок и ужас. И двамата инстинктивно се насочихме към вратата.

Тя обаче не поддаваше. Блъснахме телата си в нея, но безуспешно. Беше здраво залостена.

— Да не си пушила? — попита ме Монк.

— Не пуша — казах.

— Тогава как започна пожарът?

Спомних си миризмата на бензин. Някой искаше да ни убие.

Пламна друга стена: сухото дърво се подпалваше забележително бързо, пламъците се протягаха към нас като езици на гладни хищни животни.

Погледнах към боята, терпентина и изкуствения тор, и разбрах в какво щяха да се превърнат скоро.

В бомба.

След няколко секунди щяхме да сме мъртви.

Горещината беше непоносима — всеки път, когато си поемах дъх, сякаш нож пробождаше гърлото ми.

Огледах се наоколо, и през пламъците и разпадащото се дърво, унищожаваци едната стена, различих калното езеро на няколко метра от нас.

Без да мисля, сграбчих Монк за ръката, затворих очи и се затичах с писъци към стената.

Дървото сякаш се тресеше като стъкло. Почувствах хиляди болезнени горещи жилвания, и разбрах, че дрехите ми горят. Затичах се сяп, спънах се в тинята, и паднах по лице в плътната вода на езерото, изпускайки ръката на Монк.

Усещането беше като от падане в пудинг. Трябваше да положи доста усилия, за да се изправи, защото тежестта на тинята и дрехите ми ме натискаше надолу в плиткото езеро.

Когато се показах да си поема въздух, стоях до гърдите във вода, а от обгорените ми дрехи и изпоцапаната със сажди коса капеше тиня.

Монк се появи до мен, като плюеше и кашляше, обвит в бурени като блатно чудовище. Реверите му бяха изпоцапани с чернилка от пламъците и сякаш дузина хора се бяха опитали да си изгасят цигарите върху самото му.

И двамата се обърнахме да погледнем бараката, когато тя експлодира, изстрелвайки отломки във въздуха като фойерверки, в края на които се влачеха въглени. Експлозията сякаш изсмука въздуха от огъня. Бараката се срути и се превърна в голяма клада, която освети езерото. Усетих полъха на горещия въздух върху лицето си.

— Уаааууу! — изкрещя щастливо Монк, като бършеше тиня от челото си. — Само как се сгромоляса!

Втренчих се в него. Никога не го бях чувала да казва „Уаааууу“ или нещо, което да е дори далечно подобие на това възклицание. Не можех да повярвам, че е щастлив, застанал там в тиня до кръста, с все още пушеща от огъня коса. Можех само да си представя как изглеждам, но знаех как се чувствам.

— Някой току-що се опита да ни убие — казах.

— Беше забавно — каза той с усмивка.

— Забавно ли? Без малко да ни изгорят живи! Всеки момент ще ни нападнат кръвосмучещи пиявици!

— Сега знаем, че сме на прав път — каза Монк.

Искаше ми се да изтрия тази глупашка усмивка от лицето му и да го накарам да се почувства толкова нещастен и ядосан, колкото се чувствах аз. И бях готова дори да натрия сол в раните му, за да го постигна.

— Но всички доказателства, които може би са свързвали доктор Рахнер с убийството на Бруно Люполц, буквално изчезнаха като дим.

— Грешка — каза Монк.

— Не можете да докажете, че тялото е било скрито в бараката, или че доктор Рахнер някога е бил там, защото — посочих към огъня — *бараката вече я няма*.

— На кого му пука? — рече Монк.

— На вас! — изкрещях. — На доктор Рахнер това убийство ще му се размине безнаказано.

— Глупости на търкалета.

— Наистина ли току-що казахте „глупости на търкалета“?

— Това е късметлийската ни нощ — каза той. — Ако не се бяхме подпалили, никога нямаше да намерим това.

Той бръкна с две ръце в тинята и измъкна голяма черна торба за боклук, която беше пристегната здраво, жълтите найлонови връзки бяха завързани на спретната двойна фльонга.

— Представям липсващите вещи от апартамента на Бруно Люполц — каза Монк.

— Или нечий друг боклук — казах. — Кой знае колко хора са си изхвърляли боклука тук вътре?

— Това е норвежки моряшки възел, нали? — Той посочи с глава към връзките и започна да се кикоти. — Възел, пъзел. Схващаш ли? Възел, пъзел. Кой ще развърже стегнатия възел и ще разгадае този пъзел? Щурият Монк, ето кой!

Започвах да съжалявам, че съм му спасила живота. Може би щях да поправа тази грешка още там и тогава, ако не беше звукът от приближаващи се пожарникарски сирени и вероятността да ме заловят на местопрестъплението.

Пет пожарни коли се зададоха с рев по горския път на склона над нас и няколко минути по-късно дузина пожарникари се разпръснаха по сечището, понесли лопати и пожарогасители.

Докато те обливаха буйния огън с пяна и посипваха с лопатите пръст върху въглените, ние се измъкнахме с усилие от езерото и седнахме на един пън да чакаме пристигането на полицията.

Покрай ушите ми бръмчаха комари, привлечени от светлините. Плеснах с ръце, за да ги пропъдя, и претърсих тялото си за пиявици толкова добре, колкото беше възможно, без да се събличам напълно.

Монк се загледа нагоре към звездите и въздъхна със задоволство.

— Това е хубаво — каза той.

Поспрых за миг, за да се вгледам в него:

— Вдишваме дим, сажди и токсични химикали. Комари и пиявици изсмукват кръвта ни. Мокри сме до кости, покрити сме с кал, и миришем, сякаш сме умрели вчера. И вие мислите, че това е хубаво?

— Ще ми се да имахме няколко вурстчета — каза Монк. — Можехме да ги забодем на пръчки и да ги препечем над въглените. Нямахме ли да е вкусно?

Към нас се приближиха Щофмахер и Гешир. Дори не бях забелязала пристигането им на мястото.

— Когато разбрах къде е този пожар, изпитах предчувствие, че ще ви намеря тук — каза Щофмахер. — Искате ли да ни кажете какво се е случило?

— Отидохме в Берлин и открихме защо доктор Рахнер е убил Бруно Люполц — каза Монк. — Репортерът открил, че докторът не е никакъв доктор и че мами инвеститорите в санаториума си.

— Тук. — Щофмахер рязко насочи показалец към пожарникарите. — Искам да знам какво се е случило тук.

— Открихме къде доктор Рахнер е скрил тялото на Бруно Люполц, преди да го захвърли на пътеката — каза Монк. — В ей онази барака там.

— Беше барака — казах. — Сега е пепелище.

— Доктор Рахнер трябва да ни е видял да паркираме пред „Франциск“ тази вечер и да се е досетил какво сме намислили — каза Монк — Затова ни е последвал тук долу с тенекиена туба бензин и кибрит.

— С какви доказателства разполагате, за да подкрепите обвиненията си? — настоя Щофмахер.

Монк ме погледна:

— Защо всички непрекъснато ми задават този въпрос?

— Те са детективи — казах.

— Това не е оправдание за повтарянето — рече Монк. — Уморително е.

— Същото важи и за тези срещи с вас, господин Монк — каза Щофмахер. — Ако не ми покажете веднага някакво доказателство, ще ви арестувам за умишлен палеж.

— Мислите, че ние сме изгорили бараката до основи и сами сме си причинили това? — възкликнах. — Това е безумие.

— И по-странни неща са се случвали — каза Щофмахер. — Най-вече откакто вие двамата пристигнахте в Лор.

— Разполагаме с това — каза Монк, като посочи към голямата торба за боклук. — Ще забележите, че е завързана с норвежки

моряшки възел, същият възел, с който доктор Рахнер връзва обувките си и обувките на хората, които убива и захвърля на пешеходни туристически пътеки.

— О, Господи — изпъшка Щофмахер. — Не пак тези възли.

— Възел, пъзел — обърна се Монк към мен с кикот. — Схващаш ли?

Щофмахер го изглежда гневно:

— Не виждам нищо забавно в това. Имаме късмет, че не е пламнала цялата гора.

— О, я се отпуснете — каза Монк. — Не се изнервяйте така заради такава дреболийка.

— Какво е дреболийка? — попита Гешир.

— Ако ни закарате до „Франциск“, можем да приключим целия случай тази вечер — каза Монк.

— Не може ли да почака до утре? — казах. Всичко, което исках да направя, беше да взема горещ душ за около два часа, и да проверя дали по тялото ми има пиявици.

— Защо да чакаме? — попита Монк.

— Защото ако можехте да се видите точно в момента, щяхте да умрете — казах.

— Мога да се видя — каза Монк.

— Утре ще умрете — казах.

— Още по-основателна причина да го направя сега. — Монк вдигна торбата, изправи се на крака и се обърна с лице към Щофмахер. — Къде е колата?

Объркан, Щофмахер ме погледна:

— На наркотици ли е?

— Да — казах.

Прямотата на отговора ми, изглежда, го изненада.

Щофмахер погледна обратно към Монк:

— Ще отидем в хотела и ще ви позволя да се срещнете с доктор Рахнер, ако се съгласите да ми обещаете, че каквото и да се случи, сте приключили. Няма да продължавате повече разследването си или да тормозите доктор Рахнер.

— Дадено — каза Монк.

— Той не може да сключва сделки — рекох. — В момента е на променящи съзнанието лекарства.

— Тогава може би трябва да го арестуваме — остро каза Щофмахер.

При всички положения бяхме прецакани. На сутринта Монк щеше да има да съжалява за много неща.

— Ще приемем сделката — казах.

— Мъдро решение — рече Щофмахер.

— Страхотно — каза Монк. — Кой ще кара?

— Аз, но вие ще вървите пеша — каза Щофмахер и му подаде фенерчето. — Няма да ми усмърдявате колата.

Щофмахер и Гешир ни обърнаха гръб и се отдалечиха.

— Едва не загинахме тази вечер — изкресях след тях. — Така ли се отнасяте към жертвите на жестоки престъпления по тези места?

Те не ми обърнаха внимание. Направих много неподобаващ на една дама жест с ръка след тях. Сигурна съм, че щяха да разберат значението му, ако го бяха видели.

Обърнах се и видях Монк да ме гледа с присвити очи.

— Какво? — попитах, предизвиквайки го да посмее да критикува действията ми.

— Това на врата ти пиявица ли е? — попита Монк.

Хванах се за врата, но там нямаше нищо.

— Хвана се. — Монк се засмя, извърна се от мен и самодоволно се отправи с пъргави стъпки към пътеката.

Помислих си, че това е жестоко и нечестно. Никога не се присмивах на многобройните му фобии, не че онова, което преживявах, беше нещо по-малко от логично, разумно и напълно в реда на нещата.

Зарекох се пред себе си, че ще го накарам да си плати за това. И то скъпо.

29. Г-Н МОНК И ТОРБАТА

Милдред, жената, която беше направила снимката на доктор Крогър и доктор Рахнер, подреждаше колажа си от снимки от конференцията върху един статив в центъра на фойето, когато влязохме.

Когато ни видя, тя нададе лек стреснат писък. Не знам дали реагира така, защото изглеждахме и миришехме като два трупа, надигнали се от някое тресавище, за да ядат човешка плът, или защото се страхуваше, че съм се върнала да пребия още неколцина психиатри. И в двата случая не я винях за реакцията ѝ.

Щофмахер и Гешир стояха на рецепцията, разговаряйки с жената зад гишето. Тя неодобрително всмукна бузи навътре и ни изглежда гневно.

— Не могат да отидат по-далече от фойето — високо каза тя на детективите, така че със сигурност да я чуем. — Не искам да нанесат кал и да разнесат тази воня из целия хотел.

— Няма проблем — рече Щофмахер. — Можете ли да се обадите до стаята на доктор Рахнер и да го помолите да се присъедини към нас, ако обичате?

— Бихте ли помолили и доктор Крогър да слезе? — Монк остави торбата за боклук върху масичката за кафе и зарови ръце в купата с ябълки до нея.

— Кого смятате, че е убил? — отвърна Гешир.

— Той е психиатърът на господин Монк — казах.

— Тогава определено би трябвало да присъства — каза Щофмахер и кимна одобрително на рецепционистката. — Обадете се и на него, ако обичате.

Монк взе една ябълка в мръсната си ръка и отиде да погледне снимките в колажа. Милдред сграбчи покровителствено плаката, сякаш беше крехък експонат, който Монк можеше да счупи. Отидох при него и кимнах към ябълката.

— Няма да я ядете, нали?

Монк я захапа със силен хрущящ звук.

— Това отговаря ли на въпроса ти? — попита той с пълна уста.

— Осъзнавате ли, че тази ябълка не е измита и че я ядете с мръсни ръце?

Той отхапа нова хапка, просто за да ми направи напук, и ми кимна.

Погледнах към колажа. Доктор Рахнер беше на почти всички снимки. Беше много фотогеничен. Имаше също и няколко мои снимки, и на всичките ме удържаха насила.

— Тези снимки са ти хубави — каза ми Монк, все още с пълна уста. — Трябва да я помолиш да ти даде за спомен копия от тях.

Предложението му ми даде една чудесна идея. Усмихнах се на Милдред:

— Правите великолепни снимки — казах ѝ.

— Благодаря — отвърна предпазливо тя. — Това е моята страст и моето изкуство.

— Личи си — казах. — Да не би случайно да носите фотоапарата си сега?

— Никъде не ходя без него — каза тя.

— Имате ли нещо против да ни снимате двамата с господин Монк? Това е незабравим момент и искам да мога да го споделя с всичките ни близки и приятели.

— Наистина ли? — възкликна невярващо тя. — Сигурна ли сте?

— Абсолютно — казах. Всъщност, нямах търпение. — Ще позирате ли с мен, господин Монк?

— Разбира се — каза той и ме обгърна с ръка.

Милдред си извади фотоапарата и, веднага след като го направи, сякаш се вживя в това, което правеше. Според мен осъзна, че сега ще може да покаже на всичките си приятели откачените блатни чудовища, които бе срещнала в Лор.

— Сега се усмихнете широко — каза тя, демонстрирайки думите си, като сама се усмихна.

Усмихнахме се. Монк стисна рамото ми.

Тя направи две снимки и, застанала на безопасно разстояние, ми показа едната от тях на миниатюрното екранче на дигиталния си фотоапарат.

Милдред ни беше заснела в целия ни мръсен блясък. Беше хванала в кадър дори полуизядената ябълка в другата ръка на Монк.

— Идеално е — казах и ѝ дадох адреса на електронната си поща и номера на клетъчния телефон, за да може да ми изпрати дигиталната снимка. — За мен тази снимка ще е много скъпа, а също и за господин Монк.

— Довечера ще ви ги изпратя — каза тя. А също, предположих, и на всички в списъка си с електронни адреси.

— Погрижи се и аз да получа една — помоли Монк.

— О, непременно — казах му.

Доктор Крогър се появи пръв във фоайето. Ахна, когато видя Монк.

— Привет, Док. — Монк разпери ръце. — Прегърнете ме.

— Мисля, че ще се въздържа — каза доктор Крогър.

— Хайде, знаете, че ви се иска — каза Монк, като му даде знак да пристъпи напред.

Доктор Крогър остана непреклонен и плъзна поглед покрай Монк към мен.

— На диоксинил е.

— Хей — възкликнах. — Как разбрахте?

Щофмахер се приближи към доктор Крогър:

— Аз съм главен криминален комисар Щофмахер, а това е комисар Гешир. Вие ли сте докторът, предписал това лекарство на господин Монк?

Доктор Крогър кимна:

— То облекчава тревогите му и променя характера му до известна степен.

— До известна степен? — казах, когато Монк пусна огризката от ябълката в един пепелник и изтри ръце в мокрите си, покрити с кал панталони.

— Но лекарството ни най-малко не накърнява нито способността му за преценка, нито уменията му, ако това се питате — каза доктор Крогър. — Той може да бъде държан отговорен за действията си, въпреки че не е опасен за себе си или за други хора.

— Как можете да ни гледате и да казвате това? — попитах. — Тази вечер едва не загинахме.

— Не съм аз виновен за това — каза Монк. — Той е.

Той посочи към пролуката под стълбите, откъдето тъкмо се появяваше доктор Рахнер. Косата му беше мокра, а дрехите му бяха безупречни и чисти.

— Съжалявам, че се наложи да чакате — каза доктор Рахнер. — Бях под душа.

Господи, как му завиждах. Беше ми студено, косата ми беше сплъстена, и цялото тяло ме сърбеше от засъхващата кал.

— Миризмата на бензин ли се опитвате да отмиете? — попита го Монк.

— Потта си — каза доктор Рахнер. — Току-що се върнах от редовното си вечерно тичане.

— И от един опит за убийство — заяви Монк.

Доктор Рахнер хвърли гневен поглед към Щофмахер и му каза нещо грубо на немски.

— Тук сме, защото господин Монк смята, че сте убил двама души — отговори Щофмахер на английски.

— Може би трима — добави Гешир.

— Наясно съм с това — каза доктор Рахнер. — Това, което ме изненадва, е, че го приемате на сериозно. Мислех, че сме обсъждали това.

— Обсъдихме го, и аз измислих решение на проблема. Предложих му тази възможност да изложи вижданията си за случая в замяна на обещанието да не ви притеснява повече след тази вечер. Той се съгласи. Сега всичко зависи от вас.

Доктор Рахнер се обърна към доктор Крогър:

— Той е твой пациент, Чарлс. Какво според теб е най-добре?

Обадих се:

— Мисля, че има грешка. Господин Монк не е на себе си. Би трябвало да отложим това до утре, когато ефектът от лекарството му ще е отминал.

— Ейдриън е същият човек — каза доктор Крогър. — Само че освободен от натрапчиво-обсесивните си склонности.

— И от детективските си умения — казах. — Възможно е тази вечер да обърка нещо, което не би объркал, ако беше в най-добрата си форма.

— За разкриването на тези убийства не са нужни никакви умения — каза Монк. — Те вече са разкрити. Всички доказателства са точно

тук. Аз само представям очевидното.

Беше вярно, че вече знаехме как и защо доктор Рахнер е извършил убийствата: липсваха само доказателствата. Ако Монк беше прав, и доказателството беше в стаята, не му се налагаше да прави никакви сложни детективски умозаклучения.

Но това беше едно голямо, рисковано „ако“, и на Монк щеше да му се наложи да се примири с последствията.

— Аз бих оставил Ейдриън да продължи — обърна се доктор Крогър към доктор Рахнер. — Никога няма да се откаже, ако не го направиш.

— Много добре. — Доктор Рахнер въздъхна и седна на страничната облегалка на едно кресло. — Това сигурно ще е заплениващо.

— Първо, едно малко обобщение на събитията, в случай че сте пропуснали последния ни епизод — каза Монк. — Бруно Люполц бил репортер, който открил, че сте фалшифицирали академичните си препоръки и че мамите инвеститорите във вашето начинание с недвижими имоти...

— Имате ли доказателства в потвърждение на това? — прекъсна го доктор Рахнер.

— Абсолютно никакви — каза Монк. — Вие сте се погрижили за това, когато сте изгорили записките на Люполц и сте откраднали харддиска от лаптопа му.

— Следователно това е просто клеветническа спекулация от ваша страна — каза доктор Рахнер.

Монк сви рамене:

— Е, Люполц е намерил доказателства, така че предполагам, че сега, когато знаем какво да търсим, ние също можем да ги намерим.

— С други думи, всичко това са измислици — каза доктор Рахнер. — Моля, продължавайте. Обичам хубавите истории.

— Преди три нощи, под предлог, че излизате за вечерното ситичане, сте отишли в къщата близнак на Люполц, за да разберете какво е знаел, да унищожите доказателствата и да го сплашите, за да зареже историята. Използвали сте една от възглавниците му като заглушител и сте стреляли в стената, за да дадете да се разбере какво имате предвид. Възглавницата е заглушила звука, но от нея са се разлетели пера и са се посипали навсякъде по вас и из апартамента. Дори при това

положение, изстрелът е изплашил Люполц до смърт — буквално — и е убил мъжа в съседния апартамент.

По-нататък Монк обясни как доктор Рахнер е инсценирал обстоятелствата, за да направи смъртта на Виг да изглежда като самоубийство, после се върнал в апартамента на Люполц, за да заличи всякакви следи от насилие. Освен това разказа как доктор Рахнер скрил тялото в бараката и хвърлил перата, калъфката от възглавницата и лаптопа в езерото.

— И ето ги тук — каза Монк, посочвайки към торбата подобно на Боб Баркър, разкриващ съдържанието на някоя от стъклените кутии в „Цената е честна“. — Всичко, което ни трябва, за да ви осъдим, е една спретната флъонга. Иронията е, че може би никога нямаше да го намерим, ако тази вечер не се бяхте опитал да ни убиете.

— Любопитен съм — каза доктор Рахнер. — Разполагате ли с доказателства в подкрепа на твърдението си, че съм се опитал да ви убия?

— Взели сте душ и вероятно сте сложили дрехите си в пералнята — каза Монк. — Така че не, нямам никакво доказателство за това. Но не ми и трябва.

— Не ви трябва ли? — попита Щофмахер.

— Имам тази торба — каза Монк и се обърна към Милдред. — Имате ли нещо против да заснемете тази торба и съдържанието ѝ за протокола?

Милдред погледна Щофмахер, който кимна в знак на съгласие. Тя направи няколко снимки на торбата за боклук.

— Ще забележите, че връзките са завързани на норвежки моряшки възел — каза Монк, като се погрижи Милдред да направи няколко снимки на възела. — Точно като обувките, с които е обут доктор Рахнер в момента.

Милдред снима и обувките, при което доктор Рахнер я изглежда намръщено.

— Сигурен съм, че има милиони хора, които си връзват обувките по същия начин като мен — каза доктор Рахнер.

— Може би да, може би не. — Монк се изкикоти. — Възел — пъзел. Схващате ли?

Никой не схвана шегата. Дори на лекарства, Монк имаше ужасно чувство за хумор. Той спря да се кикоти и се прокашля.

— Добре, да продължаваме. — Монк погледна Щофмахер. — Бихте ли ми дали чифт гумени ръкавици, ако обичате?

Щофмахер бръкна в джоба на самото си и даде на Монк един чифт.

Монк си сложи ръкавиците, развърза връвта и внимателно отвори торбата.

— Доктор Рахнер не е очаквал някой да почисти с драга езерото в търсене на тези вещи и е смятал, че ако те бъдат открити по-късно, никой няма да ги свърже с Люполц или да разбере значението на онова, което е вътре, ако предположим, че не е изгнило.

Монк бръкна в торбата и извади лаптоп, който беше покрит с пера и имаше празен процеп на мястото, където би трябвало да е твърдият диск.

— Откъде знаете, че Люполц не е изхвърлил сам нещата си в езерото? — попита Гешир.

— Ако Люполц е изхвърлил сам лаптопа си — каза Монк, — за какво му е било първо да изважда твърдия диск?

— За да запази деликатна информация — каза Гешир. — Например пароли, финансови сведения...

— Тогава защо изобщо да си изхвърля лаптопа? — възразих. — Изглежда някак безсмислено, ако запазваш точно този компонент, върху който всъщност се съдържа цялата информация.

Щофмахер и Гешир очевидно нямаха отговор на този въпрос.

След това Монк извади останките от калъфката на възглавницата, а после торбичката от прахосмукачката, всичките покрити с пера и пух.

— Сигурен съм, че вашите специалисти по криминалистика ще намерят следи от барут по цялата калъфка. Ако предположим, че съм прав — а вие все още не ми вярвате, — имам няколко въпроса към вас — каза Монк. — Защо Люполц ще прострелва възглавницата си, а после ще се опитва да скрие факта, че го е направил? Да не би в Лор прострелването на възглавница да е престъпление?

Щофмахер си поглади мустака. Гешир драскаше в бележника си. Но не можеха да скрият, че нямат отговор и на тези въпроси.

— Всичко това може и да е подозрително, Ейдриън, и може дори да показва, че клетникът е бил убит — каза доктор Крогър, — но не доказва, че доктор Рахнер е убиецът.

— Точно това си мислех, Чарлс — каза доктор Рахнер.

— Доказва го допълнителният му пръст — каза Монк.

— Ето че пак започвате — възкликна доктор Рахнер, после се надигна от мястото си и посочи обвинително към Монк. — Сега стигаме до истинската причина за всичко това. Целият този изпълнен с халюцинации епизод произлиза от нерационалния му страх от хора с физически аномалии. Той ме набеляза като убиец от мига, в който ме видя на градския площад!

— Вярно е — каза Монк. — И бях прав.

— Още не сте го доказали — каза Щофмахер.

— Не съм свършил. Един от проблемите с това да имаш единайсет пръста, е, че не можеш да си намериш подходящ чифт ръкавици. — Монк бръкна в торбата за боклук, измъкна чифт използвани гумени ръкавици и вдигна една от тях да я видят всички.

В нея беше изрязана дупка, точно там, където трябваше да влезе допълнителният пръст на доктор Рахнер.

Монк разлюля ръкавицата пред лицето на доктор Рахнер.

— Значи сте пробили дупка за допълнителния си пръст, но не сте могли да го оставите непокрит, нали?

Той пусна ръкавицата на една маса, бръкна отново в торбата и извади един отрязан пръст от гумена ръкавица.

— Така че сте отрязали пръст от друга ръкавица, с който да го покриете — каза Монк.

Всички се обърнаха да погледнат доктор Рахнер, чието лице започваше да почервява от гняв.

— Една дупка в ръкавица и парче гума не доказват нищо — каза доктор Рахнер. — Все още не можете да докажете, че съм бил в къщата близнак на Люполц в нощта, когато твърдите, че е станало убийството.

— Не ми се и налага — рече Монк. — Тя направи това вместо мен.

Той посочи към Милдред.

— Така ли? — възкликна тя, с много объркано изражение.

— С прекрасния си колаж. — Монк посочи към направената от нея снимка, на която доктор Крогър и доктор Рахнер бяха заедно. — Пръстите ви, и това, че ви видях заедно с доктор Крогър, ме накараха така да превъртя, че дори не забелязах перата от възглавница,

полепнали по дрехите ви. Но благодарение на чудесата на съвременните лекарства, днес ги забелязах.

Всички, с изключение на доктор Рахнер се приближиха да огледат гледката. И наистина, към памучните му панталони имаше полепнали няколко късчета пух.

Всички се обърнахме да погледнем доктор Рахнер, който просто седеше там и клатеше глава, обзет от тъжно неверие.

— Връзки за обувки и пера — каза доктор Рахнер. — Това е всичко, нужно да съсипе един човек.

Доктор Крогър погледна доктор Рахнер:

— Как можа да убиеш двама души?

— Нямах такова намерение — каза доктор Рахнер. — Всичко беше ужасна случайност. Не съм убиец.

— Така че, предполагам, съвсем случайно ни заключихте в бараката, случайно я поляхте с бензин и случайно я подпалихте — рекох.

— Положението просто продължаваше да се влошава — каза доктор Рахнер, като прикова поглед върху Монк. — Ако не бяхте последвали психиатъра си в Германия, никой нямаше да узнае колко сериозно се объркаха нещата.

— Съмнявам се — заяви Гешир. — Наясно сте с детективските умения на нашия отдел „Убийства“.

— Не, не е — каза Щофмахер.

— Проницателни сме — каза Гешир.

— През повечето време се справяме адекватно със задачата си. Но ако не беше умението на господин Монк да забелязва подробностите, и непреклонната му решителност, никога нямаше да погледнем на тези събития по друг начин, освен като на самоубийство, естествена смърт и трагично съвпадение. Сега знаем истината. Било е убийство. — Щофмахер посочи с глава към доктор Рахнер. — Комисар, арестувайте този човек и се обадете на криминалистите да претърсят стаята му. Сигурен съм, че ще намерим още пера и други веществени доказателства.

Гешир извади чифт белезници, изви ръцете на доктор Рахнер зад гърба му и заключи китките му в белезниците.

Монк се приближи и погледна доктор Рахнер в очите:

— Вие ли убихте съпругата ми?

— Казах ви, не съм убиец — каза доктор Рахнер. — Поне не бях допреди три дни.

Гешир отведе доктор Рахнер. Обвих ръка около раменете на Монк.

— Съжалявам, господин Монк — казах.

— Недей — каза той. — Ще го хвана.

Доктор Кругър се приближи до нас.

— Това беше впечатляваща работа, Ейдриън. Може би ще трябва да помислиш да вземаш постоянно това лекарство.

Монк поклати глава:

— Случаят беше разрешен преди тази вечер. Това беше лесната част.

— На мен не ми се стори лесна — каза доктор Кругър.

— Това е, защото не сте най-добрият детектив на света — каза Монк.

— Виждам, че хапчето не понижава самочувствието — казах.

— Ще трябва да си отбележа това — рече доктор Кругър.

30. Г-Н МОНК ПОЛУЧАВА СНИМКАТА

Нямаше смисъл да се опитвам да спася дрехите ни, но всъщност се наложи да споря с Монк за това, когато се върнахме в хотела. Не можех да повярвам.

— На тези дрехи им няма нищо, което да не може да се поправи с малко сапун — каза той.

— Обгорени са — казах.

— Изглеждат използвани, така, сякаш някой е живял с тях — каза той. — Това им придава характер.

— Изхвърлям ги — заявих. — По-късно ще ми благодарите.

Той сви рамене:

— Всичко, което те прави щастлива.

Трябваше да запазя дрехите му като наказание, задето отпрати тази забележка, но го съжалих.

Върнах се в стаята си и взех най-дългия, най-горещ душ през живота си. Доволна съм да съобщя, че не намерих по тялото си дори една-единствена пиявица.

След това се опитах да направя нещо с косата си, защото тя изглеждаше, сякаш някой ми беше направил прическа с помощта на горелка. Кръцнах тук-там с ножиците си, но след няколко минути спрях, защото само влошавах положението. Не можеш да направиш кой знае какво, за да поправиш подобни щети. Или трябва да обръснеш цялата коса, или да я оставиш да израсте.

Така че се предадох и слязох долу да се срещна с Монк за вечеря. Той пак беше с кожените си панталони и нямаше търпение да се нахрани.

— Да отидем в различен ресторант този път, да направим малка промяна — каза той.

— Но вие мразите промените — казах.

— Всичко в Германия е промяна за нас — каза той. — Така че какво значение има къде ще се храним?

Той искаше ресторант, който да е, по неговите думи, „възможно най-немски“. Накрая се спряхме на заведение в наклонена на една страна наполовина дървена къща с толкова ниски тавани, че почти трябваше да пропълзим вътре.

Монк настоя да поръча за двама ни. Отвори огромното меню. Имената на всички ястия бяха написани на немски и с тежък, натруфен шрифт. Светлината беше толкова мъждива, а ръкописният шрифт беше толкова сложен, че дори ако менюто беше написано на английски, щеше да ми е трудно да го разчета.

Когато келнерът пристигна, Монк просто посочи ястията, които искаше.

— Ще вземем това, това, това и това, с малко от това, това и ей онова — каза Монк. — И това. И онова.

— Имате ли някаква представа какво поръчахте току-що? — попитах го, след като келнерът си отиде.

— Абсолютно никаква — каза той щастливо. — Това е последната ни вечер в Германия, затова искам да вкуся всички кулинарни наслади, които страната може да предложи.

— Налага ли се да са всичките за една вечер?

— Имаш ли по-добро занимание?

Тук ме беше хванал натясно.

Пристигаха още и още блюда. Накрая се наложи да разчистят съдовете от съседната маса. Опитах само няколко неща и вече бях преяла, но Монк беше ненаситен.

Той все още се хранеше и прелистваше менюто с десертите, когато аз най-сетне се предадох и се върнах в хотела ни и си легнах.

Насладих се на първата си хубава нощ непробуден сън, откакто бяхме пристигнали. Събудих се в девет сутринта. Не знам дали причината беше в това, че най-после се бях адаптирала към германското време, или защото се бях нахранила обилно, или защото се бях спасила от огъня, скачайки в езеро, пълно с кал.

Нямаше значение. И без друго беше последната ни вечер. Утре щях да се боря с умората от часовата разлика в Сан Франциско.

Отново взех душ, просто за да съм сигурна, че съм чиста, и започнах да опаковам багажа, тъжна, че трябваше да се прибера у дома, без всъщност да съм имала възможност да почувствам духа на страната.

Телефонът ми завибрира върху нощното шкафче. Взех го и видях, че Милдред ми беше изпратила снимките, на които бяхме с калните си дрехи.

И точно тогава ми хрумна гениалният ми, макар и леко пъклен план.

Закопчах ципа на чантата си, отидох до стаята на Монк и почуках на вратата.

— Господин Монк? Буден ли сте?

— За нещастие — чух го да мърмори.

Отворих вратата. Леглото му беше оправено, чантите му бяха опаковани, а той седеше сковано на ръба на леглото, облечен в обичайните си дрехи, с ръце върху коленете.

— Време ли е за тръгване вече? — попита той с надежда.

— Имаме още няколко часа — отговорих, като седнах до него. — Как прекарахте нощта?

— Сега знам как се е чувствал доктор Джекил на сутринта — каза Монк. — Чудно, че не се е самоубил.

Всъщност беше се самоубил, но не виждах какъв смисъл има да казвам това на Монк.

— Погледнете нещата откъм добрата страна. Вчера посетихте Берлин, разкрихте две убийства, и доказахте, че доктор Крогър не ви е предал.

— Значи наистина съм психологически негоден да се върна в полицията — рече Монк. — Какъв съм късметлия само.

— Не е нужно да гледате на всичко откъм отрицателната му страна.

— Няма друга страна — каза Монк. — Досега би трябвало вече да знаеш това.

— Погледнете на нещата от по-широка перспектива, господин Монк. Намирате се в центъра на Европа. Мислили ли сте си някога, че ще бъдете тук?

— Понякога с Труди си говорехме за това — каза Монк. — А после се опомняхме. Знаехме, че това няма никога да се случи.

— Но то се случи, господин Монк. Вие сте тук. Аз съм тук. Би трябвало да се възползваме от това — казах. — Може никога повече да нямаме такъв шанс.

— Това би било страхотно — каза той.

— Не, не би било — казах. — Най-трудната част от пътуването е зад гърба ви. Вие изминахте дългия път. Сега Франция, Белгия, Швейцария, Полша и Австрия са на една крачка. Там навън ви чака цял един свят за разглеждане.

— Това е много вълнуващо — каза Монк. — Кога ни е полетът?

— Не се налага да тръгваме днес — казах.

— Да, налага се — рече Монк. — Имаме билети.

— Можем да си сменим билетите — казах.

— Не, не можем — каза Монк. — Строго забранено е.

— На авиолинията не ѝ пука — казах.

— На мен ми пука — каза той.

— След час можем да сме в Париж, господин Монк. Само си го представете.

Той потръпна.

— Искам да си ида вкъщи.

Въздъгнах:

— Не исках да правя това, но вие не ми оставихте избор. След снощи, и след като едва избегнах смъртта, заслужавам ваканция. Така че отиваме в Париж за няколко дни.

— Мисля, че не отиваме — каза Монк. — Всъщност, сигурен съм, че не отиваме.

Вдигнах телефона си, за да може той да види снимката на екранчето.

Той изпищя и с препъване се отдръпна от мен.

— Пресвета майко Божия!

— Трябва само да натисна този клавиш, и снимката отива при Стотълмайер, Дишър и Амброуз.

— Не би го направила — каза той.

— Може дори да я изпратя на Джули — казах. — Тя може да я увеличи, да поръча да я сложат в рамка, и да я закачи в дневната ни. Може да направи една и за вас.

— Това е изнудване — каза Монк. — Това е престъпление.

— Арестувайте ме — казах.

— Арестувана си — рече той.

— Вие не сте ченге — казах.

— Намираш се под граждански арест, докато се върнем в Сан Франциско — каза Монк. — Тогава ще си получиш заслуженото.

— Предполагам, че бихте могли да направите това — казах. — Но ще трябва да покажете снимката на полицията като доказателство за изнудването.

Бях го хванала натясно, и той го знаеше.

— Ти си зла — каза той. — Какво съм ти направил, за да заслужи такава жестокост?

Пристъпих към него.

— Това на врата ви пиявица ли е? — казах и изимитирах смеха му.

Той трепна.

— Бях на лекарства — рече той жално.

— Толкова по-зле — казах.

Той затвори очи:

— Добре, ти печелиш. Отиваме във Франция.

Усмигнах се и прибрах телефона в чантата си.

— Няма да съжалявате за това, господин Монк.

— Ти ще съжаляваш — каза той. — Можеш да се сбогуваш с повишението си.

— Смятахте да ми дадете повишение ли?

— Евентуално — каза той. — Но сега всяка надежда се изпари.

— C'est la vie^[1] — казах.

[1] Такъв е животът. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.